Betül Güçlü

SÜPER DADI

müptela

Dağları delebilirsiniz, "Ferhat" derler

Çölleri aşabilirsiniz, "Mecnun" derler

Canınıza kıyabilirsiniz "Romeo" derler

Ya iki küçük sevimli canavarın tüm sorumluluğunu alıp, kalplerini çalar ve oradan sevdiğiniz kadına ulaşmayı başarırsanız?

İşte o zaman "**SÜPER DADI**" derler.

Efran'ın verdiği zorlu, eğlenceli, acılı ve sevimli mücadeleyi okurken aşk uğruna girilebilecek en güzel sınavlardan birine şahit olacaksınız.

Beril, Baler, Sare ve Efran'ın "aile"si sizi de aralarına alacak kadar sevgi dolu: gerçek bir aile olmak için kan bağından daha fazla ihtiyacımız olan tek şey de bu.

müptela

İnternet satış: www.iknokta.com

facebook.com/muptelayinlari

twitter.com/Muptelayayin

20 TL

9 786059 021289

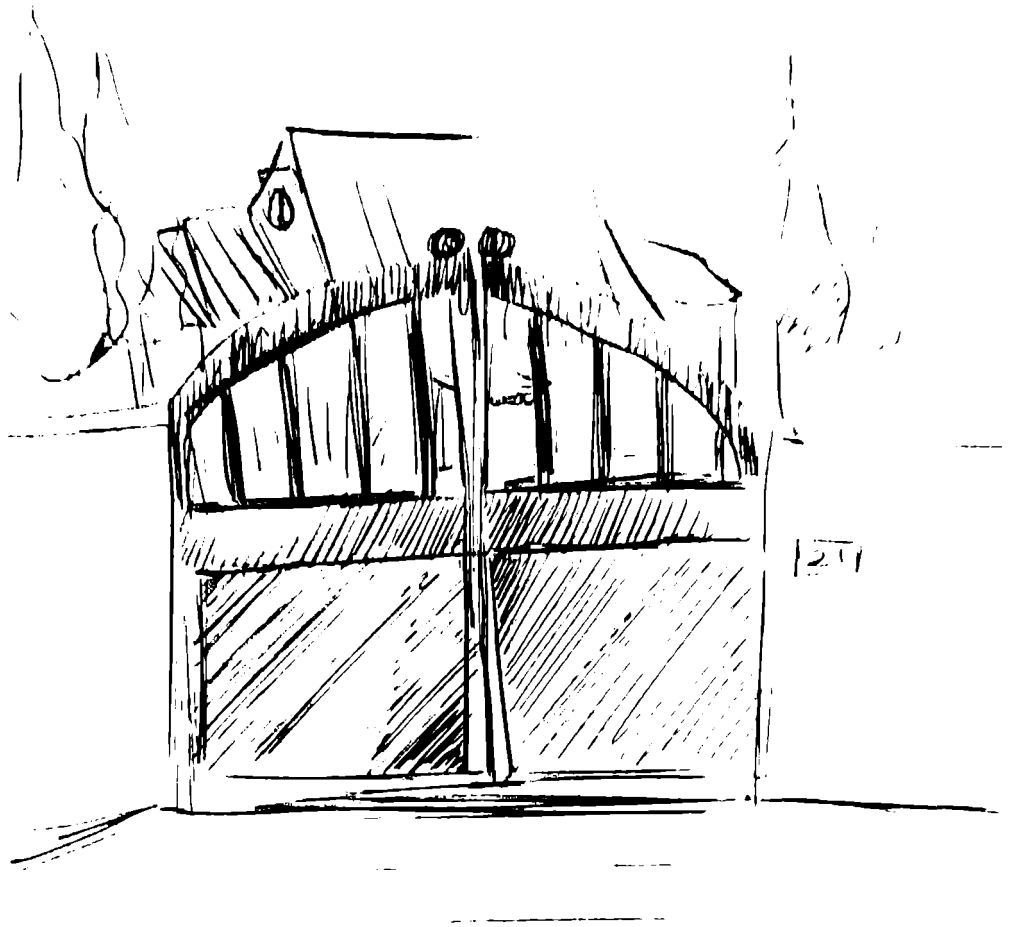
1. Bölüm

Genç adam ilerideki büyük eve tereddütle bakarken, her an gaza basıp arkasına bakmadan kaçacak gibi duruyordu. Ne söylerse söylesin abisini vazgeçirememişti. Bir romantik komedi filminde olsalar, planları işe yarayabilirdi ama bu bir film değildi ve 'mantıklı' abisi de bu saçmalığa kalkışacak biri değildi. Hemen basıp gitse miydi? Nasılsa abisi Efran'ın her şeyi eline yüzüne bulaştırıp iki gün içinde yaka paça kovulacağına emindi. İki gün dayanabilirse tabii... "Emin misin abi?" diye sorarak bir kez daha denedi şansını. "Hâlâ vazgeçebilirsin?"

"Sızlanmayı kes Akın? Kararımı değiştirmeyeceğim." Efran kendinden emin bir şekilde arabadan inerken Akın abisinin katır inadına sövüyordu. Neden biraz makul ve mantıklı olmuyordu ki? Böyle yaparak şansını sıfıra indirdiğini göremiyor muydu?

"Pekala, güvenlik seni dışarı attığında görüşeceğiz!" dedi sinirle soluyarak. Efran arabadan inerken yaramaz bir gülüşle kardeşinin omzuna vurdu. Yapacağı şey gözünü korkutuyordu elbette ama değerdi! Derin bir nefes alıp bahçeye girdi. Kapıda onu kimsenin durdurmayışı-

na şaşırsa da işine gelmişti. Kendinden emin olmaya çalışarak ilerlerken nasıl bir tepki alacağını bilememek onu heyecanlandırıyordu. Tamam, aslında Beril'i görecek olmak terletiyordu avuçlarını. Onunla ilk kez konuşacak, gözlerine bakarak ona... Yalan söyleyecekti! Bu, genç adamı rahatsız ediyordu elbette ama ona yaklaşabilmek için başka bir yol göremiyordu. Aylardır kadının etrafında dolaşıyor ama sert duruşu ve ciddiyeti yüzünden açılmaya cesaret edemiyordu. Soğuk bakışlarıyla erkeklere güvenmediğini çok net ortaya koyuyordu. Geçmişteki kötü tecrübelerini düşününce bu tavrı anlaşılabilirdi ancak herkese güvenini kaybetmek biraz fazla değil miydi? Yine de onun için önemli değildi. Efran onu her şeyiyle istiyordu da nasıl elde edeceğini bulamamıştı bir türlü. Etrafında dolanan herhangi biri olduğunu düşünmesini istemiyordu, güvenini istiyordu genç kadının. Daha önce kalbinin kırıldığını, bu yüzden artık kimseyi yanına yaklaştırmadığını anlaması için onu biraz izlemesi yetmişti. Dışarıdaki soğuk görünümünün aksine evinin kapısından girdiğinde nasıl sevgi dolu ve sevecen biri olduğunu görmüştü genç adam. Kadının hayatını çocuklarına adadığını anlamamak için aptal olmak gerekirdi. Efran sadece çocuklarıyla beraberken attığı kahkahalarına ortak olmak istiyordu. Başkalarına gösterdiği soğuk yüzünü değil, bu evin içindeki sıcacık halini istiyordu. Tam da bu yüzden şu an bu kapıda dikiliyordu. Sessiz bir dua eşliğinde zile basarken ağzının içi kupkuruydu. Hâlâ kendinden emindi elbette ama heyecanını bastıramıyordu. Arkadaşları bu yaptığını duyacak olursa ömür boyu alay konusu olacaktı şüphesiz. Bir CEO olarak, koca şirketi bırakıp buraya iş görüşmesine geldiğini düşünürse, bunu hak ediyordu. Yine de değerdi, her şeye değerdi.

Kapıyı kısa boylu tombul bir kadın açtığında nefesini tuttu. Ona merakla bakan kadına gülümsemeye çalışarak, "Merhaba efendim," dedi. Neyse ki sesi gerginliğini ele vermemişti.

"Buyur oğlum?" diyen kadına gülümsedi kibarca. *Rahatla Efran.*

"Ben iş görüşmesi için gelmiştim," dediğinde yaşlı kadının kaşları çatıldı.

"Yanlış oldu herhalde oğlum?" dedi sorarcasına. Efran bir an gülmek istese de toparladı. Bir adım geri çekilip evin numarasına baktıktan sonra tekrar kadına döndü.

"Hayır, burası olduğuna eminim. Dadılık için görüşmek istiyorum." Yaşlı kadının ağzı hayretle açılırken şaşkınlığını gizlemeye gerek duymadan uzun uzun süzdü genç adamı. Ardından gelen gür kahkahaysa Efran'ı

sinirlendirmişti. *Ne yani erkekler dadılık yapamaz mı? Lafa gelince eşitlikten bahsedersiniz ama!*

"Yavrum sen deli misin?" diye soran kadını terslememek için kıpırdandı. "İşverenle görüşebilir miyim?" diye sordu aksi bir tonda. Yaşlı kadın eğlenen bakışlarıyla adamı içeriye buyur ettiğinde derin bir nefes aldı. "Geç bakalım," diyerek onu yönlendiren kadını takip ettiğinde geniş salona girdiler.

"Beril!" diye bağıran kadının sesiyle avuçları sırılsıklam olmuştu bile. Aceleyle avuçlarını pantolonuna silerken merdivenlerden inen kadınla bakakaldı. Kalem eteği ve lila rengi gömleğiyle iş kadını imajına bürünmüştü yine, saçları atkuyruğu yapılmış, yüzünde çok hafif makyajıyla tam karşısında duruyordu şimdi. Böyle çok seksiydi elbette ama adam onu iş dönüşü üzerine geçirdiği kot ve tişörtleriyle daha çok seviyordu. O zaman çok daha tasasız oluyordu sanki. Çok daha ulaşılabilir...

"Merhaba?" sesiyle kendine görünmeyen bir tokat attı. Şimdi dağılamazdı. İşi almak istiyorsa sağlam ve kararlı olmalıydı.

"Bu delikanlı dadılık için görüşmeye gelmiş," dedi yaşlı kadın neredeyse kahkaha atarcasına. Beril'in gözleri kadınla Efran'ın arasında gidip geldi bir kaç kez, ardından adama şaşkınlıkla baktı.

"Ama siz?" diyerek duraksadı. İlk kez onunla konuşuyordu. İlk kez varlığının farkındaydı! Bu bile onu bu kadar mutlu ediyorsa birlikte vakit geçirmek nasıl olacaktı kim bilir? Kesinlikle bu işi almalıydı! "Merhaba," diyerek kadına yaklaştı. "Ben Efran." Elini uzattığında kadın şaşkın bir şekilde karşılık verdi.

"Beril." Kadının eli avuçlarına değdiğinde gülümsedi Efran. Aylardır peşinde bir gölgeye dönmüştü. Şimdi bu halleri öyle imkansızdı ki adam her an uyanacağından korkuyordu.

"Memnun oldum," dedi tatlı bir gülümseme eşliğinde. Ona dik dik bakmamak için kendini zor tutuyordu. Fazla dikkatin onu sinirlendireceğini bildiğinden kadının yüzüne odaklanmamaya özen gösteriyordu. Sanki mümkünmüş gibi!

"Ben de..." diyerek oturması için koltukları işaret etti. "Pekala, kusura bakmayın biraz şaşırdım. Bilirsiniz dadılar genelde," deyip durakladığında gülümsedi genç adam.

"Evet, genelde kadın olurlar. Ama buna takılmayacağınızı umuyorum. Bu işi yıllardır yapıyorum. Özgeçmişime bakabilirsiniz," derken içinden yalanları için özür diliyordu. Oradaki referansların hepsi kumpastı. Bağlı olduğu şirketler düzmeceydi. O kâğıtta yazan her şey yalandı ama kusursuz bir plan sayesinde bunun anlaşılmayacağına emindi. Öyle umuyordu en azından.

Kadın tereddüdünü gizlemeden kâğıdı incelerken Efran açığının yakalamasından ödü koparak terlemeye devam ediyordu. "Kaç yaşındasınız?" diye sorduğunda

defalarca üstünden geçtiği konuşmayı tekrarlamaya başladı.

"28, çocuklarla aram her zaman iyi olmuştur. Lisedeyken harçlığımı çıkarmak için okuldan sonra komşumuzun çocuğuna bakardım, sonra bundan ne kadar zevk aldığımı fark ettim ve bu işi meslek olarak yapmaya karar verdim." Konuşurken kadınla göz temasını kesmiyordu ki, sözleri istediği etkiyi bıraksın. Öte yandan söylediği hiçbir şeyin doğru olmayışından duyduğu vicdan azabı ile başa çıkmaya çalışıyordu.

"Efran bey bu çok... Yani ben bilemiyorum," diyerek omuzlarını düşürdü kadın. Her zaman dimdik durur konuşurken asla tereddüt etmezdi. En azından iş hayatında. Şu an kararsızlığı nedeniyle kırışmış alnı ve büzdüğü dudaklarıyla öyle tatlı görünüyordu ki genç adam kendini nasıl tuttuğuna şaşırıyordu. *Ah, sana sarılmak istiyorum* diye geçirdi içinden. *Bunu o kadar uzun zamandır istiyorum ki!*

"Dadılarınızın birkaç hafta içinde kaçtığını duydum," dedi en sağlam kozunu oynayarak. "Neden?" Kadın elindeki özgeçmişi masaya bırakıp bacak bacak üstüne atarak duruşunu dikleştirdi.

"Sare uysal bir çocuktur, genelde zorluk çıkarmaz ama Baler... Tam bir huysuz! Çocuklarımı eleştirmek istemem ama madem işi istiyorsunuz bilmeniz gerek. Size her türlü zorluğu çıkaracaktır. Eğer sizi sevmediyse burada kalmamanız için elinden geleni yapar. Şimdiye kadar dayanabilen olmadı. Siz ne yapacaksınız?" dediğinde gülümsedi Efran.

"Bence biz erkek erkeğe çok iyi anlaşacağız," dedi kendinden emin bir tavırla. Kadının çaresiz yüzü şüpheyle onu süzerken çoktan ikna olduğunu biliyordu Efran. Sonsuzluk gibi gelen bir sessizliğin ardından "Bu

belki de iyi olabilir onun için.Yatılı kalacaksınız biliyorsunuz değil mi?" dediğinde sırıtmamak için üstün bir çaba sarf etti.

"Evet."

"Aslında bakıcının odası bizimle aynı katta olur ama sizi oraya almayacağım," dedi kesin bir tavırla. "Çalışanlarla aynı katta kalırsınız. Bahçıvanımız Mehmet ve şoförümüz Cenk Bey'in karşı odasında." Bu isimleri vurgulaması adamda gülme isteği uyandırdı ama haklıydı. Evine dadı olmak için gelen bir adama öylece güvenemezdi ya.

"Pekala, çocuklarla tanışmak ister misin?" diye sorduğunda zaferle gülümsedi genç adam. İşin zor kısmını hallettiğini düşünüyorsa da yanıldığını anlaması uzun sürmeyecekti.

Annelerinin seslenişiyle merdivenden paldır küldür inen afacanlara baktı Efran. Birbirinden çok farklı iki küçük yüz ona merakla bakarken gülümsedi. İkiz çocuklar birbirine benzemek zorundaymış gibi geliyordu insana, oysa bunların kardeş olacağını bile düşünmezdiniz. Sare kocaman yeşil gözleriyle Efran'a bakarken Baler koyu renk gözleri ve kardeşinin zıttı kahverengi saçlarıyla çatık kaşlarını salonlarındaki yabancı adamın üzerinde gezdiriyordu.

"Çocuklar bu Efran," dedi Beril ellerini ikizlerin omuzlarına koyup dikkatlerini çekerken. "Yeni dadınız!"

Küçük kızın minik dudakları hayretle açılırken Baler gözlerini büyüttü. "Ama o erkek!" dediğinde Sare ellerini yumruk yaparak çenesinin altında birleştirdi ve hayran bakışlarıyla "Çok yakışıklıı," diyerek çığlık attı.

Beril gülüşünü bir öksürükle gizlerken oğlunu kucaklayıp çatık kaşlarının ortasına sesli bir öpücük kondurdu.

Bunu görünce içi gitti genç adamın. *Onlardan bir tane de ben alabilir miyim?*

"Kaşlarını çatma tatlım. Erkek dadı olmaz diye bir kural yok. İyi anlaşacaksınız bence"

"Ama daha önce hiç erkek gelmemişti," diye huysuzlandı Baler. Efran çocuğun o minik aklındaki düşüncelerden habersiz gülümserken Sare kardeşine kötü kötü bakarak yeni dadısının yanına gitti. Baler onu uyarmak için ağzını açtıysa da annesinin bakışlarıyla sustu. Kardeşine bağırmasının yasak olduğunu biliyordu ama Sare bazen çok aptal oluyordu. Dadılar düşmandı, bu konuda anlaşmışlardı!

Sare Efran'ın bacağını tutup kendisine bakmasını sağlarken yüzünde utangaç bir gülümseme vardı. Genç adam onunla göz göze gelebilmek için eğilip elini uzatırken kızın tombul yanaklarını sıkmamak için kendini zor tuttu. Çocuk öyle tatlıydı ki insan ona bakınca ister istemez gülümserdi.

"Merhaba, ben Sare," dedi küçük kız ince sesiyle. Efran gülmek istese de boğazını temizleyip aynı şekilde cevapladı Sare'yi.

"Memnun oldum Sare, ben de Efran."

"Efran çok garip bir isim!" diye söylenen Baler'di. Sare kardeşine hışımla dönerek "Sen kendi ismine bak!" deyip tekrar koca sırıtmasını sundu Efran'a. Anlaşılan ufaklık bu yakışıklı adamı görünce birazcık çarpılmıştı.

"Baler onu yoldan çıkarmadığı sürece Sare size sorun çıkarmayacaktır eminim," dedi Beril kızına gülümserken. "Kahvaltımızı yaptık, genelde saat dokuz gibi kalkarlar. Uyandıklarında direkt benim odama geliyorlar. Onları kahvaltıya ben indiririm sonra beraber yemeklerini yediririz ki bu bazen çok zor oluyor. Hacer Teyze yardımcı olmaya çalışıyor ama artık yaşı çok ilerlediğinden

onu yormak istemiyorum. Yine de çok zorlanırsanız ondan yardım alabilirsiniz. Saklambaç oynarken çocukları kaybederseniz beni arayın, size bakmanız gereken yerleri söylerim. Öyle yerlere giriyorlar ki her seferinde daha fazla şaşırıyorum." dedi gözlerini büyüterek. "Sare'nin bademe alerjisi var. Badem şekeri için size yalvarabilir, ikna etmek için sevimliliğini kullanabilir, sakın kanmayın," dediğinde Sare'nin yüzü asılmıştı.

"Söylemeyi unuttuğum önemli bir şey yok sanırım. Bir aylık deneme süreniz var, çocukları tanıdıkça işiniz kolaylaşacaktır. Şimdi gitmem gerekiyor. Bol şans," deyip tereddüt içinde Efran'a baktı. Adam içtenlikle gülümseyip "Bana güvenebilirsiniz," dediğinde Beril kaşlarını kaldırarak onu karşılıksız bıraktı. Oğlunu kucağından indirirken öpüp Sare'ye kollarını açtığında Efran neredeyse somurtacaktı. Tamam, sarılmasını beklemiyordu elbette ama içten bir gülümsemeyi hak etmiyor muydu yani? Annesi onun dadısına her zaman minnet duyardı!

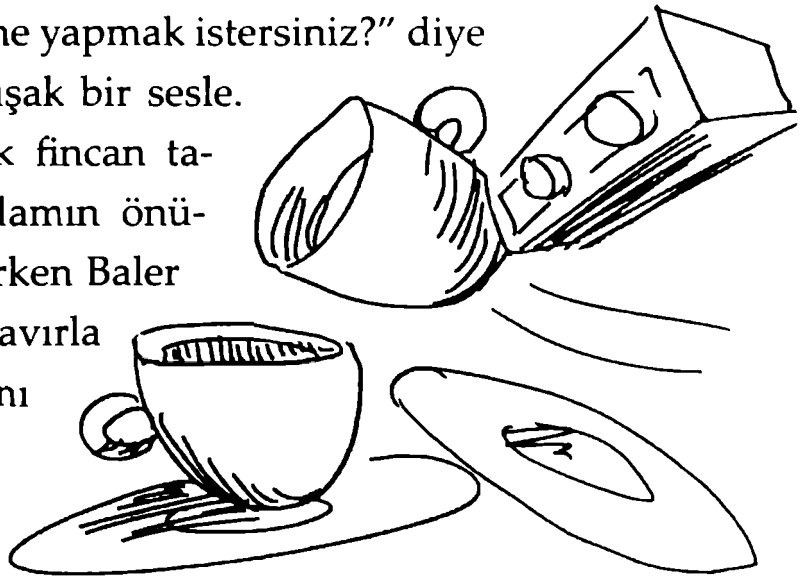
Kadın çocuklarını öpüp onları yabancı bir adamla bırakmak istemediğini yeterince belli ettikten sonra başka çaresi olmadığını kabullenerek evden çıktı. Tüm çalışanları tembihlemeyi ihmal etmemişti. Evdekilerle artık aile olmuşlardı, bu yüzden onlara çok güveniyordu Beril. Mehmet Amca, çocukluğunda babasının evindeydi ve Beril kendi evine yerleştiğinde onları bırakmamıştı. Evine yabancı bir adam alıyor oluşu Mehmet ve Cenk'e güvenindendi biraz da. Elbette şirkete giderken özgeçmişteki referansları aramayı ihmal etmeyecekti.

Efran çocuklarla yalnız kaldığında bir an ne yapacağını bilemedi, onu karşılayan kadın -adının Hacer olduğunu öğrenmişti- evi gezdirmeyi teklif etse de bu öneriyi reddederek çocuklara döndü. "Bana odanızı göstermeye

ne dersiniz?" diye sorduğunda Sare heyecanla atılırken Baler sadece somurtmuştu. Efran hevesli miniğin elini tutup merdivenlerden çıkarken üstünde ne yapacağını bilememenin huzursuzluğu vardı. Buraya kadar her şeyi planlamıştı ama ya sonrası?

"İşte bizim odamız," dedi Sare onu sağdaki odaya çekelerken. Geniş odaya girdiğinde gülümsemeden edemedi. Bir tarafı pembe, bir tarafı mavi olan odada çocuklar kendi köşelerine geçerken odalarının güzelliğini sahiplenerek adama ukala bakışlar atıyorlardı. Efran bu hallerine gülmek istese de çocukları küçümsememesi gerektiği hakkında teyzesi tarafından yüz kez tembihlendiğinden sessiz kaldı. *"Beril onu aradığında pot kırmaz umarım"* diye düşünürken odadaki iki kişilik koltuğa oturdu.

"Pekala, ne yapmak istersiniz?" diye sordu yumuşak bir sesle. Sare koşarak fincan takımlarını adamın önüne yerleştirirken Baler huysuz bir tavırla oyuncaklarını Sare'nin çay sehpasının ortasına fırlatmaya başladı.

"Ya, ne yapıyorsun! Şimdi seni öldüreceğim!" diyerek minik parmaklarını kardeşine doğru salladı küçük kız. Daha kelimeleri doğru söyleyemezken böyle cırlamasına ağzı açık bakakaldı Efran. Sare çığlıklar eşliğinde Baler'e vurmak için koşarken küçük adam savunma pozisyonuna girmiş "Hadi gelsene," diyerek onu kışkırtıyordu.

Saç başa birbirlerine giriştiklerinde panikle ayağa kalktı Efran. Sare'yi kucaklayıp kardeşinden uzaklaştırırken minik kız kollarını bacaklarını adama vurarak bağırıp duruyordu.

"Ya, bırak beni, o aptal çay fincanlarımı kırıp duruyor!"

"Aptal sensin! Sadece aptallar çay fincanlarıyla oynar!" diye bağırarak Efran'ın bacaklarına yapıştı Baler.

"Birbirinize aptal demeyin çocuklar!" dedi Efran ikisini birbirinden uzak tutmaya çalışırken "Aptal çok kötü bir sözcükt- Ah, ısırmasana çocuğum!" diyerek bacağını sallarken Baler tüm kuvvetiyle pantolonunu çekiştiriyordu.

Bir süre böyle boğuştuktan sonra, "Duracak mısınız artık!" diyerek bağırdığında çocuklar durup kocaman gözleriyle, kıpırdamadan, öylece adama baktılar. Efran'ın bir an içi sızladı. Çocuklara bağıramazdı. Onlar çocuktu sadece, üstelik ilk andan çuvallamak istemiyor-

du. "Hadi oyun oynayalım!" dediğinde çocuklardan ses çıkmadı. Bir kaç saniye sonra Baler kaldığı yerden devam etmek için bir çığlık eşliğinde Efran'ın pantolonunu çekiştirmeye devam ederken Sare de sırtına çıkıp tepinmeye başlamıştı.

Genç adam koca bir nefes alarak başını yukarıya kaldırıp sakinleşmeye çalıştı. *Tamam, sorun yok. Halledebilirsin. Beril'i düşün!*

"Pekala, şuna ne dersiniz? Baler havalı bir futbolcu olsun ve Sare de ona maç sonraları güzel yemekler yapan harika aşçı!" Fikrinin saçmalığına yüzünü buruşturuken Baler aklına yatmış gibi dönüp ona baktı.

"Sen de hizmetçi olacaksan tamam." Sare kardeşini onaylarken Efran derin bir nefesle kabul etti. Çocukların oyun oynarken sakin kalacağını umuyordu ama bunun iyi vakitleri olduğunu birkaç dakika sonra anlayacaktı.

Çünkü Baler'e göre hizmetçiler patronlarının her istediğini yapmak zorundaydı. Ve küçük afacan elbette bunu sonuna kadar kullanıp Efran'ı delirtmek için elinden geleni yapacaktı.

2. Bölüm

"Gülmeyi kesecek misin?" Genç adam çatık kaşlarıyla kardeşine bakarken Akın'ın arsız kahkahası şiddetlendi. Abisini böyle göreceğini söyleseler de şimdiki gibi kahkaha atıyor olurdu herhalde. Efran evden çıkmak istemediği için Akın'dan eşyalarını getirmesini istemişti. Akın bunun boşa uğraş olduğunu düşünse de bir kez daha tartışmaya girmedi. Nasılsa iki gün sonra ya kovulacak ya da çıldırmış bir halde kaçacaktı, yerleşmeye ne gerek vardı ki?

"Üzgünüm," derken hiç de öyle görünmüyordu Akın. Abisi üstündeki yemek lekeleri, yolunmuş gibi duran saçları ve dağılmış üstü başıyla karşısında dururken sırıtmaması mümkün değildi.

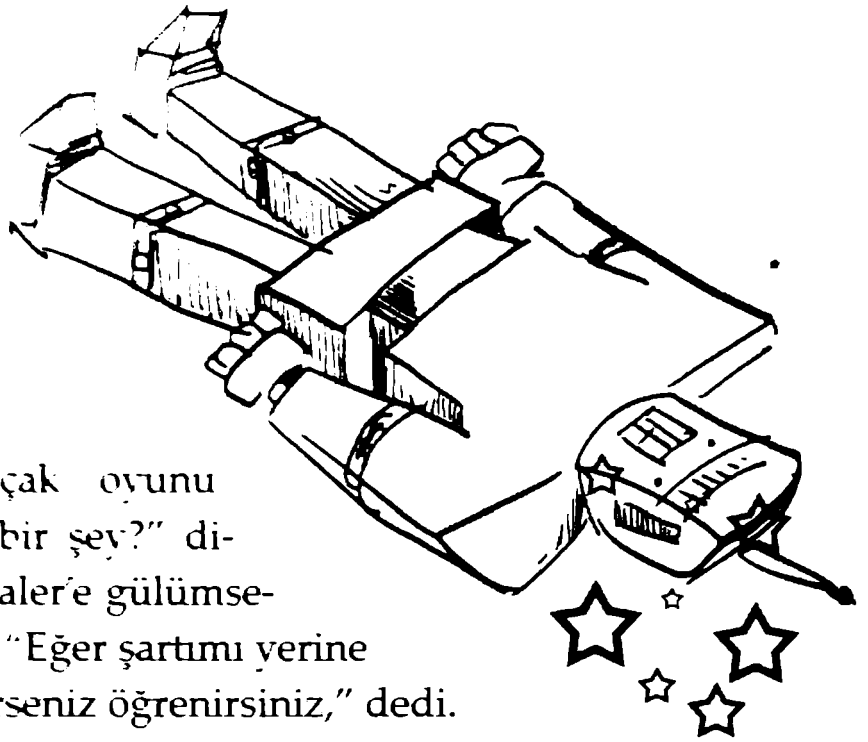
Efran kızgın bakışlarla bavu-

lunu içeriye çekip kapıyı Akın'ın suratına çarptı. "Kolay gelsin dadıcığım!" diye bağıran kardeşinin sesini duymazdan gelerek bavulu odasına bırakırken çocukların yalnız olduğunu hatırlayarak yukarıya koşturdu. Sabah girdiği temiz ve toplu odadan eser yoktu! Baler oyun oynarken her yeri birbirine katmış ardından Efran'a hizmetçi olduğu için toplaması gerektiğini söyleyerek büyük bir zevkle arkasından yeniden dağıtmıştı. Genç adam sinirlense de gülümsemeye devam etmiş çocukların sevgisini kazanabilmek -ve onları sevebilmek- için elinden geleni yapmıştı. Çünkü Beril için çocuklarının her şeyden önemli olduğunun farkındaydı.

Baler "Dadıya ölüm" odaklı dolaşırken Sare Efran'ı hayran bakışlarıyla süzüyor, türlü tatlılıklarla genç adamda onu öpücüklere boğma hissi uyandırıyordu. Küçük kız kesinlikle harikaydı ta ki kardeşiyle laf dalaşına girinceye kadar!

Bu halleriyle ne kadar çekilmez olsalar da Efran onların kalbini kazandığında çok iyi vakit geçireceklerine emindi. Sevdiği kadının çocukları olması bile onları sevmesi için yeterliyken aralarında bir bağ oluştuğunda daha katlanılabilir olacağını umuyordu. Dadılarla çocukların arasında özel bir bağ oluşurdu değil mi? Oluşurdu tabii. Oluşmalıydı.

"Pekala, şuna ne dersiniz? 10 saniye içinde odayı toplayabilirsek," çocukların yüzlerine imalı bir bakışla bakıp, "Hep birlikte..." dedi ve devam etti "Uçak oynarız." Baler robotlarını bırakıp şüpheci bir bakış atarken Sare parmağını ağzına götürerek tırnağını dişledi. Bu hareketi bir şey için endişelendiğinde ya da düşünürken yapıyordu.

"Uçak oyunu nasıl bir şey?" diyen Baler'e gülümseyerek "Eğer şartımı yerine getirirseniz öğrenirsiniz," dedi. Çocuklar birbirlerine bakıp yerdeki oyuncakları sepete atmaya başladığında neredeyse zafer nidası atacaktı genç adam. Bu işi öğreniyor muydu ne? *O kadar da zor değil canım!*

Pat.

Ya da unutun gitsin, bu dünyanın en zor işi! Göğsüne çarpan robota bakıp iç çekerek Baler'e döndü.

"Çok kabasın!" diyerek kardeşini azarlayan Sare oyuncaklarını toplamaya devam ederken küçük adam meydan okuyan bakışlarıyla Efran'a bakıyordu. *Sadece 4 yaşındasın sen, öyle bakmayı nereden öğrendin çocuk?!*

"Bunu neden yaptın şimdi?" diye sorarken kendini aptal gibi hissetmişti. Buraya gelmeden önce çocuk psikolojisiyle ilgili bir şeyler okumalıydı belki de.

"Çünkü canım öyle istedi."

Efran başını iki yana sallayarak oyuncakları toplamalarına yardımcı olurken Baler'le anlaşabilmek için neler yapabileceğini düşünüyordu. Bu akşam çocuk gelişimi hakkında bir kitap okumalıydı. Bir an önce bu küçük insanlar hakkında bir şeyler öğrenmeliydi!

Çocukların yoğurt saati geldiğinde mutfağa indiler.

Efran onları kendileri için yapılmış sandalyelere oturtup buzdolabından yoğurdu çıkarttığında Hacer Teyze birden tepesinde belirdi.

"Buz gibi mi yedireceksin onu çocuklara?" diye aksi bir sesle sorunca elindeki kaşığı bıraktı hemen. "Ee, hayır." Hayır da ne yapacaktı? Isıtsa mıydı? Yoğurt ısıtılmazdı ki, değil mi?

"Neyse ben bugün çıkarmıştım yoğurtlarını. Aklında olsun önceden çıkarıp pencerenin önüne koy da ısınsınlar. Hasta olur yoksa çocuklar."

"Biliyorum efendim," deyip önceden hazırlanmış tabaklara uzanırken kadının ona garip garip bakarak "Tövbe tövbe," dediğini duydu. Kadıncağız hayatında hiç 'erkek' çocuk bakıcısı görmemişti herhalde. Gerçi kendisi de görmemişti ya!

Tabakları çocukların önüne koyup yanlarına oturduğunda ikizler yoğurtlarından başka her şeyle ilgileniyor gibi görünüyordu. "Hadi yesenize," dediğinde Sare istemeyerek kaşığının ucuyla yemeye başladı. Baler'in iş birliği yapmaya hiç niyeti yoktu. Kollarını göğsüne bir-

leştirip "Yemeyeceğim ben!" dediğinde omuz silkti genç adam.

"Peki. İstemiyorsan yeme." Çocuk şaşkınca "Gerçekten mi?" dediğinde Hacer teyze elleri belinde yanlarına geldi. "Oğlum ne yapıyorsun? Yemeleri lazım, bunlara bırakırsan açlıktan ölürler. Ye tosunum sen yoğurdunu. Bitecek o!" Bu kadın küçücük cüssesi yaşlılıktan kırışmış suratıyla oradan buradan Gollum gibi çıkıp durmaya devam edecekse işi vardı Efran'ın. Sinsi sinsi çaktırmadan her hareketi takip edilirken hepten geriliyordu.

"Tabii ki efendim, ben sadece taktik uyguluyordum. Ters etki, bilirsiniz." Kadın gözlerini kısarak baktığında Efran çocuklara doğru döndü. Sinsi Gollum'un gözüne batmamaya özen göstermeliydi.

Beril gün içinde bulduğu tüm boşluklarda yeni dadının referanslarıyla konuşmuştu. Konuştuğu herkes harika şeyler söylemişti. Bu, kadını memnun etse de Efran'ın bağlı olduğu şirketle yaptığı görüşme aklını kurcalıyordu. Konuştuğu adam her cümlesiyle neredeyse kahkaha atacakmış izlenimi bırakmıştı kadında. Acaba sarhoş muydu? Bir kez daha kontrol etmeli miydi?

Belki de paranoyakça davranıyordu! Adamda hiç bir sorun yoktu. Erkek olması dışında. Erkek bir dadı çılgınlıktı! Ailesi duysa kim bilir ne derlerdi. Beril için önemli olan tek şey çocuklarının iyiliğiydi tabii ama bir adam çocuk bakmaktan ne anlardı ki? Hem hangi adam bu işi meslek edinecek kadar severdi? Eski kocası çocuk fikrine dayanamayıp kaçmışken şimdi adamın biri onun çocuklarına bakmaya gönüllü olmuştu öyle mi? Ah, kesinlikle sinir bozucuydu. Kulağa çok garip geliyordu ama Beril

mükemmel özgeçmişinin hatırına ona bir şans verecekti.

Eve giden yolda tüm gün ne yaptıklarını düşünürken çocuklarını özlediğini fark etti genç kadın. Günün en sevdiği kısmı eve girdiği zamandı. Çocukların 'kim daha önce sarılacak' kavgasıyla annelerine koşmalarına ve kapı girişinde onlarla sarmaş dolaş olup yerlere düşmeye bayılıyordu. Dadılar bu manzarayı görünce tüm gün kendine kan kusturan çocukların meleğe dönüşü karşısında afallıyorlardı. Aslında Baler bu kadar hırçın değildi, annesi yanında olduğu zamanlarda tabii. Beril onları pedagoga götürdüğünde duydukları canını çok yakmıştı ama üstesinden nasıl geleceğini bilmiyordu. Bütün çocukların babası varken kendilerinin olmayışını anlamıyorlardı. Sadece anneleri vardı ve o pis dadılar olmasa daha fazla vakit geçirebilirlerdi. 'Annesi sadece kendine kalsın istiyor' demişti pedagog. Beril bunun için ona nasıl kızabilirdi ki? Dadılar da biraz sabırlı olup kendilerini sevdirselerdi canım! Neden onun minik oğluna şeytan muamelesi yapıyorlardı? Asıl şeytan kendileriydi bir kere, küçücük bir çocuğa o sıfatı yakıştırmak mümkün müydü!

Evin önüne geldiğinde anahtarları Cenk'e verip koşar adım bahçeyi geçti. Zile basıp yüzünde heyecanlı bir gülümsemeyle beklerken çocukların merdivenin başından gelen "Annem geldi!" bağırışlarıyla iyice keyiflenmişti genç kadın.

Çocuklar zilin sesiyle birlikte Efran'ın sırtından inip kapıya koştururken adam inleyerek Baler'in yatağına çöktü. Beş saniyecik uzanmak isterdi ama otururken bile zor sığıyordu yatağa. Boynunu sağa sola çevirerek rahatlamaya çalıştı ve derin bir nefesle ayağa kalktı. Aşağıdan Beril'in sesini duyduğunda vücuduna dolan adrenalinle

aşağı koşmamak için zor tutmuştu kendini. Bir an kendine çeki düzen vermeye çalıştı ama bu boşa bir uğraştı. Hem belki de böyle pejmürde takılırsa Beril onun ne kadar çabaladığını görür ve... Ve belki aşık olurdu? *Tam bir zavallısın Efran* diye iç çekerek aşağıya indi. Beril topuklularını bir köşeye atıp koltuğa kurulmuş, ilgiyle kucağında ona heyecanla bir şeyler anlatan çocuklarını dinliyordu. Efran merdivenlerin dibinde öylece durup onları izledi. Kadın çocuklarına gülümser, yanaklarına öpücükler bırakırken minikler keyifle kıkırdayarak bıcır bıcır konuşuyorlardı. Öyle güzel görünüyorlardı ki onlara sahip olmak, gülüşlerine ortak olmak için delice bir istek duydu o an.

Beril'in gülümseyen bakışları Efran'ı bulduğunda yutkunamadı adam. Birkaç ay önce arkadaşının nişanında onu gördüğünden beri etrafında dolanıyor ama katı maskesini aşamamaktan korktuğu için yaklaşamıyordu. Şimdi onca zaman sonra ona gülümseyerek bakması her şeye değerdi işte. Tüm yorgunluğu uçup giderken samimi bir gülüşle karşılık verdi. Kadının gözleri onu süzüp mahcup bir ifadeyle dudağını dişlediğinde içi eridi adamın.

"Zor bir gündü sanırım?" diyerek çocuklarına tatlı sert bir ifadeyle baktı.

"Hayır, biz çok eğlendik," dedi Efran gülümseyerek. *Yani, onların bana işkence yaparken eğlendiğine eminim.*

Baler adama şaşkınca bakıp annesin göğsüne saklanırken Sare tüm dişlerini ortaya sermişti. "Ben Efran'ı sevdim, hem saçları da çok yumuşak," deyip elini ağzına bastırarak kıkırdadığında Beril'in dudaklarından tatlı bir kahkaha döküldü.

"Gelsene Efran." Karşısındaki koltuğu göstererek onu çağırdığında şapşalca gülümsememek için büyük bir direnç gösterdi adam. "Haklı olarak bazı endişelerim var, biliyorsun bu pek alışıldık bir durum değil ama umarım iyi anlaşırız. Sare'nin daha önce bir dadıya iltifat ettiğini hatırlamıyorum."

"Bunu en çok ben istiyorum, inanın," dedi Efran samimiyetle. Anlaşmak, hatta mümkünse yakınlaşmak istiyordu. Çok değil canım, evlenseler yeterdi onun için.

"Bana sen de lütfen," diyerek ayağa kalktı genç kadın. "Şimdi, siz yemek hazır olana kadar çizgi film izleyin, ben de üzerimi değiştirip mutfağa gireyim. Anlaştık mı?" Çocuklar başlarını sallayıp annelerine bir öpücük verirken Baler'in uysallığını şaşkınca izliyordu Efran.

Böyleyken kafasına bardak atan çocuğa hiç benzemiyordu! *Ah, kafam acıyor...*

Mutfaktan Beril'in sesi gelince kulak kesildi genç adam. Yemeğe yardım mı ediyordu? Çalışıyor, yemek yapıyor, çocuklarını asla ihmal etmiyor. Bu kadın gözünde daha ne kadar mükemmelleşebilirdi? Efran bugünden sonra burada kalabilmek için tüm varlığını ortaya koyacağından emindi. Hiç bir şey sorun değildi. Önce çocukların kalbini kazanacak, sonra da annelerine onu ne kadar sevdiğini bir şekilde gösterecekti.

3. Bölüm

"Efran My Little Pony'nin son bölümünde neler oldu biliyor musun?"

"Hayır tatlım," dedi Efran Sare'nin çoraplarını giydirmeye çalışırken. Küçük kız ellerini adamın yanaklarına koyup ona bakmasını sağlarken yüzünü bırakmadan heyecanla anlatmaya başladı.

"Applejack ve Rainbow bir yarışmaya katılıyorlar..." *Applejack ve Rainbow?* "İkisi de yarışmayı kazanmak için birbirlerine bazı kötü davranışlarda bulunuyorlar ama bu çok kötü bir şey Efran, arkadaşlarımızın arkasından işler çevirmemeliyiz."

"Efran susadım!" Adam Baler'e su vermek için kalkacakken Sare'nin yüzünü tutan elleri sertleşip onu tekrar kendine döndürdü. "Sonra Applejack hatasını anladı ve-"

"Susadım!" Efran bir nefes alıp Sare'nin ellerini tutarak yüzünden çekti. "Tatlım, birazdan devam etsek olur mu? Baler susamış bak."

"Ama daha Rainbow'un onu affetmediğini söylemedim, affetmemek çok kötü bir şey, arkadaşımız bizden

özür dilediğinde affetmeliyiz, annem öyle söylüyor."

"Evet, bebeğim haklısın-"

"Susadıım!"

"Sadece beş dakika tamam mı," diyerek Sare'nin ellerinden kurtulup koşarcasına odadan çıktı. Sırtını duvara yaslayıp derin bir nefes alırken gülmeye başlamıştı. Bu iş ne kadar da sabır gerektiriyordu böyle! Efran eve gittiğinde annesine kocaman bir buket çiçek alıp tüm yaramazlıkları için ondan özür dileyecekti. Şu an onu çok iyi anlıyor ve Akın'la yıllar boyu yedikleri haltlar için vicdan azabı çekiyordu.

Baler'in suyunu alıp yukarı çıkarken saate baktı. Gün nasıl da çabuk bitmişti öyle. Baler yine canına okumuş, Sare tüm gün tiz sesiyle kardeşine bağırarak Efran'ın beynine çiviler çakmıştı. Yine de ayaktaydı adam! Üstelik her saniye çocukları biraz daha seviyordu. Tüm huysuzluğuna rağmen Baler'i bile. Öyle küçük ve tatlıydılar ki genç adam onlara kızamıyordu.

"Suyunuz geldi," diyerek küçük masasında boyama yapan Baler'in yanına eğilince Baler sudan bir yudum içip bardağı dadısına verdikten sonra ayaklandı.

"Tuvaletim geldi benim." Başlarda her *toloyetim* dediğinde gülmesini engelleyemiyordu ve Baler buna sinir oluyordu ama artık onlar için önemli konularla dalga geçmemeyi öğrenmişti. İkizler, her sözlerine gülünmesine sinir oluyorlardı, bütün çocuklar gibi. Odanın karşısındaki banyoya girip ışığı açtığında Baler önüne dikildi. Pantolonunun düğmesini açamadığından tuvalet rutinleri olmuştu bu durum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sorarken Baler çoktan işe koyulmuştu bile. Çocuk etrafa koku bombaları atarken Efran'ın gülesi geliyordu. Bir gün tuvalette bir çocuğun kakasını yapmasını bekleyeceğini düşünmezdi

hiç. Ama şu an buradaydı işte. Üstelik bazen çocukların popolarını yıkamak zorunda kalıyordu. İlk gün hem çocukların, hem kendinin üstünü başını mahvedip banyonun ortasına çökmüştü ama yakalanma korkusundan hemencecik kotarmıştı durumu. Çocuklara da kimseye söylememeleri için biraz rüşvet vermiş olabilirdi. Azıcık. O günün akşamında teyzesini aramış ve *nasıl popo yıkanır* temalı ayrıntılı bir konu anlatımı dinlemişti.

Koku normalden daha farklı bir şekilde yayıldığında "Baler?" dedi Efran çocuğa doğru ilerleyip. Ama Baler'in poposunu yavaşça kaldırarak eliyle neler olduğunu kontrol etmesini engelleyememiş, eline bulaşan kakayı dadısına göstererek, "Iy, bu kakalar çok yapışkan," dediğinde buruşan yüzüyle birkaç saniye bakakalmıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu dehşetle. "Kaka ellenir mi çocuğum?" derken iğrenmiş bakışları Baler'in elindeydi. *Bok o be!*

"Sakın elini bir yere sürme," deyip çocuğu kollarının altından tutarak havaya kaldırdı. Küvetin içine koyup sıcak suyu açtığında "Şimdi elini yıka güzelce, tamam mı?" dedi tane tane konuşarak. Ama verdiği tepki yanlıştı, hiç umursamıyor gibi görünseydi eğer Baler'in dikkatini çekmezdi ama artık çok geçti. Küçük çocuk bir Efran'a bir de yoğun bir şekilde eline bulaşmış kakasına bakıp avucunu dadısının pantolonuna sürttüğünde genç adam bağırmak ve öğürmek arasında kalmış, şok geçirmiş gibi öylece küçük canavara bakıyordu. Sinirden gerilmiş kaslarıyla "Ya sabır," dedi sakinliğini korumak için üstün bir çaba sarf ederken. "Sabır Allah'ım... Sabır!"

Akşama doğru Efran koltuğa yığılmış çocukların kendi halinde oyun oynayışlarını izlerken Sare bacaklarına

sarılıp "Şarkı söyleyelim mii?" diye sordu şirince. O kocaman gözleri beklentiyle bakarken Efran bu tatlı cadıyı nasıl geri çevirebilirdi ki?

"Ama ben çocuk şarkısı bilmiyorum," dedi kızı kucaklarken.

"Ben sana öğretirim," diye cıvıldadı Sare. Efran ikili koltuğa oturup Sare'yle yüz yüze gelecek şekilde kucağına yerleştirdi kızı. "Bak şimdi önce ben söyleyeyim sonra sen tamam mı?" Dadısı başını salladığında Sare yanağına kocaman bir öpücük bırakıp gülümsedi. Bu hareketiyle içi erimişti adamın. Küçük burnunu öperken kızın kıkırdayışıyla ona sımsıkı sarılmak istemişti. Baler'in çatık kaşları üzerinde olmasa yapardı da.

"Pasaklıı, pasaklıı, pasaklısın kukuli," deyip tekrarlaması için Efran'a bakarken gülmemek için dudağını dişledi adam. Boğazını temizleyip aynı ritimde "Pasaklıı, pasaklı," diyerek şarkıya başladığında Sare'nin gözleri kocaman açıldı. Baler kafasını masaya vurup "Olamaaz," diye mırıldanırken Sare "sesin çok çirkin!" dedi dehşetle.

Efran boğazına kadar gelen kahkahayı yutmak için bir iki saniye başını arkaya atıp toparlandıktan sonra bozulmuş bir ifadeyle kıza bakmaya çalıştı. "Çok kabasın Sare," derken kızın sesini taklit etmeye çalışıyordu.

Sare dudaklarını büzerek adama üzgün bir bakış attı, "Üzgünüm Efran ama şarkı konusunda hiç yeteneğin yok," dedi sanki bu, dünyanın en kötü şeyiymiş gibi.

"Ama ben şarkı öğrenmek istiyordum," dedi Efran ona ayak uydurarak üzgün bir suratla. Sare ellerini yanaklarına koyup -biriyle konuşurken sürekli bunu yapıyordu- "Üzülme ben sana söylerim, sen de dinlersin. Olmaz mı?" dediğinde Efran gülerek sımsıkı kucakladı Sare'yi. "Olur tabii prenses," derken Baler'in aksi bakışlarına gülümseyerek karşılık verdi. "Baler de seninle

söyler belki, ha? Sesinin benden iyi olduğuna eminim." Kaka maceraları yüzünden ona bir süre kin gütmeyi düşünmüştü ancak bu çocuklara kızgın kalmak mümkün değildi. Baler tombul yanaklarını daha da şişirerek kendi kendine söylenip tatlı mimikleriyle hikayeler anlatıp dururken ona nasıl kızabilirdi ki Efran?

Çocuk boya kalemini bırakıp burnunu havaya kaldırdı bilmiş bir tavırla. "Tabii ki sesim senden iyi. Herkesin sesi seninkinden iyidir," dediğinde Sare başını Efran'ın göğsüne saklayıp tatlı kıkırtılarını gizlemeye çalıştı. Baler koltukta adamın yanına geçtiğinde ikizler birlikte şarkıyı söylemeye başladılar. Sözleri adamın o kadar komiğine gidiyordu ki kahkahalarla gülmek istiyordu ama çocuklar şu an fazlasıyla ciddi bir konser veriyordu ve onları bozmak kendisi için hiç iyi olmazdı. Gülümseyerek onları dinlerken Beril'in sesiyle kapıya döndü.

"Keyfiniz yerinde bakıyorum?" diyen kadın lacivert pantolonu ve beyaz gömleğiyle tüm sadeliğine rağmen göz kamaştırıyordu. Omuzlarından dökülen kahverengi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp kapıya yaslanırken hayran bakışlarıyla ona baktı Efran.

"Anne!" diye bağıran çocuklar fırlayıp kucak kapma yarışı yaparken kalbi patlayacak gibi oldu adamın. Öyle güzellerdi ki saatlerce onları izlemek, daha da ötesi o coşkulu kucaklaşmaya dahil olmak istiyordu. "Anne, Efran'ın sesi o kadar berbat ki şarkı söylemesini yasaklamalıyız," dedi Baler kıkırdayarak. Dadısının yanında gülmeyi reddediyordu, o yüzden genç adam çocuğun bu haline sevgiyle gülümsedi. İnanıyordu Efran, Baler'in kalbini çok yakında kazanacak ve bu tatlı gülüşlere doyacaktı.

"Senden daha mı berbat?" diye sordu Beril gözlerini irileştirerek. Sesine kattığı muzurluk bariz olsa da Efran

Baler'in küsmesini beklemişti ama çocuk onu şaşırtarak kahkahalarla güldü. "Evet!" diye cıvıldadığında Beril sevgiyle öptü oğlunu. "O zaman gerçekten endişelenmeliyiz," deyip Efran'a döndüğünde adam boğazını temizleyerek ayağa kalkıp hayran bakışlarını maskelemeye çalıştı. "Nasıl gidiyor?"

"Harika," dedi kendinden emin bir şekilde. Harika falan değildi aslında ama bunu çaktırmaya niyeti yoktu.

"Sevindim," deyip çocuklarına döndü Beril, "O zamaan, bugün pizza mı yesek?" diyerek abartılı bir heyecanla ellerini çırptığında ikizler boğazları patlayana kadar çığlık attılar.

"Peki, ben üstümü değiştiriyorum, siz de ellerinizi yıkayıp aşağı iniyorsunuz. Üç dakika sonra yemek masasında buluşalım!" deyip çocukları bırakarak odasına koştu kadın. Sare çığlık atarak banyoya giderken Baler onu poposuyla ittirip öne geçmeye çalışıyordu. Efran yalnız kaldığından emin olduktan sonra koca bir kahkaha attı. Bu kadından mı bu kadar çekinmişti? Yalnızken soğuk bir ifadeyle kimseye pas vermeyen Beril eve girip çocuklarını kucakladığında küçük bir çocuktan farksız oluyordu. Onunla geçirdiği her saniye kadına duyduğu hayranlık katlanarak artıyordu. Bu ailenin bir parçası olmak için sabırsızlığı ve isteği her geçen dakika kat kat artıyordu?

4. Bölüm

Akın annesinin yanağına bir öpücük bırakıp Nil'in yanına otururken kardeşi sırıtarak abisine döndü. "Her gün geç kalmayı nasıl başarıyorsun abiciğim?"

"Kes sesini bacaksız," dedi Akın dişlerinin arasından. "Nasılsın annem?" diye sorarken Nil'in tabağından bir şeyler aşırmaya çalışıyordu.

"Oğullarım tarafından fazlaca ihmal ediliyorum ve bu hiç hoşuma gitmiyor," dedi kadın huysuz bir sesle. "Sen eve uğramıyorsun, Efran telefonlarımı açmıyor," dediğinde Nil kıkırdadı. Son günlerde ne zaman büyük abisinden bahsedilse kahkaha atası geliyordu zaten.

"Saat farkındandır annem, uyuyorken arıyorsundur."

"Hem o çok meşgul, bizi düşünecek zamanı olduğunu sanmıyorum," dedi Nil sırıtan bir sesle. Akın masanın altından kardeşinin bacağına vurarak onu sustururken babaları şüpheyle onları süzüyordu. Bu çocuklar babalarını kandıramayacaklarını ne zaman öğreneceklerdi? Efran'ın söylediği gibi yurt dışında kariyeriyle ilgili bir kursa gitmediğine emindi Tarık. Çocukları birleşip anne babalarını kandırdıklarını sanırken onların her şeyin far-

kında olduğunu, sadece inanmış gibi yaptıklarını anlayamıyordu. Koca şirketi bırakıp ne haltlar karıştırdığını merak ediyordu ama oğluna güvendiğinden sesini çıkarmıyordu adam. Yakında nasılsa kokusu çıkacaktı.

"Sen abinle konuşuyor musun Akın?" Akın çorbasından bir kaşık alıp annesine gülümsedi.

"Evet sultanım, dün akşam konuştuk."

"Ona çok kırgın olduğumu söyle lütfen," diyerek küskün bir tavırla yemeğine döndü kadın. Leyla Hanım çocukları tarafından şımartılmayı severdi. Akın, oğlunun bir kadın için yaptıklarını öğrendiğinde annesinin kıskançlık krizlerine girmesinden korkuyordu biraz.

"Bir de yardıma ihtiyacı olursa beni aramasını söyle," dedi Nil gülerek. Genç adam işgüzar kardeşinin yanağını sıkıp abisine mesaj attı. Foyaları ortaya çıkınca ne olacağını çok merak ediyordu ama en çok da Efran'ın o iki çocukla ne yaptığını bilmek istiyordu. Nil'le abilerinin o hallerini görmek için çıldırsalar da şimdilik yapabilecekleri tek şey beklemek ve her fırsatta Efran'la dalga geçmekti.

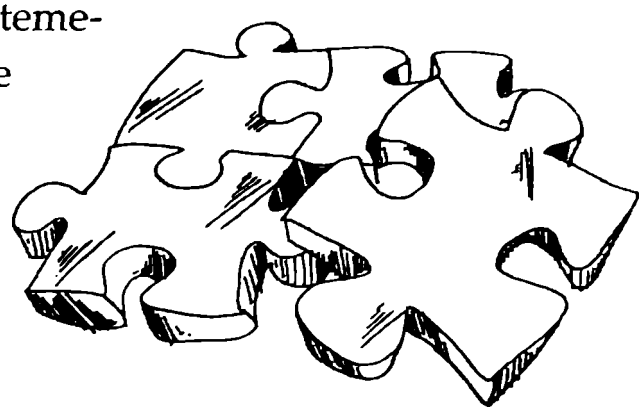
"Efran, o oraya değil görmüyor musun?" dedi Baler çatık kaşlarıyla yapboz parçasını adamın elinden çekerken. "Anne bu nereye olacak?"

"Tatlım, Efran'a kaba davranmaman gerektiği konusunda anlaşmıştık değil mi?" dedi kadın oğlunun saçlarını eliyle düzeltirken.

"Ama o da çok şapşal, kocaman ama hep yanlış parçaları kullanıyor."

"E, rahat bırakmıyorsun ki onu, kendi işine baksana," diyerek Efran'ı savundu Sare. Dördü birlikte yere oturmuş elli parçalık bir yapbozu birleştiriyorlardı. Efran

evdeki beşinci günündeydi. Baler'in üstüne döktüğü bir tabak bezelye yemeğini, saçını kurutacağım diye diretirken yaktığı kafasını, kendince yaptığı bubi tuzağıyla ayak parmaklarına günlerce çıkmayacak bir boya döktüğünü saymazsa gayet iyi atlatmıştı. Beril eve geldiğinde sadece çocuklarla ilgileniyor ve Efran'da odasına çekilip çocuklar hakkında kitaplar okuyordu, bu yüzden arzu ettiği samimiyeti kuramamışlardı henüz. Efran'ın önceliği çocuklara hakkıyla bakabilmekti, çünkü Beril'e ancak bu şekilde ulaşabileceğini biliyordu. İlk kez bugün hep birlikte bir şeyler yapıyorlardı ve Efran bundan inanılmaz keyif alıyordu. Baler'in tüm huysuzluğuna rağmen. Beril, isterse onlara katılabileceğini söylediğinde çocuk annesini paylaşmak istemediğini net bir şekilde ortaya koysa da Sare çığlıklarla onu halının ortasına çekiştirmiş Efran da bu minik desteği memnuniyetle kabul etmişti.

Sare minik bedeniyle yere oturmuş yapboza doğru eğilen adamın sırtına çıkınca Efran gülümseyerek ellerini kaldırıp kızın yerleşmesine yardımcı oldu. "Böyle daha iyi görüyorum," derken adamın boynuna sarmıştı minik kollarını. Küçük kız Efran'ın kokusuna bayılıyordu, bu yüzden ona sarılmak çok hoşuna gidiyordu, bir de Efran çok yakışıklıydı! Sare karar vermişti, büyüdüğünde onunla evlenecekti.

Baler Sare'ye kötü kötü bakarak annesinin kucağına iyice gömülürken Efran'ın önünden parçaları kaçırıyordu. Sadece birkaç parça kalmıştı ve Baler yapbozu bitiren kişi olmak istiyordu. Efran bunun farkındaydı bu

yüzden Sare'yle ilgilenmeye devam etti. Bu küçük adamı sınırlendirmeye hiç niyeti yoktu. Hiçbir şey yapmazken bile Baler ondan yeterince nefret ediyordu zaten.

Nihayet yapbozu bitirdiklerinde Beril çocukları yatırmak için ayaklanmıştı. Efran Sare'yi öpüp annesine verirken Baler ona hiç bakmadan odasına çıkmıştı bile. Onların arkasından bakarken huzur doluydu adamın içi. Çocukları bu kadar seveceğini tahmin etmemişti ama onlara baktıkça içinde büyüyen şefkat ve koruma duygusunu engelleyemiyordu.

Elini boynuna götürüp ovuşturarak mutfağa geçerken telefonunun nerede olduğuna bakındı. Üçüncü kontrolünde cebinde olduğunu fark edince inledi adam. Yorgunluktan tüm algıları kapanmıştı. Mesajlarını kontrol ederken arkadaşlarından gelenleri es geçip Akın'ın mesajını açtı.

Hâlâ yaşıyor musun? Destek kuvvet lazımsa Nil seve seve kabul edeceğini söylüyor. Ha, bir de, kaka ve kusmuk temizlemek işine dahil mi çok merak ediyoruz?

Efran telefonunu tezgaha bırakıp bir bardak su aldı. Bazen destek kuvvete müthiş ihtiyaç duyuyordu ama Hacer Hanım'a açıklama yapamayacağından buna cesaret edemiyordu. Sonuçta o 'tam donanımlı bir dadı'ydı!

Akın'ı aradığında deli kız kardeşi telefonu ele geçirmiş ve heyecanlı sesiyle yüzlerce soru sormuştu. Onu atlatmak mümkün değildi bu yüzden adam telefonu yüzüne kapatmayı düşünürken Akın duruma el koymuştu. Bir süre konuştuktan sonra onların alaylarını daha fazla çekmek istemediğinden görüşmeyi sonlandırdı. Tam mutfaktan çıkacakken merdivenlerden gelen ayak seslerıyle tekrar tezgaha yaslanıp bakışlarını kapıya dikti.

Beril gri eşofmanı ve siyah tişörtüyle içeri girdiğinde öylece kadına bakakaldı Efran. Saçları salaş bir topuzla toplanmıştı, çıplak ayaklarıyla yürürken hiç olmadığı kadar rahat görünüyordu. Rahat ve tasasız. Gülümsemek istese de dudaklarını birbirine bastırıp "Selam," demekle yetindi.

"Selam, naber?" dedi Beril buzdolabını açarken. Kadının her hareketini dikkatle izliyor, bir yandan da bunu fark etmesinden korkarak gözlerini ondan ayırmak için zorluyordu kendini.

"İyi, acıktın mı?" diye sorduğunda kadın dolaptan süt ve bir paket hazır puding çıkarıp kaşlarını oynatarak gülümsedi.

"Puding sever misin?" bu tatlılığı karşısında Efran'ın soluğu kesilirken güç bela başını sallayabildi. "Tatlı krizim tuttu. En pratik ve lezzetli yol her zaman pudingtir. Hem yarın çocuklar da yer. Yemekten sonra birer tabak verebilirsin, yemek yemeyene puding yok," parmağını sallayarak çocuklara söylermiş gibi Efran'a talimat verir-

ken gülerek başını salladı genç adam. Beril bir tencere çıkarıp ocağa koydu, malzemeleri içine atıp karıştırırken kalçasını tezgaha yaslayıp ona baktı.

"Baler çok sorun çıkarıyor mu?" Efran'ın cevap vermesi bir kaç saniyesini almıştı. Âşık olduğu kadın mutfakta çıplak ayakları ve berbat topuzuyla karşısında puding yapıyordu ve bu ona inanılmaz özel bir an gibi görünüyordu. Çok saçmaydı belki ama böyle düşünmek hoşuna gitmişti adamın.

"Yakında buzları eriteceğimize eminim." Cevabı Beril'in hoşuna gitmiş olacak ki yüzünde takdir dolu bir ifade belirdi.

"Bence de, tabii sabırlı olursan. Bilirsin ebeveynleri tarafından hayal kırıklığına uğramış çocuklarda böyle şeyler olur. Güven problemi yaşarlar, çünkü hep karşıdakinin gideceğini düşünürler. Sare bu konuda sorunu yokmuş gibi görünse de öyle değil. Tepkilerini çok farklı şekillerde ortaya koyuyorlar. Baler'in de tüm huysuzluğu bu yüzden." Kadın derin bir nefes alıp alnını kırıştırarak ona baktı. "Şimdiki çocuklar ne korkutucu değil mi? Sadece dört yaşındalar ama her şeyden haberleri var. Psikolojik sorunlardan bile!" Efran gözünü kırpmadan onu dinlerken Beril'in susmaya niyeti yoktu. O konuştukça içi açılıyordu adamın. Karşısında böyle rahatça özel şeylerden bahsetmesi onu öyle mutlu ediyordu ki gülümsemek istiyordu sürekli.

"Ee, ne düşünüyorsun? Baktığın diğer çocuklar da bu kadar çokbilmiş miydi?" diye soran kadından gözlerini kaçırdı Efran.

"Hem de nasıl," diye düz bir cevap verirken söylediği yalanlardan duyduğu tanıdık rahatsızlık az önceki mutluluğun üzerine çöreklenmişti.

"Yarın cumartesi, hava güzel olursa çocukları dışarı

çıkarırız. Parka giderken Cenk eşlik ederdi bize ama artık sen olduğuna göre buna gerek yok. Pazar günü de tatil günün," adama gülümseyip ocağın altını kapattı. Efran hemen dolaptan kaseleri çıkarıp önüne koyduğunda ikinci gülümsemeyi de kapmıştı.

"Teşekkürler." Beril pudingleri kaselere döküp dolaba attıktan sonra kenara ayırdığı kaseyi eline alıp koca bir kaşık attı ağzına. "Ben sıcak seviyorum," dedi ağzı hâlâ doluyken. "İstersen sen de şimdi ye, iyi geceler."

Arkasında kocaman gülümseyen bir adam bıraktığından habersiz odasına çıkarken Efran bir kase alıp sıcak pudingi hiç sevmediği halde yemeye başladı.

5. Bölüm

Hafta sonu planları suya düştüğü için çocuklar sabahtan beri mızmızlanıyordu, Baler'in her üç kelimesinden biri park olduğundan sonunda Beril en azından bahçeye çıkıp kartopu oynamaya izin vermişti. Çocukların hasta olmasından korktuğu için onları dışarı çıkarmak istemiyordu ama Hacer Teyze'nin desteğini arkasına alan Efran çocuklarla iş birliği yapıp ana kraliçeyi ikna etmişti. Sonuçta çocukların hava almaya da ihtiyacı vardı, eh, o bir dadı olarak işini biliyordu tabii ki!

Beril çocukları eskimolar gibi giydirip soğuğa karşı yüzlerce önlem aldıktan sonra sonunda bahçeye çıkabildiler. Kar topu oynayacak kadar kar vardı belki ama bir kardan adam yapmaya yetmezdi. Yerde iki karış kadar bile kar yoktu çünkü. Baler annesini çekiştirerek Cenk'in baktığı köpeği sevmeye götürürken Sare elinde koca bir sopayla Efran'ın önünde belirdi. Dal parçasına benzeyen uzun sopayı bacaklarının arasına alıp "Atla!" diyerek sopanın diğer ucunu gösterince adam koca bir kahkaha attı. Kızın yaptığı gibi sopayı bacaklarının arasına alırken Sare "Sıkı tutunun prensim," diyerek koşmaya başladı.

"Dıdıdıt dıdıdıt," diyerek koşarken Efran elleri cepleri de sakince yürüyordu. Sare'nin karların üstünde büyük bir efor harcayarak tüm gücüyle koşması dışarıdan bakıldığında insanda kahkaha atma isteği uyandırıyordu. Küçük hanım şu an muhtemelen bir kaplan hızında olduğunu sanıyordu ama minik ayaklarıyla ancak bir kaplumbağa ile yarışabilirdi.

Efran ona kıyamayıp omuzlarına almak için eğildiğinde Sare birden kayarak düştü ve at olarak kullandığı sopanın diğer ucu kız düştüğü için havaya kalktı. Sert bir şekilde! Efran eğildiği ve olay çok hızlı olduğundan kaçacak şansı olmamıştı. Sopa bacaklarının arasına hızla çarparken adam aldığı darbeyle iki büklüm oldu.

Sare çığlık atarak elindekini yere atıp "Efran?" diye seslenirken eğilmiş, adamın yüzünü görmeye çalışıyordu. "Kaza oldu kaza, özür dilerim" derken gözleri dolmuştu küçük kızın. Kendine has konuşması ve bazen yuttuğu harflerle yeterince tatlı değilmiş gibi şimdi bir

de o boncuk gözleriyle Efran'a bakarken içi sıcacık oldu adamın. Derin bir nefesle doğrulup "Tatlım," dedi inleyerek. "Az önce gelecekteki kardeşlerini öldürdün."

"Hı?" diye sorarken burnunu çekiyordu minik kız. Efran gülümseyip dizlerinin üstünde Sare'nin önünde durdu. Cebinden selpak çıkarıp kızın burnunu silerken "Beni öldürüyordun!" dedi muzur bir sesle. Sare ağlak gözlerle ellerini Efran'ın yüzüne koyarken adam onun tatlı yanaklarına yumuldu. "Ama öpersen geçeceğine eminim." Küçük kızın kahkahaları bahçede yankılanırken Beril bakışlarını köpekle oynayan oğlundan ayırıp onlara baktı. Kızıyla birlikte karın üstünde yuvarlanan adamı görünce dudaklarına bir gülümseme yerleşti. Efran hakkındaki şüpheleri her geçen gün azalıyordu. Onun çocukları sevdiğini gördükçe daha da rahatlıyordu kadın. Hem Hacer Teyze'den ve diğer çalışanlardan onun hakkında kötü hiçbir şey duymamıştı. Baler bile diğer dadıları gibi kendisine kızmadığından onunla uğraşmayı eğlenceli bulmuyordu. Bu da Efran'ın işini kolaylaştırıyordu tabii.

Genç kadın keyifle yere eğilip koca bir kartopu yaptı. "Baler, onlara gününü gösterelim mi?" Baler'in heveslı onaylamasıyla Beril Efran'ı hedef alıp elindeki topu fırlattı. Ensesine gelen darbeyle şaşkın, etrafa bakındı adam. Baler elinde koca bir kartopuyla görüş alanına girdiğinde çift taraflı saldırıya maruz kalmıştı.

Üstelik Sare de çığlıklar atarak onu bırakıp annesine koşmuştu. Efran kıza yavru köpek bakışları atıp "Beni onların eline mi bırakıyorsunuz prensesim?" diye sorduğunda küçük kız kararsız bir ifadeyle bir annesine bir Efran'a bakarken oyunu yakışıklı olana verip minik adımlarıyla genç adamın kollarına koştu. Beril şaşkın gözlerle kızının arkasından bakarken "Seni hain," diye-

rek yumuşak karları avucunda toplayıp kızının sırtına doğru attı.

"Prensesimden uzak dur," deyip Sare'nin önüne geçen Efran Beril'le kartopu savaşına girmişti. Baler eline geçen minicik karları bile Efran'a atarken Sare annesini vurmaya içi el vermediğinden Baler'in peşindeydi. Bir ara Beril, Efran'la baş edemeyeceğini anlayıp oğluyla birlikte onu yere sermek için her türlü şikeye başvururken kızı yakışıklı dadısına omuz atan annesinin arkasından bağırıyordu. "Anne! Bu yaptığın çok ayıp, ya, vurmasanıza Efran'a!"

Yorgunluktan yere düşüp kalana kadar birbirleriyle uğraşmış en sonunda sürünerek eve girmişlerdi. Beril çocuklara banyo yaptıracağını söyleyip onları yukarı çıkarırken Efran koltuğa yığıldı. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Orada kahkahalarla oynarken aile gibi hissetmişti adam. Onlara sahip olmayı ne kadar istediğini bir kez daha fark etmiş, Beril'den gelen ufacık bir gülümsemeyle bile aşkının giderek büyüdüğünü hissetmişti.

Hacer Hanım elinde bir bardak çayla yanına oturduğunda toparlandı genç adam. Teşekkür ederek bardağı alırken yaşlı kadın gözlerinde imalı parıltılarla "Çocuklar seni sevdi," dedi gülümseyerek.

"Baler'in sevdiğinden şüpheliyim," deyip çaydan bir yudum aldı adam. Ballı zencefilli bir şeylerdi sanırım. Annesinin yaptıklarına benziyordu. Ah, annesini aramalıydı!

"Ona aldırma sen, hep böyledir, dadıları sevmemek için kendini şartlandırmış. Sabrınla sevgisini kazanacağına eminim. Efendisin, saygılısın, boyun posun yerinde... Sahi, oğlum sen niye bu işi yapıyorsun? Evlendiğinde karının ailesine 'dadıyım' mı diyeceksin? Kim bebek bakıcısına kız verir yahu?" dediğinde güldü Efran.

"Çocukları seviyorum. Yetmez mi?" diye sorunca kadın ayaklandı.

"Valla sen başka bir şeyi daha seviyorsun bence ama... Neyse hadi çayını soğutma." Hacer Teyze mutfağa dönerken arkasında huzursuz bir adam bıraktığının gayet farkındaydı.

Efran onun ne demek istediğini düşünürken kalbi korkuyla kasıldı. Sinsi Gollum Beril'e olan hislerini fark etmiş miydi? Ondan mı böyle konuşuyordu? O kadar belliyse Beril de fark eder miydi? Anlasa ne olurdu acaba? Efran'a bir şans mı verirdi yoksa onu kovar mıydı? Muhtemelen ikincisi olurdu ama bunu değiştirmek adamın elindeydi ve o bunun için buradaydı.

Yarım saat sonra Sare elinde masal kitabıyla aşağı inip dadısının kucağına zıpladığında Efran televizyonu kapatıp kızın saçlarını kokladı. "Ne güzel kokmuşsun sen böyle," dediğinde Sare saçlarını savurup "Ne sandın

akıllım prensesler güzel kokar," derken elinde bir sürü arabayla yanlarına gelen Baler "Prenses değilsin ki sen cadısın," deyip kardeşine dil çıkardı.

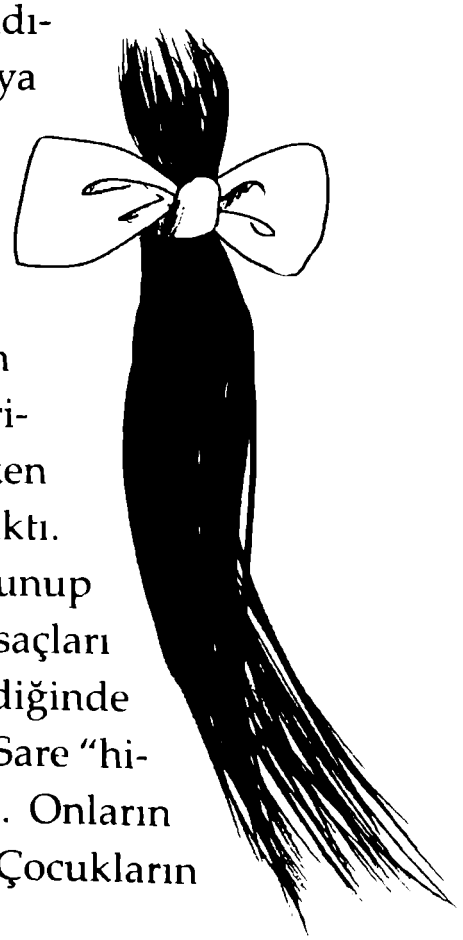
"Hiç de değil ben prensesim, Efran da yakışıklı prens. Sen de, kötü kalpli Gargamel'sin!" dedi kız kıkırdayarak.

"Anne! Sare bana Gargamel dedi!" Baler tüm gücüyle bağırınca Sare kocaman açılan gözleriyle "Hiih şişpiyoncu!" diye kızdı kardeşine. Efran kahkaha atarken Baler bilmiş bir tavırla "Şişpiyoncu değil o şapşik, pispiyoncu," dedi. Sare kardeşiyle kavga etmek için kalkacakken dadısı onu sıkıca tutup "Bu kitap ne?" diye sordu dikkatini dağıtmak için.

"Rapunzel. Okur musun?" derken şişpiyoncu kardeşini unutmuştu bile Sare.

"Tabii ki tatlım," diyerek masal kitabını açtığında Sare yanına oturup adama sokularak başını göğsüne yasladı.

"Ben dinlemeyeceğim," diyen Baler onlara arkasını dönmüştü ama Efran okumaya başladığında ne kadar arabalarıyla oynamaya çalışsa da dikkatinin onda olduğu belliydi. Genç adam küçük inatçı keçinin bu hallerine gülümseyerek çenesini kendisine sımsıkı sarılmış kızın başına yasladı ve masala başladı. Sare'nin prensin gelmesiyle heyecanlanıp dizlerinin üstüne dikilmesi Efran'ı güldürürken tonlamasını değiştirip kızın yüzüne baktı.

"Prens Rapunzel'in saçlarına tutunup kuleye tırmanırkeen... Rapunzel'in saçları prensi taşıyamamış ve kopmuş!" dediğinde Baler elindeki oyuncağını düşürürken Sare "hiiiiih" diyerek dehşetle baktı dadısına. Onların bu tepkisiyle Efran öylece kalakaldı. Çocukların

ifadeleri yüzünden anında pişman olmuştu. Söylediği bu kadar korkunç muydu ki? Sadece hikayeye biraz aksiyon katmak istemişti!

"Şaka!" diye bağırdı panikle. "Öyle şey olur mu hiç. Prens kuleye çıkmış Rapunzel'i kurtarmış ve sonsuza dek mutlu yaşamışlar!"

Baler ve Sare birbirlerine bakıp onaylamaz bakışlar attı adama. Baler tekrar onlara arkasını döndüğünde Sare kitabı Efran'dan alıp "Sanırım şaka yapmamalısın Efran. Bu hiç hoş değildi," dedi annesinin onları uyarırken kullandığı tonlamayla. Efran gülmemek için dudaklarını ısırırken "Üzgünüm," diye fısıldadı.

Pekala, not etmesi gereken yeni bir şey öğrenmişti. Masal anlatırken aksiyon yapmak yok.

6. Bölüm

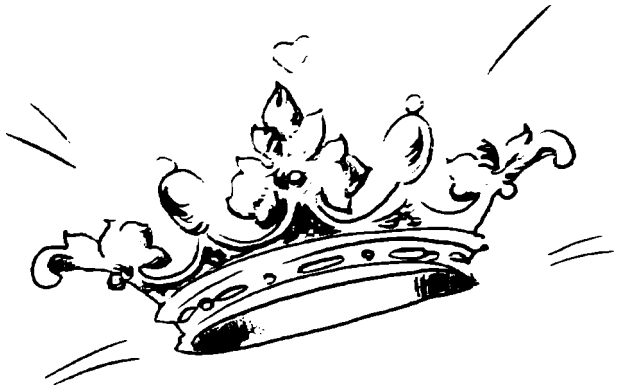
Pazar günü kahvaltıdan sonra odasına çekilip dışarı çıkmak için hazırlandı Efran. Gitmeyi hiç istemese de eğer kalırsa heyecanlı kardeşlerinin Beril'in evine geleceğinden emindi. Beril'le tanıştıklarını hayal bile edemiyordu Efran. Kim bilir ne imalar yapar, ağabeylerini utandırmak için neler söylerlerdi. Öte yandan da sanki bu evden çıkarsa bir daha gelemeyecekmiş gibi hissediyordu. Büyü bozulacak, rüyadan uyanacaktı sanki. Saçmaydı belki ama altı gündür her anını iki minik tavşanla geçiriyordu ve şimdi onlardan birkaç saatliğine de olsa ayrılma fikri ödünü koparıyordu genç adamın. Daha fazla oyalanamayacağının bilincinde kapısını açtığında Sare eli havada "Hiiih," dedi irkilerek. "Daha tıklamadım ki, nasıl açtın?" dedi hayretler içerisinde gözlerini kocaman açmış bakarken. Efran gülerek onu kucaklayıp mis kokulu gıdısına bir öpücük bıraktı.

"Hissettim prensesim. Prensler, prensesleri yakındaysa hisseder." Sare kıkırdayarak Efran'ın yanaklarını tuttu.

"Sen gerçekten benim prensim misiiiin?" diye sorarken sesinden hayranlık akıyordu.

"Tabii ki," deyip kızın burnunu sıktı Efran. Sare'nin gülümseyen yüzü düşerken sıkıca sarıldı adama.

"O zaman hemen gel tamam mı, özlerim ben prensimi," dediğinde içi aktı adamın. Kucağındaki minicik bedene sarıldı sımsıkı. O kadar etkilendi ki, Sare'nin sevgisi o kadar gerçek ve saftı ki Efran nasıl gidecekti şimdi onu bırakıp? Nasıl sevmezdi bu çocuğu? Ona sahip olmak için, babası olabilmek için nasıl yanıp tutuşmazdı?

"Hemen gelirim bitanem," dedi sesi titreyerek. "Hem ben de seni özlerim," dediğinde Sare kafasını adamın boynundan çekip gözlerine baktı. "Baler dedi ki dadılar bir kere gidince bir daha gelmiyor. Sen de gelmeyecekmişsin."

O çok zordu işte. Sare'nin gözlerindeki sevgi ve endişeyi gördükten sonra Beril Efran'ı kovsa bile gerekirse Noel Baba olur bacadan girer, yine de bir yolunu bulurdu onlarla birlikte olmanın. Gülümsedi hafifçe, "Sizi bırakıp hiçbir yere gitmem ben."

"Ya, bir kere geleyim ne olur abim, çok merak ediyorum çocukları, Beril'i. Ha? Lütfen."

"O gelirse ben de gelirim. Çok merak ediyorum seni çocuk bezi bağlarken. Ha? Lütfen." Nil Akın'ın kolunu çimdiklerken Efran yüzünü buruşturdu.

"Tuvaletlerini kendileri yapabiliyorlar." Gerçi perşembe günü Baler ishal olunca biraz sorun yaşamışlardı ama dert değildi. Bebek poposundan niye tiksinecekti ki? Tamam, itiraf etmesi gerekirse Baler "Bu kakalar çok yapışkan," dediğinde biraz midesi bulanmış ve fazla tepki vermiş olabilirdi ama yine de sorun değildi. Eğer onların babası olacaksa her şeye razıydı genç adam.

"Ee anlatsana biraz ağzından cımbızla alıyoruz lafı."

"Ne anlatayım? Çocukları çok sevdim. Çoğu zaman ne yapacağımı bilemiyorum ama teyzem yardımıma koşuyor." Efran üçüncü ve son işbirlikçisi teyzesini imdat freni gibi kullanıp, altından kalkamayacağı şeyler olduğunda arıyordu. Kadın gülerek ona ne yapacağını söylüyor sakin kalmasını, paniklerse çocukları bunaltacağını hatırlatarak genç adamı yatıştırıyordu.

"Peki, Beril'le nasıl gidiyor?" diye sordu Nil hevesle. Akın Beril'i görmüştü ama Nil abisinin gözünü bu denli karartan kadını deli gibi merak ediyordu.

"Beril... Öyle farklı ki onu dışarıdan izlerken sadece... Ne bileyim o çok güzeldi işte! Duruşu, tavırları büyüleyici. Bir haftadır tattığım hisler çok daha başka. Bana gülümsediğinde ölüyorum, evdeyken bildiğim o ulaşılmaz güçlü kadın kayboluyor. Yerine sevgi dolu bir anne geliyor. Çocuklarla oynarken onları izliyorum bazen... Nil, öyle güzeller ki onlara baktıkça kalbim kocaman oluyor." Nil elini çenesine yaslamış abisini dinlerken iç çekti. Bir gün onu da böyle sevecek bir adam olur muydu ki? Genç kız hiç sanmıyordu. Efran abisi bir istisnaydı. Erkeklerin çoğu Akın abisi gibiydi. Öküz, kendini beğenmiş ve salak.

"Görüyorsun değil mi? Erkek dediğin böyle olur,"

Akın yüzünü buruşturarak baş belası kardeşine baktı. "Kadın dediğin de senin gibi olmaz ama ne yapalım, katlanıyoruz!"

"Odun!"

"Cadı!"

"Ben gidiyorum!" Efran kardeşlerinin bu hallerine alışkındı ve bir kere başlarlarsa saatlerce kavga edebileceklerini biliyordu. Hem çocukları özlemişti. Onlarla olmaya o kadar alışmıştı ki Baler her an perdelere tırmanacak, banyodaki çamaşır sepetini araba olarak sürmeye çalışacak ya da Sare elinde tarağıyla gelip ondan saçlarını taramasını isteyecek gibi geliyordu.

"Ama daha yeni geldin!" dedi Nil huysuzca.

"Bir kahve demiştik, kahveler bitmeden kavgaya başladınız," derken kardeşinin burnunu sıktı Efran. "Görüşürüz çirkin."

"Yaa, ama abi," diyerek sızlansa da, Efran'ın Akın'ın omzunu sıkıp kafeden çıkmasını engelleyemedi. Artık abisinin en değerlisi olmadığının farkındaydı. Bu, genç kızı biraz kıskandırsa da o mutlu olacaksa katlanabilirdi.

Beril en yakın arkadaşı Sema'yla kanepede oturmuş sıcak çikolata içerken çocuklar resim yapıyordu. Sema liseden beri arkadaşıydı ve her zaman yanında olmuştu. Fazla arkadaşı yoktu zaten kadının. Boş arkadaşlıklarını da eski kocasıyla beraber postalamış, çocuklarıyla güvenli sakin bir hayat kurmuştu kendine.

Sema "Ee, adam genç mi?" diye sorunca gözlerini çocuklarından ayırıp başını salladı.

"Bizden küçük," dedi ilgisizce. Öyle bir tonla söylemişti ki sanki aralarında iki değil on yaş var diye düşündürmüştü Sema'ya.

"Hımm, çok ilginç, ya. Merak ettim, ne zaman gelir acaba?" dedi gülerek. "Küçük olmasaydı sana alırdık hem para vermezdin hem de çocuklara baktırırdın, oh, ne güzel."

"Saçmalama Sema, çocuklara baksın diye evlenecek değilim."

"Aman bir kere de şaka da olsa evet de ne olur?"

"Şaka da olsa bir daha hayatımda bir adam istemiyorum," dedi kadın sessizce. Çocukların duymasını isteyeceği bir konu değildi bu.

"Biliyorsun değil mi, her erkek onun gibi göt değil," dediğinde Beril onu uyarmaya vakit bulamadan "Göt mü?" diye sordu Baler.

"Göt ne?" diyen Sare'ydi. Beril çocuklarını argo kelimelerden özenle korurken böyle durumları engelleyemediğinde sinirleniyordu.

"Göt, poponun ingilizcesi. Cenk'e sorduğumda söyledi bana," diyerek Sare'ye bilmiş tavırlarla açıklama yaptı Baler. Sema onun bu açıklamasına öyle çok güldü ki Beril onu susturmak için bir yerlerini çimdiklemek zorunda kaldı.

"Tatlım bu hiç hoş bir kelime değil. Sakın bir yerde söyleme tamam mı?" dediğinde Baler ellerini iki yana açtı.

"Ya düşersem ve yanımda sadece ingilizce bilen bir insan olursa ona popomun acıdığını nasıl söyleyeceğim o zaman?" Kurduğu uzun cümleden dolayı dili dolanmış ve birçok kelimeyi çıkaramamış olsa da annesi onu anlamıştı. Gülmemek için dudaklarını sıkarken Sema ayağa kalkıp Baler'i kucakladı.

"Seni ısırabilir miyim biraz?" diye sordu Baler'in yanaklarını öperken.

"Isırmak hiç hoş bir şey değildir Sema."

"Ah, o zaman ben de mıncıklarım," diyerek oğluyla boğuşan arkadaşını izledi Beril gülerek. Onlar bir köşede oynarken Sare asık bir suratla annesinin yanına gitti. "Efran ne zaman gelecek?" Kadın iç çekerek bardağını bırakıp kızını kucaklarken "Bebeğim yeter artık," dedi. Efran gittiğinden beri 15 dakikada bir aynı soruyu soruyordu kızı. Ne ara bu kadar bağlanmıştı bu çocuk dadısına? Beril bundan korkmalı mı bilemedi. "Bugün Efran'ın tatil günü. Yapması gereken şeyler vardır."

"Bir kere arayamaz mıyız?"

"Hayır anneciğim arayamayız," dedi yüzüncü kez. Tam Sare'nin dikkatini dağıtmak için bir şeyler yapacaktı ki kapı çaldı. Kızı kucağından zıplayarak kapıya koşarken elinde bir dilim kekle kapıyı açmaya giden Cenk'i geçip kapının önünde zıplamaya başlamıştı. Boyu henüz açmaya yetmiyordu çünkü.

Cenk kapıyı açtığında Sare koca bir çığlıkla dadısının kucağına zıpladı. "Efran! Geldin!" diyerek adamın boynuna sarılırken genç adam gülerek sarmaladı kızı. Beril bu sahneyi şaşkın gözlerle izliyordu. Efran'ın yüzündeki gülümseme kızınınkinin aynıydı. Sevgi dolu. Bir an onları öyle görünce midesinde garip bir kıpırtı hissetti. Neydi bu? Etkilenmiş miydi?

Sare içeriye doğru "Baler! Sana geleceğini söylemiştim. Gördün mü?" diye bağırırken Sema şaşkınca kapıdaki adama bakıyordu. Sessizce arkadaşının yanına gidip kadının poposunu çimdikledi. "Bu mu küçük?" derken Beril tedirgin bakışlarıyla homurdanan oğlunu izliyordu.

"Hımm, 28 yaşında."

"Salak!" diye tısladı Sema. "Ben de 20 yaşında falan

sandım. İyi değilim şuan Beril, sen bununla aynı evde mi yaşıyorsun?" diyerek kolunu dürtükleyen arkadaşından uzaklaştı kadın.

"Kessene," diyerek kızarken dönüp adama bakmaktan kendini alamamıştı. Tamam, yakışıklı bir adamdı ama abartılacak bir şeyi yoktu.

Sare'nin anlattıklarını kapı eşiğinde heyecanla dinleyen adama bir kez daha göz ucuyla bakarken pes etti kadın. Adamın yumuşak hatlı bir yüzü ve çocuklarına bakarken ilgiyle parıldayan kahverengi gözleri vardı. Böyle düşündüğünde birden gözüne öyle farklı göründü ki az önce söylediğinden utandı. Tam o anda Efran'ın bakışları Beril'e dönünce kadın kızararak oğluna döndü. Kötü bir şey yaparken yakalanmış gibi hissediyordu. Neyse ki arkadaşı Efran'ın dikkatini çekince adam bakışlarını ondan ayırmıştı.

"Hoşgeldiniz," dedi Sema kocaman bir gülümseme eşliğinde. Efran kucağında Sare'yle içeriye girip "Merhaba," dedi Sare'nin saçlarını öperken. Küçük kız kedi gibi sokulmuştu adama. Sema gülümseyerek karşılık verdi. Kadın cingöz biriydi. Biraz da şıpsevdiydi, bu yüzden bu yaşına kadar birçok ilişkisi olmuştu. Flörtöz bakışları bin metre öteden tanırdı yani. Şimdi karşısındaki adamı dikkatle süzerken sırıtıyordu. Hem yakışıklı, hem çocukları seviyor, hem de gözlerini Beril'den alamıyor...

Keyifle kıkırdadı Sema. Burnuna çok hoş kokular geliyordu. Önce Efran'ı çözümlemeliydi. Eğer ona güvenirse ittifak bile kurabilirdi. Eh, artık Beril'in de gerçek aşkı tatmasının zamanı gelmişti ve Sema bunun yakınlarda olacağını hissedebiliyordu...

7. bölüm

Kahvaltıdan sonra Beril çocuklarını öpüp çıkmak için hazırlanırken çalan telefonla tüm planlar değişmişti. Genç kadının babası kalp spazmı geçirdiği için hastaneye kaldırılmıştı ve Beril onu görmeden duramayacağını biliyordu. Dışarıda hava buz gibiyken çocukları da götüremezdi, bu yüzden Kayseri'ye tek başına gitmek zorundaydı. Aceleyle kendine küçük bir çanta hazırlayıp Efran ve Hacer Annesi'ni karşısına aldı. "Yarın sabah dönerim. Bir gün idare edebilecek misiniz?" dedi endişeli sesiyle. Efran onun bu telaşlı, üzgün haline dayanamıyordu. Ona sımsıkı sarılmak, 'baban iyi olacak, biz çocuklarla evde seni bekleyeceğiz' demek istiyordu. Aklı arkada kalmasın ona güvensin istiyordu. Ama söyleyemiyordu işte. Nasıl söylesindi ki?

Efran'ın ve Hacer Teyze'nin güven veren sözleriyle çocuklarına sıkıca sarılıp uslu olmalarını tembihledikten sonra evden çıktı genç kadın. Cenk onu havaalanına bırakacaktı ve biraz daha geç kalırsa uçağa yetişemeyecekti, bu yüzden Mehmet Bey onu sırtından iterek çıkarmıştı. Yalnız kaldıklarında çocuklar annelerinin o gün gelmeyeceğinin bilincinde asık yüzleriyle odalarına gittiler. Dadıları onların bu hallerine hiç kıyamamıştı, öyle

üzgün üzgün durmalarındansa tüm gün onu delirtmelerine razıydı genç adam. Mehmet Amca ellerini ovuşturarak mutfağa giderken Hacer Teyze de kocasına çay koyacağını söyleyerek arkasından gitti. Adamın anladığı kadarıyla bu ailenin emektar yardımcılarıydı onlar ve Beril'e çocukken Hacer Teyze bakmıştı. Her gün birkaç saat gelip ev işlerini yapan Tülin Hanım etrafta dolaşırken Efran yukarı, çocukların odasına çıktı. Sare yatağın üstüne oturmuş kitabının resimlerine bakarken Baler küçük masasında resim yapıyordu. Onun yaşı için resimler fazla anlaşılır ve güzeldi. Yetenekli bir çocuk olacağı şimdiden belliydi küçük adamın.

Efran onları biraz olsun neşelendirmek için ne yapacağını düşünürken dün eve gelirken aldıkları geldi aklına. Akşam vermeye fırsatı olmamıştı. Büyük adımlarla odasına geçip paketleri kaptığı gibi çocukların yanına döndü. "Bakın burada ne var," deyip onların ilgisini çektiğinde Sare kitabını bırakıp meraklı bakışlarını Efran'a dikti.

"Ne?"

"Üçümüz için bir şey." Paketi açıp içindekileri gösterdiğinde çocuklar boş bakışlarla adamın elindeki giysilere baktılar.

"Bunlar ne?" diye sordu Baler çatık kaşlarıyla Efran'a bakarken.

"Kızılderili ve kovboy kıyafetleri." Ne yani bu çocuklar hiç kovboyculuk oynamamış mıydı? Küçükken Akın ve babasıyla bu oyunu oynamak için çıldırırdı genç adam ama an-

laşılan şimdiki çocukların ilgi alanları farklıydı.

"Tekala," dedi boş bakışlara karşılık. "Önce biraz Red Kit izleyelim mi?"

"Sinema günü mü yapacağız?" diye sordu Sare heyecanla. Efran onu onayladığında Baler "Patlamış mısır olacaksa tamam" deyip tekrar resmine döndü. Genç adam hazen Baler'le sıkı bir boğuşma seansı düzenlemek huysuzca parıldayan gözlerine inat tatlı suratıyla dadısına kafa tutarken her yerini mıncıklamak istiyordu ama Baler'in buna izin vermeyeceğinden emindi. Mutfağa gidip Hacer Teyze'den patlamış mısır yapmasını rica edip sağlam bir Red Kit bölümü aramaya başladı. Keşke Akın'dan arşivlerini getirmesini isteseydi. Ama kardeşi bir kez daha buraya gelirse gitmeyeceğinden korkuyordu genç adam.

Filmi hazırlayıp mısırları tabaklara koyduktan sonra çocukları aşağı çağırdı. Baler her zamanki gibi halıya uzanıp çenesini ellerine yaslarken Sare koltukta oturan dadısının dizlerine yattı keyifle. Film başlarda Sare'nin pek ilgisini çekmese de bir süre sonra Baler'in heyecanı onu da sardı. Hoşuna giden her kısımda Efran'a dönüp yorumlar yapıyordu.

"Ya, bu Daltonlar da ne şapşik değil mi Efran?"

"Biz de köpek alırsak adını Rintintin koyabilir miyiz?"

"Vay canına, sen kovboy olursan Düldül almayı unutma tamam mı Efran?"

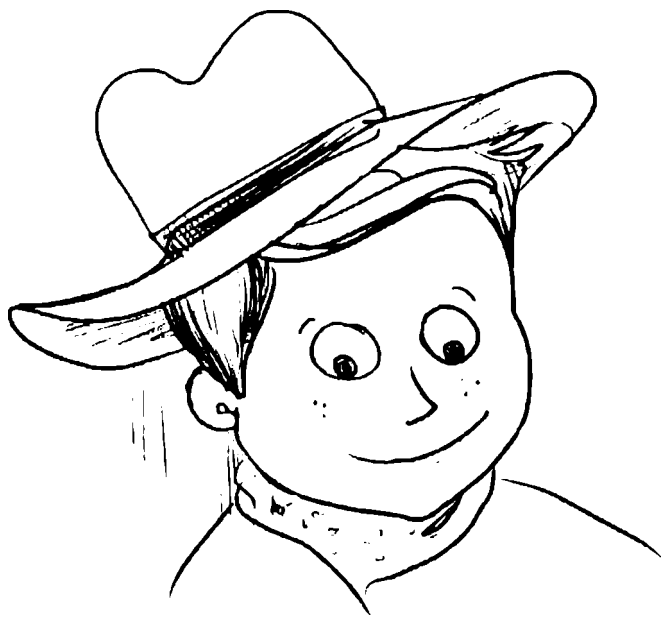
"Kovboyların sevgilisine ne deniyor? Kovboniye mi?"

Efran bazen gülümseyerek, bazen kahkahalarının arasından kıza sabırla cevap verirken Baler arada onlara dönüp sessiz olmaları için uyarıyordu. Sonunda film bittiğinde Baler koşarak odaya çıkıp dadısının aldığı kovboy şapkasını ve oyuncak sapanı aldı. Beril onların silah ya da o tarz şeylerle oynamasını istemiyordu bu yüzden si-

lah almamıştı ama sapan konusunda sözlerini unutmuş gibi davranmak işine gelmişti. Sapansız da kızıl derili dansı yapamazlardı ki ama!

Sare filmdeki kızlar gibi saçlarını örmesini istediğinde genç adam biraz zorlanmıştı. Yeterince pratikten sonra atkuyruğunu, iki yandan toplamayı falan kıvırmıştı ama örgü de neydi yahu! Zoraki yaptığı eğri büğrü bir örgüden sonra Sare'ye bir ton iltifat edip aynaya bakmasını engelleyerek yüzüne kızılderili boyaları sürdü. Sonunda üçü de hazır olduğunda Efran o klasik sahneden kaçamamıştı. Önce kızıl derililerin kurbanı olarak sandalyeye bağlanıp Baler tarafından başına bir sürü kalem atmakla cezalandırıldı, ardından hapisten kaçan Dalton olup – Hem de Avarel!– Baler'in Red Kit taklitleriyle hapse atıldı. Bu sürede Sare ona acısa da bu bir oyundu ve birinin kötü adam olması gerekiyordu. Eh, onlar çocuk olduğuna göre kötü olamazlardı ve bu iş Efran'a kalacaktı tabii. Sare daha sonra onu öpücüklere boğarak kendini affettirecekti hem ama şimdi düşman cezalandırılmalıydı!

Çocuklar öğlene kadar oyunun tadını çıkarıp sonunda heveslerini aldığında Efran'ı serbest bıraktılar. Sare adamın kucağına zıplayıp sulu öpücükleriyle bir güzel yüzünü yıkadığında dadısı kahkaha atarak öpücüklerinden kaçmaya çalıştı.

"Tamam dur, tamam," derken Sare ellerini adamın yanaklarına yerleştirip "Ben seni çok

seviyorum Efran, oyun oynarken bazen fedakarlık yapmalıyız annem öyle söylüyor. O yüzden küsme tamam mı?" diye sorduğunda genişçe gülümseyip burnunu kızın burnuna sürttü. Sare huylanarak kıkır kıkır kaçarken "Ben sana küser miyim hiç prenses?" diyerek öptü Efran kızını. *Kızım...* Bu düşünce kalbini saf bir şefkatle doldurdu. Sare ona 'baba' der miydi bir gün? Efran bu çocuklara babalık yapmak için her şeyini vereceğini biliyordu. Baler'i de çok seviyordu ama Sare ona böyle sevgiyle bakıp kucağına kedi gibi sokulurken kalbinde çok başka, çok özel bir yer ediniyordu. Beril'in bile erişemediği yere dokunuyordu sanki onun sevgisi. Baba kız ilişkisi böyle mi oluyordu? Bu yüzden mi kızlar babalarının biricikleriydi?

İç çekerek Sare'yi yere bırakıp Baler'e doğru eğildi. Baler bugün kahvaltı yapmamıştı ve büyük ihtimalle açlıktan ölüyordu ama bunu Efran'a söylemeyecek kadar gururluydu. "Acıktın mı?" diye sorduğunda çocuk cevap vermeyi reddedip adama arkasını dönünce Efran onun poposuna hafifçe dürttü. "Biri sana soru sorduğunda cevap vermelisin küçük adam."

"Ben acıktım," diyerek araya girdi Sare. Efran Baler'le ilgilenirken araya girmeden duramıyordu zaten. "Tamam o zaman hadi aşağı inip yemeğimizi yiyelim," deyip çocukların elini tuttu. Tabii Baler bu temastan anında kaçıp öne geçmişti.

Hacer Teyze Beril bugün evde olmadığı için çocuklara sebze yedirmeye kıyamamış ve makarna yapmıştı. İkizler bol salçalı makarnaya bayılıyorlardı. Yalnız küçük bir sorun vardı ki yerken her yerlerini yağa buluyorlardı. Eh, çocuklardan her lokmada ağzını silmesi beklenemezdi ki...

Yemek bittiğinde Efran'ın dehşetle büyümüş gözle-

ri çocukların üzerinde gezinirken Hacer Teyze "Oğlum çocukları bir yıkasan iyi olur," dedi. Yıkasa? Banyo mu yaptıracaktı?

Şimdiye kadar buna hiç gerek olmamıştı çünkü Beril onları yıkamaya bayılıyordu. Tamam, Efran bir kaç kez aralarına katılmak istemiş olabilirdi ama Beril yokken bu pek işine gelmiyordu. Onları böyle bırakamayacağının da farkındaydı bu yüzden el mahkum banyoya gittiler. Çocukları soyup Sare'nin minik göbeğine öpücükler kondururken Baler'in boğumlu bacaklarını da mıncıklamayı ihmal etmemişti. Suyu ayarlayıp çocukları küvete soktuğunda Sare çığlık atarak Baler'in arkasına saklandı.

"Ay, sıcak!" Efran telaşla soğuk suyu açarken bu sefer bağıran Baler oldu. "Of, dondum!" Genç adam panik içinde suyu ayarlamaya çalışırken sonunda ikisini de mutlu etmeyi başardı ama şu kısacık sürede ömründen ömür gitmişti. Hasta olabilirlerdi ki bunun için feci halde suçlu hissederdi. Yüzlerindeki yağları ve kızıl derili boyalarını temizleyip vücutlarını nazikçe köpüklerken Baler'in kıkırtısıyla kolunun altında olan elini durdurdu.

"O da neymiş?" diyerek hafifçe elini kıpırdattığında çocuğun tutamadığı kahkahası yankılandı banyoda. Efran onun yanında ilk kez böyle güldüğünün bilincinde çocuğu gıdıklamaya başladığında Baler kendini kaybetti. Öyle çok gülüyordu ki onunla birlikte Efran ve Sare de kahkaha atmaya başladı.

Şarkılar eşliğinde kazasız bir şekilde sonunda banyodan çıktıklarında bir kaç bölüm My Little Pony ve Sevimli Otobüs Tayo izlediler. Efran çocuklarla çizgi film izlemeye öyle alışmıştı ki bazen önceki bölümlerden birileri geldiğinde merak edip kim olduğunu falan soruyordu. İyice evcimen bir tip olmuştu, bunun farkındaydı ve şikayetçi değildi.

Akşam üzeri Efran çocukları parka götürmek için evden çıkardı. Anneleri olmadığı için ikisi de çok nazlıydı bugün. Dudaklarını sarkıtarak mahzun mahzun baktıklarında, evdekiler onlara kıyamayıp her dediklerini yapıyorlardı. Asıl sorun çocukların bunun farkında olmasıydı.

Parka girdiklerinde çocukları her açıdan görebileceği şekilde oturmuştu ki telefonu çaldı. Akın'ın aradığını görünce, kardeşiyle sohbet etmeyeli uzun zaman olduğundan ikisine de iyi geleceğini düşünerek yanına çağırmıştı. On beş dakika sonra Akın gelip yanına oturduğunda yumruğunu havaya kaldırıp neşeyle bağırmaya başladı. "Annelerin dostu, babaların düşmanı... O bir fenomen, o bir kaka temizleyicisi, o bir kusmuk savaşçısı, o bir kahraman... O biiiir süper dadı!" Etraftakiler gülerek onları izlerken, Efran kardeşine öldürecek gibi bakıyor hemen susmazsa yapacağı canice şeyleri düşünerek Akın'ı parçalama hayalleri kuruyordu. Kardeşiyle muhabbet etmeyi özlediğini mi söylemişti? Çocuklarla fazla takılınca Akın'ın gerzek olduğunu unutmuştu, hep ondan oluyordu bunlar.

"Tamam öyle kötü kötü bakma," dedi Akın gülerek. "Şaka yapıyorum. Ee, çocuklar nerede?" diye sorduğunda Efran başını çevirip, "İşte," diyecekken panikle ayağa kalktı. Sahi, çocuklar neredeydi?

"Akın?" dedi panikle. "Çocuklar nerede?"

"Ben ne bileyim abi. Burada değiller mi?"

"Yoklar!" deyip etrafa bakınmaya başladığında Akın'ın, "Aha, sıçtık!" diyerek ayağa kalkışını göz ucuyla görmüştü.

"Tamam! Sakin!" diyerek bağırdı Akın. "Sen kuzeye git ben güneye bakarım. Ses çıkarma, tehlike anında bağırırsan yanına geleceğim," dediğinde Efran "Tamam!" deyip ters tarafa doğru yürüdü ancak üç adım sonra duraklayıp, "Salak!" dedi Akın'a. "Beni de kendine benzetiyorsun. Çocuk arıyoruz, FBIcılık oynamıyoruz!" deyip panikle etrafa bakındılar. İyice endişelenir ne yapacağını bilemez halde deli gibi parkta koştururken ilerideki mısırcının önünde Sare'nin ponponlu şapkasının ucunu görüp derin bir nefes aldı. Baler de görüş alanına girdiğinde rahat bir nefes alıp yere yığılacaktı neredeyse. Otuz saniyede ömründen ömür gitmiş, on yıl yaşlanmıştı sanki. Çalan telefonunu cebinden çıkarıp gözlerini çocuklardan ayırmadan cevapladığında Beril'in sesini duymak da o an için hiç iyi gelmemişti doğrusu.

"Nasılsınız? Bir sorun var mı?" diye soran kadına "Hayır!" dedi gereksiz bir coşkuyla. "Her şey harika, hiçbir sorun yok. Çocuklar da burada... Oynuyoruz!" dediğinde Beril "Tamam," dedi. "Sen iyi misin peki?" dediğinde "Koştuk da biraz!" diye atıldı. "Yoruldum, ondan nefes nefeseyim. Baler'i tuvalete götürmem gerek. Görüşürüz," diyerek telefonu kapatıp sertçe alnına vurdu. Arkasından yaklaşan kardeşinin, "Fare gibiler nasıl görsün insan bunları. Tiplere bak," diyerek güldüğünü

duyunca. "Gözüme görünme Akın, defol git," diye kızmasına bozulmuş bir bakış attı kardeşi ama abisinin çok endişelendiğini gördüğünden bu seferlik onu affedebilirdi. Çocuklara görünmeden geri döndüğünde Efran da hızlı adımlarla ikizlerin yanına gidip, "Neden haber vermeden yanımdan ayrılıyorsunuz?" dedi kızgın sesiyle. İkizler onu duymamış gibi "Efran! Bize mısır alır mısın?" diyerek zıplamaya başladıklarında başını iki yana sallayarak cebinden cüzdanını çıkardı. "İki mısır alalım... Bana da koca bir şişe su ver sen abi, ancak keser."

Akşam olduğunda çocuklar annelerini özlemiş mızmızlanmaya başlamıştı. Efran ne yapacağını şaşırmış bir vaziyette türlü oyunlarla onları oyalamaya çalışırken saat başı arayan Beril de ona hiç yardımcı olmuyordu bu yüzden en sonunda kadını uyarmak zorunda kaldı.

"Beril çocuklar gayet iyi ama sen aradıkça annelerini istiyorlar. Onları oyalamaya çalışıyorum lütfen bana yardımcı olur musun?" dediğinde kadın şaşkın bir sesle tamam deyip kapattı telefonu. Dadılar boşa konuşmazdı değil mi?

Efran yaslandığı konsoldaki çerçevelere bakarken Beril'in kucağında bebek Baler'le kocaman gülümsediği resmi aldı eline. Parmağını kadının güzel gülümsemesine değdirirken bir gün bunu parmaklarının altında tenini hissederek yapabilmeyi ve o günün yakınlarda olmasını diledi.

Annelerinin yokluğunu fırsat bilip iyice azıtan çocuklara müdahale etmedi genç adam. Tüm gece saklambaç, kovalamaca, hatta bir ara kuaförcülük bile oynadı onlarla. Sare kıkırdayarak elini saçlarında gezdirirken Baler saçlarını yolarak taramıştı. Sonunda yatma vakti geldiğinde yere yığılmak üzereydi Efran. Çocukların pijamalarını giydirip süt ısıtmaya giderken Sare kucağına çıkıp başını omzuna yaslamıştı.

"Annem ne zaman gelecek?" Bu soruyu bu gece kaç kez duymuştu acaba? Yüz? Bin?

"Yarın gelecek bitanem." deyip kızı kucağından indirmeden cezveye sütü koyup ısıttı. Birkaç dakika sonra odaya çıktıklarında çocuklara sütlerini içirip yatağa girmelerini beklerken, "Masal anlatır mısın?" diye sordu Sare uykulu gözleriyle. Dadısı başını sallayıp kızın yatağının ucuna otururken Baler "Ama şaka yapmadan," dedi. Efran gülerek geçen gece odasında yalnızken okuduğu masalı anlattı. Hansel ve Gratel. Herkesin aşina olduğu bir masal olduğundan hatırlaması uzun sürmemişti. Masalın sonlarına doğru tam çocukların sızdığını düşünürken Sare elini ona uzattı. "Bugün birlikte uyuyalım mı?" diye sorarken beklentiyle ona bakıyordu küçük kız.

"Ama tatlım ben buraya sığmam ki," deyince Sare, "Lütfen," diyip dudaklarını büzdüğünde çoktan kazanmıştı. Efran o bakışlara nasıl hayır diyebilirdi ki? "Pekala, kay bakalım." deyip küçük yatağa yerleşmeye çalıştı ama ayaklarının dışarı taşmasını engelleyemeyecekti maalesef. Sare ona sıkıca sarılıp yüzünü adamın geniş göğsüne koyduktan birkaç saniye sonra derin bir uykuya daldı. Efran o uyuduğunda gitmeyi planlamıştı ama Sare'nin bebek kokusuyla sarmalanmak çocukların tatlı mırıltılarını dinlemek öyle hoşuna gitmişti ki biraz daha, biraz daha derken uyuyakalmıştı bile...

Yüzünde gezinen minik parmaklarla uyandı. Gözlerini açar açmaz Sare'nın kocaman sırıtan yüzünü görmek, küçük kızın onun hep yaptığı gibi burnunun ucunu öpmesi o kadar güzel bir şeydi ki küçücük yatakta iki büklüm yattığı için sızlayan kaslarını umursamadı bile. Sare "Günaydın!" diye bağırıp ellerini Efran'ın yüzüne koyarken "Bir şey diyim mi?" dedi utangaç bir sesle. Efran sırtüstü yatıp kızı kucağına çekerken, "Günaydın bir tanem, söyle tabii," dedi gülümseyerek. "Sen çok güzel kokuyorsun!" deyip ellerini ağzına bastırdı Sare. Kıkır kıkır gülerken Efran koca bir kahkaha attı. "Sen en güzel kokuyorsun!" dedi kıza sevgiyle sarılarak.

Sare dadısına sarıldığında kendini bir sürü pembe buluta sarılmış gibi hissediyordu. Daha önce onu böyle kocaman kucaklayan bir adam olmamıştı hiç. Dedesi vardı ama o yaşlıydı. Prensi olamazdı ki Sare'nin. Prensler çok yakışıklı olurdu. Tıpkı Efran gibi.

Adam yan yatağa baktığında başını kocaman peluş filin altına gömmüş somurtan Baler'i gördü. Sare'yi kucağından indirip doğrulurken sızlayan kaslarını umursamadan, çocuğun yatağının yanında, dizlerinin üstüne çöktü. "Günaydın," diyerek Baler'in saçlarını alnından çekip küçük bir öpücük bıraktı oraya. Çocuk kaşlarını çatıp başını çevirdiğinde gülümsemeden edemedi adam. "Günaydın dedim." Yine ses gelmediğinde, "İnsanları cevapsız bırakmak çok kaba bir harekettir Baler," dedi baba sesiyle. Otoriter bir ses tonu demekti bu. Ya da Efran'ın öyle söylemek hoşuna gidiyordu diyelim... "Küs müyüz?" diye sordu Efran sabırla.

"Annemi özledim," diyerek yatağa daha da gömülen çocukla birlikte içi sızladı genç adamın. Baler annesine çok düşkündü, sabahları ilk işi annesinin yanına koşmak oluyordu ve şimdi kendini kötü hissetmesi normaldi. Ne kadar büyük adam gibi davranmaya çalışsa da o daha dört yaşında minicik bir çocuktu.

"Anneni arayalım mı oğlum?" diye sordu Efran onun başını okşarken. Oğlum demeyi planlamamıştı ama o kadar doğru geliyordu ki ona oğlum demek, farkında bile olmadan öyle sahiplenmişti ki bu çocukları söyleyivermişti işte. Baler'in dudakları titredi bir an, sonra o küçücük bedeninden beklenmeyecek bir gururla burnunu çekip adama arkasını döndü. "Sadece anne babalar çocuklarına oğlum der sen bilmiyor musun?"

"Kim demiş? Ben seni oğlum gibi seviyorum, insanlar çok sevdiği çocuklara oğlum diyebilir. Hadi şimdi anneyi arayalım," diyerek yatakların ortasındaki komodinden telefonunu alıp Beril'i aradı ama kapalıydı. Gülümseyerek Baler'i kucaklayıp ayağa kalktı.

"Telefonu kapalı, demek ki uçakta ve buraya geliyor. Hadi güzelce kahvaltımızı edelim ki annen geldiğinde

mutlu olsun, tamam mı?" Baler başını salladığında Sare büzdüğü dudaklarıyla Efran'ın pantolonunu çekiştirdi

"Ben de kucak istiyorum," diyerek kollarını adama uzattığında gülerek diğer koluyla da kızı kucaklayıp mutfağa indi Efran. Sare parmaklarını onun kollarına bastırırken "Kasların var mı senin? Cenk erkekler kaslı olur diyor Baler'e. Ay, çok sert bunlar kas bu mu? Hiç ağrımıyor mu kolun ikimizi taşırken? Vay canına çok güçlüsün!" Sare bıcır bıcır konuşurken Baler de Efran'ın kollarına bakıyor ne kadar güçlü olduğunu anlamaya çalışıyordu. Onların ilgisi böyle üzerindeyken kalbine gökkuşağı saçılıyordu adamın.

Çocukların yüzlerini yıkayıp kahvaltı masasına oturttuğunda Baler her sabah yaptığı gibi haşlanmış yumurtasını Hacer Teyze'nin önüne itti. Her gün büyük tartışmalarla yiyordu yumurtayı. Ona kalsa çocuğu zorlamanın bir anlamı yoktu, sevmiyorsa yemeseydi canım! Ama ona kalmıyordu işte. Baler'e annesinden başka kimse yumurta yediremezdi bunu öğrenmişti. Ancak artık bu evde "süper dadı Efran" vardı. Kendine bir pelerin mi diktirseydi ne? Hızla odasından bir kalem alıp Baler'in yumurtasına komik yüz ifadeleri çizmeye başladığında çocuklar merakla ona doğru eğildiler.

"Ne yapıyorsun?"

"Bay Yumurta Kafa!" dedi Efran ve boyadığı yumurtaları çocukların önüne koydu. "Şimdi bunları yediğinizde Bay Yumurta Kafa midenize inecek ve size ödül olarak büyüme kalsiyumu verecek. Her gün sorun çıkarmadan yumurta yerseniz, bir ay sonra boyunuzun ne kadar uzadığına ve Bay Yumurta Kafa'yı mutlu edip edemediğimize bakacağız."

"Gerçekten mi?" diye sordu Baler şüpheyle.

"Elbette, dadılar hiç yalan söyler mi?"

"Sen söylemezsin," dedi Sare ve koca bir gülümseme sundu adama. Kahvaltıyı sorunsuz hallettikten sonra çocukları giydirip oyuncak bir direksiyon aldı eline. Baler'in araba hastalığını biliyordu ve aklında çok hoşuna gidecek bir oyun vardı. Beril'in aramamış olması onu meraklandırsa da büyük ihtimalle kötü hava şartlarından rötarlı uçuyordu, bu yüzden sorun etmedi. Koltuğa oturup çocukları da yanına oturturken "Hadi otobüs sürelim," dedi direksiyonunu göstererek.

"Otobüs olmasın, yarış arabası olsun," dedi Baler hevesle. Konu arabalar ve yarışlarsa dadıyla kısa süreli bir barış yapabilirdi canım. Olsundu o kadar.

"Tamam, sen nasıl istersen öyle olsun. Hadi kemerlerinizi bağlayın," derken Baler "han han," diyerek arkadan efekt veriyordu. Sare kemerinin bozulduğunu bu yüzden Efran'a sarılmak zorunda olduğunu söyleyerek kollarını adamın beline doladığında oyuna başladılar.

Efran sağa sola sallanarak, etrafındaki olmayan arabalarla rekabet ederek heyecanlı bir şekilde hayali arabasını sürerken çocukların kahkaha seslerinden çalan zili duymadılar. Beril çantasını Cenk'e verip koşturarak içeri girerken gördüğü manzarayla eşikte durdu. Efran'ın çocuklarla birlikte kahkaha atarak oyun oynaması normaldi elbette, garip olan Baler'in bu kadar çok gülmesiydi. Adama sağa sola dönmesi için direktifler verirken heyecandan bağırıyor, bazen "Olamaz, uçurum!" diyerek Sare'yi korkutuyordu. Sare her çığlıkla yüzünü Efran'ın göğsüne gömüyor, arada bir başını kaldırıp adama hayranlıkla bakıyordu. Genç adam, Sare ona her baktığında kızının alnını öpüp hayali arabalarını sürerken Baler'den yardım isteyerek oğlunun gururunu okşuyordu ve bu sahne... Öyle güzel görünüyorlardı ki sarsıldı genç kadın. Çocukları en son ne zaman bir adamla böyle oyna-

mıştı? En son ne zaman bir adam onları böyle korumacı bir şekilde sahiplenmiş, sevgiyle bakmıştı? Hiç mi? Çocuklarının etrafındaki tek genç erkek Cenk'ti ve onun da çocuklarla pek iletişim kurabildiği söylenemezdi. Beril bunun için onu suçlamıyordu tabii ki, adamın kişiliği dolayısıyla çocuklar ona göre değildi.

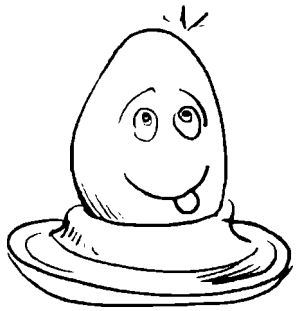
Karşısındaki manzaranın tadını çıkarmak için kapı pervazına yaslanıp bir süre izledi. Efran'ın çocuklarına bakarken parıldayan gözlerini fark etti önce. Sonra Sare'nin ona her sokuluşunda mutlu bir yüzle kıkırdadığını ve Baler'in kahkahalarının arasından adama alışmaya başladığını fark etti. Genç adamın hareketleri, davranışları öyle dürüsttü ki o an ona güvendiğini anladı Beril. Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi, Efran deneme süresini başarıyla geçmiş, daimi dadıları olmuştu artık.

Çocuklar annelerini görünce çığlıklarla üzerine atlamış, Efran da imrenerek onları izlemişti. Beril bu coşkulu karşılamadan dolayı her zamanki gibi kendini yerde bulunca çocuklarını öpücüklere boğdu gülerek. Ellerini cebine koyup koltuğa yaslanarak mutlu bir yüzle kadının yüzünü inceledi Efran. Gülerken elmacık kemiğinin yanında küçücük bir gamze beliriyor, tüm sert havasını yok ediyordu. Hayranlıkla onu izlerken, Beril'in bakışları kendisini bulunca toparlanarak doğruldu.

"Nasıldı?" diye sordu kadın Baler'i sırtından indirmeye çalışırken. Oğlu annesinin arkasına geçmiş sımsıkı boynuna yapışmıştı ve yüzünü saçlarına gömmüşken onu oradan ayırmak imkansız gibi görünüyordu.

"Harikaydı!" diyerek Efran'ın yerine cevap verdi Sare. Ellerini annesinin yanaklarına koyup kendine bakmasını sağladıktan sonra heyecanla konuştu. "Biliyor musun

Efran bize kovboyculuk oynamayı öğretti, çok eğlendik. Ben kovboniye oldum, kovboyların prensesi kovboniyedir değil mi Efran? Sonra kızıl derili oynadık bağırdık böyle *oğoğo* diye," derken elleriyle ağzına vuruyordu. "Ve biliyor musun, ben bugün Bay Yumurta Kafa'yı mutlu ettim bu yüzden boyum uzayacak," diyerek araya girdi Baler.

"Bay Yumurta Kafa mı?"

"Evet! Efran yaptı. O kadar güzeldi ki Baler bile yedi anne!" diyen Sare annesinin kollarından çıkıp koşarak Efran'ın kucağına zıpladı. "O bir süpermen çünkü hem çok yakışıklı hem de çok güçlü. Değil mi anne?" Beril sinirle Efran'a bakıp "Kızıma ne yapıyorsun sen?" diye sorunca adamın yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

"Ne... Yapıyorum?" diye sordu tedirgin bir sesle. Kadın gülmemek için uğraşsa da başaramadı, Baler'i zorla olsa da sırtından çekip kucağına aldığında Efran'ın yanına gitti.

"Neredeyse seni benden çok sevdiğini düşüneceğim!" Efran rahatlamayla karışık bir kahkaha atarken Sare kıkırdayarak bir elini annesinin diğerini dadısının boynuna dolayıp sarılmaya çalışınca Efran'la Beril'in bedenleri birbirine yapışacaktı neredeyse. Beril Sare'nin kıkırdamalarına söylenerek elinden kurtulmaya çalışırken Efran'ın halini fark edemedi. Sadece beş saniyeliğine kadının saçları yüzüne değmiş ve o küçücük temas adamı dağıtmıştı. Kalbi

durdu bir an. Kadının kokusuyla öleceğini sandı. Öyle ki neredeyse kucağındaki kızı düşürüyordu! Baler Sare'nin saçını çekerek annesini onlardan uzaklaştırdığında bile kıpırdayamadı adam. Beril çocuklarıyla şakalaşarak konuşurken koca nefesler alarak toparlanmaya çalıştı.

Aylardır ona yaklaşabilme hayali kurarken şimdi bu minicik temas fazla gelmişti adama. Herhalde kadın ona bir kerecik sarılsa kalpten gidecekti. Derin bir nefesle Sare'yi kucağından indirip saçlarını karıştırdı. Afallamış bakışları odada gezinirken elleri belinde keskin bakışlarla ona bakan Hacer Teyze'yi görmek de hiç iyi gelmemişti doğrusu. Sinsi Gollum rahatsız edici bakışlarını Efran'a dikmişken nasıl rahatlayacaktı ki? İçini görür gibi bakıyordu bir de.

"Efran?" Beril'in sesiyle irkilerek ona dönerken Hacer Teyze de son bir imalı bakışla odadan çıktı. Korkutuyordu bu kadın onu.

"Efendim?" dedi gereksiz bir coşkuyla. Beril kaşlarını kaldırarak bakıp "Teşekkürler," dediğinde Sare kıkırdadı. Kadın bir süredir konuşuyordu ama anlaşılan Efran bir yerlere dalmıştı. Ne yani bu kadar sıkıcı mıydı Beril?

"Aa, tabii. Her neyse." diye mırıldandı Efran ensesini kaşırken. Genç kadın onun bu şapşal haline gülünce Baler annesinin kafasını tutup ona bakması için çekiştirdi. "Anne sen yokken biz neler yaptık biliyor musun..." diye başlayan cümle çocukların hoplayıp zıplayarak en gereksiz ayrıntıları bile anlattığı bir oyuna dönüştü. Bir ara Sare masanın üstüne çıkmış "Annecim hoş geldin, bu gün de Efran'la uyuyabilir miyim?" diye bağırarak ritimsiz bir şarkı söylerken Baler kulaklarını tıkamış "Sen de Efran kadar berbatsın!" diye bağırıyordu. Sare buna alınmamıştı, çünkü süper dadısı onun sesini sevdiğini söylüyordu. Baler kıskançlığından böyle yapıyordu hem. Kıskanmak hoş bir şey değildi bir kere, bunu kardeşine öğretse iyi olacaktı.

8. Bölüm

Çocuklar günlerdir hiç dışarı çıkmadığından bunalmışlardı bu yüzden öğleden sonra güneş çıkınca hep birlikte dışarı çıktılar. Biraz yürüyüş yapıp döneceklerdi, garip bir şekilde çocuklar parka gitmek istememişti bugün. Annelerinin elini tutmuş yavaş adımlarla yürürken Efran bir kaç adım uzakta, yanlarında yürüyordu. Beril'in babasının durumu iyiydi, bu yüzden keyfi yerindeydi genç kadının.

"Ee Efran, bize biraz kendinden bahset bakalım," dedi Beril sırıtarak. Arkadaşça yaklaşımları mutlu ediyordu adamı. Önce samimiyeti arttırmalıydılar ki, sonra arkadaş olmak istemediğinin sinyallerini verebilsin...

"Gördüğünden başka bir şey yok," dedi gergince. Ne büyük yalan ama... Konuşursa daha fazla yalan söyleyecekti bu yüzden konuyu değiştirmek için çocuklara döndü. "Bu güzel havada öylece dolanacak mıyız? Hadi yarışalım!" dediğinde Baler daha Efran cümlesini bitiremeden annesinin elinden kurtulup bir savaş çığlığıyla koşmaya başladı, Sare de onu takip ederken Beril Efran'a omuz atıp çocuklarının peşinden gitti.

Genç adam mutlu bir kahkahayla ileri atılıp Sare'yi bacaklarından tuttuğu gibi sırtına alırken Beril de oğlunu kucakladı ve kahkahalarla koşmaya başladılar. Baler annesine daha hızlı olması için gaz vermeye çalışırken Efran yavaşlayıp kadının ona yetişmesine izin verdi.

"Baler bize katılmak ister misin? Kaybetmeni istemiyorum."

"Oğlumu ayartmaya mı çalışıyorsun seni hain!" dedi Beril nefes nefese. Çocuk tereddütle dadısına bir kaç saniye bakıp "Özür dilerim annecim," diyerek dadısının kollarına atılınca Beril kocaman gözleriyle şaşkın bir halde öylece kalakaldı. Efran da beklemiyordu bunu, şaşkınlığını üstünden atıp tekrar koşmaya başlayınca Beril de arkalarından gitti ama çok zaman kaybettiğinden onlara yetişememişti.

"Sizi küçük düzenbazlar, kalbimi çok kırdınız!" dedi kadın küskün bir sesle. Çocuklar annelerinin bacaklarına sarılırken Beril onları kenara çekip yerdeki küçük dal parçasına uzandı. "Sen benim tahtıma göz mü diktin?" dedi gözlerini kısarak adama doğru yürürken. Efran gülmemek için direnirken geri geri yürüyordu.

"Hayır,"

"O zaman neden çocuklarım ikidir seni seçiyor?"

"Çünkü ben dadıyım."

"Ben anneyim!" dedi Beril ve elindeki sopayı Efran'a doğru salladı. Sonrasında saçma bir kovalamacaya giriştiler. Efran Beril'in hafif darbelerinden kaçarken çocuklar kahkahalarla bacaklarına dolanıyorlardı.

"Bu sefer benim tarafımı tutacaksınız yoksa sizi ısırırım," diyerek tehdit etti kadın çocuklarını. Baler zevkle annesinin tarafını tuttu. Eh, dadı fazla şımarmıştı zaten.

Gitme vakti çoktan geldiği halde bir türlü gitmiyordu. Çocuk bir an duraklayıp dadısına baktı, artık gitmesini istediğinden emin değildi. Ama kalmasındı da! Neyse canım, şimdi fırsatı varken bir kaç yumruk atabilirdi. Hem ıspanak yemişti dün. Kendini çok güçlü hissediyordu minik adam.

Sare ise annesinin tehdidiyle Efran'ın yanına gidememişti ama kadının peşinde "Ama canını yakma sakın," diye dolanmayı da ihmal etmemişti. Baler Efran'ın bacağına yapışıp çığlık atarken Beril de adamın kolunu yakalayıp zıplayarak kafasını tuttu. "Yakaladım!" diye bağırırken Sare, "Ya, anne çocuk musun sen bıraksana prensimin saçını!" diye sızlanarak Baler'i çekiştiriyordu. Küçük kız heyecanlandığında cümlelerin yarısını yutuyordu ve bu haliyle öyle tatlı oluyordu ki Efran onu kalbinin içine saklamak istiyordu, tüm kötülüklerden uzakta sadece sevgiyle yaşayabilirdi orada Efran'la. Tabii tüm aileyi oraya saklamak daha cazipti, orası ayrı.

"Söyle bakalım bu evde kahraman kim?" dedi Beril adamın tuttuğu kafasını eğip göz göze gelirken.

Sare "Efran!" deyip ellerini ağzına kapattığında annesi ona ayıplayan bir bakış attı. "Sıra sana da gelecek küçük cadı. Sen! Konuş," deyip Efran'a dil çıkardı kadın. Saçları birbirine girmiş atkısının her ucu bir havada, koşmaktan yanakları kızarmış bir halde adama sahte bir sinirle bağırırken ne kadar güzel olduğunun farkında mıydı acaba? Bakışlarının derinleşmesine engel olamadı Efran. Kadının bileklerini tutup hafifçe gülümsedi. Öyle

huzurlu gülümsemişti ki Beril oyunbaz ruh halinden uzaklaşıverdi bir anda. "Sensin," dedi Efran tatlı bir sesle. *Sen çocukların kahramanı ol ben de senin? Herkes için kârlı bir anlaşma olsun.*

Beril yutkunup gözlerini kaçırırken adamın kafasını bırakıp iki adım geri çekildi. "Aferin," dedi titrek bir sesle ama sesinin neden titrediğini de çözememişti. Ya da görmezden geliyor olabilirdi. Bir an çocuklarının dadısına asılan fabrikatörlerin olduğu Türk filmleri geldi aklına. Ne büyük klişe. O dadısına âşık falan olmayacaktı. Hem onlar hikayeye uymuyordu ki, burada erkek olan dadıydı... Saçma düşüncelerinden kurtulup çocuklara döndü. Dadıya âşık olmakmış, o nereden çıkmıştı ki şimdi? Yolculuktan beyni sulanmıştı herhalde...

Eve döndüklerinde çocuklar montlarını bile çıkarmadan salona girip halının ortasına serildiler. Onca koşturup oynamaktan yorulmuşlar ve Efran onların da yorulabileceğini nihayet görebilmişti. "Hadi siz üstünüzü çıkarın ben de sıcak çikolata yapayım," diyerek mutfağa gitti Beril. Sare yerde sürünerek montundan kurtulmaya çalışırken Baler tek kolunu kaldırmış ama devamını getiremeyip tekrar halıya yığılmıştı. Efran bu hallerine gülerek yere eğilip çocukların atkı ve montlarını çıkarırken Baler'i gıdıklayıp Sare'yi sonsuz öpücüklerine boğmayı ihmal etmedi. Sonra o da çocukların arasına yatıp kollarını genişçe açtı.

"Bura da bir yastık varmış!" Sare anında yuvarlanarak adamın göğsüne ilişti mutlu bir yüzle. Ama Baler oralı olmamış arkasına dönüp poposunu dadısına doğru kaldırmıştı. "Ama çok yumuşak bir yastıkmış bu, rahatsız halıdan daha konforluymuş, değil mi Sare?"

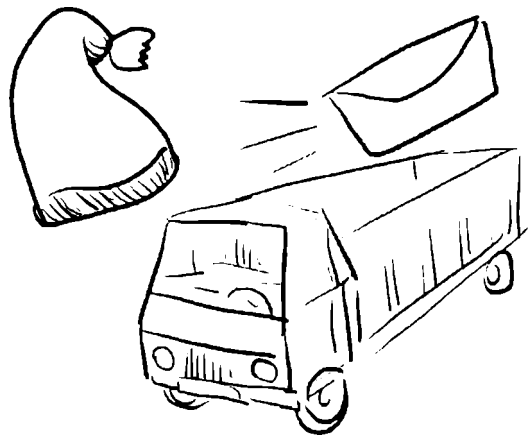
"Bir de çok güzel kokuyormuş!" dedi Sare utanarak dadısının göğsüne iyice gömülürken. Efran koca bir kahkahayla Sare'yi tutup havaya kaldırdığında minik kızın kahkahaları adamınkine karıştı. Kızı havaya kaldırmış sağ sol yaparak Sare'nin tabiriyle uçururken Baler de onlara dönmüş çatık kaşlarıyla yavaşça halıda yan yan sürünerek yanlarına gelmişti. Genç adam onu fark edince Sare'yi karnına yatırıp Baler'i kucakladı tek hamleyle. "Bakın burada ne varmış!" çocuğu uzun kollarıyla uçururken Baler ne kadar dirense de en fazla on saniye dayanabilmiş sonra kahkahalarını serbest bırakmıştı.

"Üstüne kustuklarında da böyle gülebilecek misin merak ediyorum," dedi Beril elinde tepsiyle içeriye girerken. "Çabuk yerden kalkıyorsunuz," dediğinde, Efran çocukları bırakmadan yerden kalkıp kolunu ısıran Baler'e aldırmadan koltuğa kuruldu. Beril de yanlarına oturduğunda kolunun altında çırpınan çocuğu bırakmış, annesinin kucağına gitmesine izin vermişti. Paylaşımcı olmak lazımdı sonuçta değil mi?

Beril tepsiyi adama uzattığında Sare üzerinde prensesler olan bardağını iki eliyle kavradı. Dadısının sıçrayarak bardağı kızının elinden kapması da hemen hemen aynı saniye de olmuştu herhalde. "Ne oldu?" diye sordu Sare şaşkın gözlerle dadısına bakarken.

"Aa, sıcaktır, diyecektim..." dedi Efran ama bardak hiç de sıcak değildi. Bardağı tekrar kıza uzatırken Beril'in kısık gözlerinin üzerinde olduğunun da farkındaydı tabii. Kadın ayağıyla onu dürtüp "Sen beni ne sanıyorsun? Ben çocuklarımı dadılara büyüttüren, hiç bir şey bilmeyen bir anne miyim!" diye sordu kızgınca. Efran mahcup bir ifadeyle gülümseyip "Özür dilerim" dediğinde Beril'in siniri de öylece sönüverdi. Niye bu kadar anlayışlıydı ki bu adam? Arada onu sinir edip kavga etseydi ya!

"Her neyse," diyerek kucağındaki oğluna sarıldı kadın. "Baler, şimdi sana üç tane kelime söyleyeceğim ve onunla ilgili masal anlatacaksın, tamam mı?" dediğinde Sare onaylayan bir çığlık atarken Baler annesinin kucağında kıpırdandı. Çocuklar bunu yapmayı, anneleri de ilginç hayal dünyalarını dinlemeyi seviyordu. Efran da ilgiyle Baler'e döndüğünde çocuk kelimeler için heyecanla annesine baktı.

"Sare, bir kelime söyle tatlım," dedi Beril kızına bakarak.

"Imm, Pembe!" Baler yüzünü buruştururken Efran'dan da bir kelime istediler. Dadısından "Kamyon," kelimesini duyunca onaylayan bakışlarıyla sırıttı çocuk. Son olarak annesi de "Mektup!" dediğinde Baler bardağını annesine verip kadının omuzlarına tutunarak koltukta ayağa kalktı.

"Bir varmış bir yokmuş. Eski zamanlarda ülkenin birindeee, ımm, pembe şapkalı bir dev varmış!" Efran masal okurken Baler'in hep yaptığı gibi araya girerek "Yani devin şapkası pembe mi? Mavi olsa olmaz mı?" diye sorunca çocuk duraksayıp "Ama pembe dediniz ya! Girmesene araya," diyerek onu payladıktan sonra devam etti. "Bu devin bir de kamyonu varmış ama kamyon devler için değilmiş."

"Ona uygun değilse niye almış kamyonu?" diye sordu Efran bu sefer. Ama bu kadarı da yeterdi! Anlatmasına izin vermezse sebebini nasıl öğrenecekti bu şapşik dadısı? Annesinin kollarından kurtulup Efran'ın yanına gitti sinirle. Ellerini adamın yüzüne kapatıp anlatmaya devam ederken Efran konuşmaya çalışıyor Baler de sesini yükselterek onu engelliyordu. "Dev kamyonuna sığmadığı için dostlarını görmeye gidemiyormuş bu yüzden onlara mektup yazıyormuş, ya, Efran sus!" Genç adam başını sağa sola sallayarak garip sesler çıkarırken Baler daha fazla dayanamamış kahkaha atmaya başlamıştı. Sare onlara dudaklarını büzerek bakıp dadısının sırtına tırmanırken Beril gülerek onları izliyordu.

Bir ara nasıl olduysa Efran koltuktan düşünce çocuklar da üstüne düştüler, bir an odada derin bir sessizlik ve şaşkın bakışlar gezindi, hemen ardındansa tekrar kahkaha atmaya başladılar. Baler ne yapıp edip masalını bitirdiğinde ise yerdeki Efran'ın kafasına oturmuş kollarını kaldırarak minicik kollarının ne kadar güçlü olduğundan bahsediyordu.

Akşama doğru ikizler yorgunluktan sızdığında Efran onları yatırıp mutfağa gitti. Mutfakta Beril yemek yaparken Hacer Teyze masada oturmuş yeşillikleri ayıklıyor, Mehmet Amca ve Cenk de gündemdeki haberlerle ilgili konuşuyorlardı. Efran Hacer Teyze'den en uzak köşeye gidip oturduğunda Mehmet Amca adama gülümsedi. "Yordular mı seni?"

"Bence çok iyi idare ediyor," dedi Cenk Efran'a bakıp.

"İyiyim ben sağ olun," derken Beril'e kaçamak bir bakış attı Efran. İlgilenmiyor gibi görünse de dikkatinin konuşulanlarda olduğunu fark etmişti.

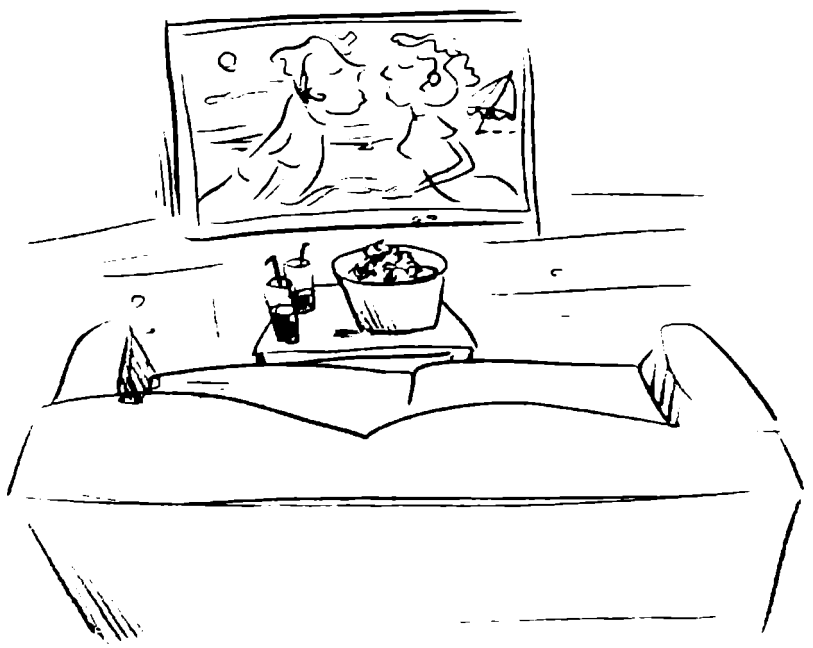
"Ee, gençler," dedi Beril tencerenin kapağını kapatırken. "Çocuklar uyurken film izlesek mi?" Cenk ayağa

kalkıp gömleğinin yakalarını çekiştirirken "Benim randevum var," dedi bin bir havayla. Beril kardeşi gibi gördüğü bu salak çocuğu seviyordu. 23 yaşına gelmişti ama hâlâ aklı havadaydı. Yine de çok iyi biriydi Cenk. Aralarındaki samimi ilişkiyi işle karıştırmamayı biliyordu en önemlisi.

"Tamam o zaman, geliyor musun?" diyerek Efran'a döndü. Kadın onu çağırırken gitmemesi mümkün müydü ki? Hevesle ayağa kalkacakken sinsi Gollum'u hatırlayıp sakin sakin kalkarak bir bardak su aldı. Beril masada oturan yaşlı çifte birer öpücük verip içeriye geçerken somurttu genç adam. Neden o öpücüklerden herkese vardı da ona yoktu ki? En çok Efran hak ediyordu bunu bir kere!

"Ne izlesek?" diye sordu Beril. Adam için fark etmezdi. O, filmi değil yanındaki güzelliği izlemeyi planlıyordu zaten.

"Fark etmez," deyince Beril bir romantik komedi takıp koltuğa yerleşti. Başlarda gayet eğleniyordu kadın, sonra filmdeki adam kadına bir pislikmiş gibi davranıp onu aldattığında çıldırdı.

"Al işte! O adama inanma demiştim sana. Bu herifler hep aynı! Çalışırken onlardan uzak durabilmek için terminatöre bağlıyorum resmen! İstediklerini aldıktan sonra kadını acımasızca incitip gidiyorlar. Hepiniz beyinsizsiniz!" diyerek filme doğru sinirle konuşurken Efran boğazını temizledi. Beril yüzünde mahcup bir ifadeyle ona bakınca, imayla kaşlarını kaldırdı.

"Üstüne alınma. Ben kadınları eğlence olarak gören, sorumluluk almaktan kaçınan yaratıklardan bahsediyorum."

"Beni onlardan ayrı tutuyorsun değil mi?" diye sordu Efran kolunu koltuğun başlığına dayayıp kadına dönerken.

"Tabii ki!"

"Neden?" dedi bu sefer riske girerek.

"Nasıl neden? Elbette onlar gibi değilsin sen... Sen şefkatlisin. Çocuklarıma nasıl davrandığını görüyorum, senin gibi bir adam insanı yarı yolda bırakmaz," dediğinde Efran gülümseyerek başını eğdi. Beril'den kendisi hakkında böyle güzel şeyler duymak gururunu okşamış ve cesaretlendirmişti.

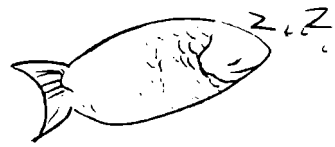
"Sen yarı yolda mı bırakıldın diye sorsam çok mu ileri gitmiş olurum?" dedi çekinerek. Beril dizlerini karnına çekip "Evet," dediğindeyse beklenmedik bir hayal kırıklığıyla doldu kalbi. Daha çok erken olduğunu biliyordu ama yine de böyle hissetmeye engel olamıyordu.

"Belki sonra anlatırım," deyip filme döndü kadın. Genç adam ona güvenmesini, içini dökmesini istiyordu ve bu da bir adım sayılırdı değil mi?

Umutlandıkça içini kemiren diğer bir duygu kendini iyice belli ediyordu. Güvenilir olmaktan bahsediyordu ama her geçen gün yalanlarının daha beter bir şekilde ayağına dolanacağının da farkındaydı genç adam. Beril'e

uygun bir dille anlatmak istiyordu ama şu an değil, önce yoluna koyması gereken şeyler vardı.

9. Bölüm

"Efran balıklar uyur mu?"

"Uyuyordur herhalde oğlum."

"Peki kaplumbağalar neden bu kadar yavaş?"

"Çünkü ayakları çok kısa."

"Efran, My Little Ponny'nin son bölümünde ne oldu biliyor musun?"

Sare'ye "Tatlım, birlikte izledik ya," derken Baler'in ayağını yakalamaya çalışıyordu Efran. "Çorabını giymezsen sen de kaplumbağalar gibi yavaş yürüyen bir çocuk olacaksın."

"Neden?" diye sordu Baler yüzünü buruşturarak.

"Çünkü hastalanacaksın ve hastalık insanları yavaşlatır," dediğinde somurtarak ayağını uzattı Baler. O an Sare'nin elleri yüzünü kavrayıp kendine bakmasını sağlarken genç adam ölü taklidi yapmayı düşünüyordu. Bugün bu çocukların nesi vardı da bir saniye bile susmuyorlardı?

"Ama Pinkie Pie'ın düzenleme gününde neler yaptığını görmedin ki sen, uyukluyordun!"

"Sarecim önce yemeğimizi yiyelim mi tatlım, bak yemek saati çoktan geçti. Ponyler hiç geçiriyor mu yemek saatlerini?"

"Applejack bir kere yemeğini yememişti ama sonra hastalanınca bir daha yapmadı." Sare her uzun cümle kurduğunda olduğu gibi bu sefer de kelimelerin çocuğunu yutmuş, bazı kelimeleri çok garip bir şekilde telaffuz etmişti ama Efran artık buna alışmıştı. Çocuklarla sürekli vakit geçirdiğinizde dillerini çözüyordunuz ve kimse anlamasa bile siz ne dediğini biliyordunuz.

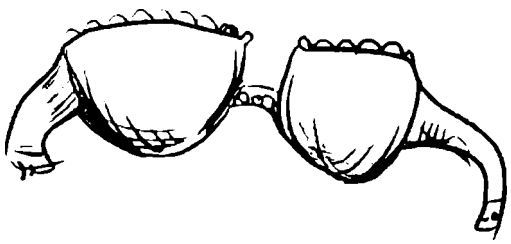
"Ben yemek istemiyorum, kek istiyorum bugün" dedi Baler yere eğilmiş kafasını poposuna değdirmeye çalışırken. Efran onu kucaklayıp omzuna attıktan sonra Sare'nin elinden tutup aşağı indi.

"Bugün yemek yiyelim, yarın Hacer Teyze bize kek yapar olur mu?"

"Olmaz! Kek istiyorum." Sare kardeşine kızgınlıkla bakarak "Hecey nine hasta ama! Bu yaptığın çok kaba bir davranış Baler," dedi ayıplayan sesiyle. Efran gülünce küçük kız ona alıngan bir bakış attı. Sare ne kadar uğraşsa da Hacer diyemiyordu ve her Hecey dediğinde yetişkinlerin kahkahalarla gülmesi onu üzüyordu. O da biliyordu Hecey ninenin isminin öyle söylenmediğini ama düzeltemiyordu ki! Baler de Cenk'e Şenk diyordu hem. O hiç gülüyor muydu kardeşine? Applejack olsa annesiyle Efran'a ona güldükleri için ne kadar kaba olduklarını söylerdi.

Efran tatlı kızının küskün bakışlarını fark edince Baler'i kucağından indirip Sare'nin ellerini tuttu. "Ne oldu? Küstük mü?" Sare başını başka yöne çevirince dadısı da o tarafa döndü. "Ama prensesim bana küserse ben ne yaparım? Özür dilerim prensesim o kadar tatlısınız ki gülmeme engel olamıyorum." dedi ciddiyetle.

"Tatlıyım dimi?" dedi Sare kocaman gülümseyerek. Onun gönlünü almak bu kadar kolaydı işte. "Tabii ki! Benim kızım dünyanın en tatlı, en bal kızı," deyip çocukları kucakladı. Sare mahzun bakışlarla dadısına baktıktan sonra adamın boynuna sarılıp başını omzuna gömdü. Efran buna anlam veremese de çocukların her saniye değişen ruh hallerini bildiğinden önemsemedi.

Baler dadısının kulağının ucunu tutmuş çekiştirirken "Buna meme deniyormuş biliyor musun?" dedi hayretle.

"Evet, kulak memesi."

"Annemin de memesi var ama kulağında değil," dediğinde Efran şaşkınca çocuğa bakıp bir saniye sonra koca bir kahkaha attı. Kendini durdurmak için dudaklarını ısırıyordu ama burnundan çıkan gülme sesine engel olamıyordu.

"Niye gülüyorsun?" dedi Baler kaşlarını çatarak. Diğer yandan Sare,"Meme demek çok ayıp Baler!" derken kardeşine ayıplayan bakışlar atıyordu. "Annemin memeliklerini taktığımızda söylemişti ya unuttun mu? Şapşik," dediğinde yeni durulmuş olan adam tekrar gülmeye başladı. Pekala, bu hiç etik değildi. Hatta Beril ve meme kelimelerini düşünmeyi hemen kesmezse iyi şeyler olmayacaktı, bu yüzden mutfağa girip çocukları tezgaha oturttu ve gülmekten yaşarmış gözlerini sildi.

"Tamam, hadi kek yapalım," dediğinde çocukların da meme konusundaki ilgisi dağılmıştı. Efran'ın kekin nasıl yapıldığı hakkında hiç bir fikri yoktu ama çocukları istiyorsa üstesinden gelebilirdi. Çok da zor olamazdı canım, o neleri başarmıştı bir kek mi yapamayacaktı! İnternetten bir video açıp kadının hareketlerini izleyerek malzeme-

leri koydular çocuklarla. Yumurtaları çırpıp unu ekledikten sonra mikseri tekrar çalıştırınca unlar koca bir toz bulutu halinde her yere dağıldı.

"Ay! Efran, kekin böyle yapıldığına emin misin?" diye sordu Sare saçına gelen unları sirkelerken.

"Mutfakta küçük kazalar olabilir, sorun yok," diyerek çocukları ikna etti etmesine ama karışımı bir şekilde hazırlayıp fırına attıktan yarım saat sonra kabarmamış, şekeri az bir kek çıktı ortaya. Baler bir ısırık aldıktan sonra hüzünle Efran'a baktı. "Kek yapmakta iyi değilsin, üzgünüm."

"O kadar da kötü değil canım," diyerek umutla Sare'ye baktı genç adam ama küçük kız tabağı önünden itip dudaklarını büzdüğünde kabul etmesi gerekmişti.

"Tamam, bir dahakine Hacer Nine'den öğretmesini isteyeceğim. Şimdi sütle birlikte en azından bir dilim yeseniz olmaz mı?" dediğinde çocuklar çok ilginç bir şey görmüşçesine tavana bakıyordu. "Eğer yerseniz ödül olarak birer tane brovni kazanırsınız," dediğinde ikisi de anında keklerini hızlı hızlı yemeye başladı. *Hainler* diye düşündü adam. *Benim kekim ondan güzel bir kere!.. Tamam ya tamam... Değil.*

Akşam Sema ve Beril eve geldiklerinde Efran uzay gemisi olmuş, omuzunda Baler kucağında Sare'yle birlikte salonda ses tonunu değiştirerek yürüyordu. Baler gezegenler savaşının mükemmel komutanı olarak uzay gemisini yönetiyordu ve Efran'ın saçları da direksiyondu. Adamın saçlarını tüm gücüyle çekip "Savaşalım!" diye bağırırken zavallı dadının hiç sesi çıkmıyordu ama Beril canının yandığına emindi.

"Baler! Efran'ın saçlarını çekmeyi bırakıyorsun. Hemen! Çok ayıp oğlum." Baler dudaklarını büzüp eliyle

Efran'ın kafasını pışpışladığında genç adam gülerek çocukları yere indirdi. Sema sırıtan sesiyle Beril'e yaklaşıp "Çok tatlı!" dediğinde arkadaşını duymazdan geldi kadın. "Acaba sevgilisi var mıdır? Biliyor musun?"

"Nereden bileyim Sema! Hem bize ne," dedi Beril ama bir an deli gibi merak etmişti. Sema omuz silkip Efran'ın yanına giderken onu boş verip çocuklarını kucakladı kadın. Arkadaşı, Efran'a gülerek bir şeyler anlatıyor, konuşurken saçlarıyla oynuyordu. Beril Sema'nın bu hallerini biliyordu. Ne zaman birinden hoşlansa böyle cıvır, yerli yersiz gülerdi. Kaşlarının çatılmasına engel olamadı. Belki sevgilisi vardı adamın! Ne diye bilip bilmeden flört ediyordu onunla?

"Sema, hadi gel yemeği hazırlayalım," dedi ilgisiz görünmeye çalışarak. Arkadaşı elini Efran'ın koluna koyup "Sen git tatlım, geliyorum" dediğinde adamın Sema'nın kolunu nazikçe itişini görememişti Beril. Sinirle arkasına dönüp mutfağa gitti. Gün içinde temizliğe gelen Tülin Hanım yemeği yapıp gidiyordu zaten bu yüzden sadece sofra kuracaktı.

"Bugün neler yaptınız bakalım?" dedi ayaklarının dibinde dolanan çocuklarına.

"Kek yaptık!"

"Ama tadı hiç keke benzemiyordu."

"Kötü değildi ama keke benzemiyordu," diyerek peş peşe konuştuktan sonra birbirlerine bakıp kıkırdadı çocuklar.

"O nasıl oluyormuş bakalım? Nerede bu kek?" derken masaya tabakları diziyordu. Sare çekingen bir tavırla bacağına dokununca ona döndü.

"Anne?"

"Efendim tatlım,"

"Efran bugün dedi ki benim kızım dünyanın en tat-

lı kızı. Baler'e de demişti ki, bizi çok sevdiği için kızım ve oğlum diyebilirmiş. Ben de onu çok seviyorum ya, istediğim gibi seslenebilir miyim?" diye sorduğunda Beril elinde kaşıklarla öylece kalakaldı. Kızı o küçücük kalbiyle neler hissediyor, neler düşünüyordu böyle? Kadın kızının ne demek istediğini çok iyi biliyordu ama hayatlarındaki yerini bilemediği bir adama karşı böyle hissetmeleri doğru muydu? Ya çocuklarının kalbi kırılırsa? Beril bir babanın ya da baba figürünün yerini nasıl doldurabilirdi ki?

"Hayır bir tanem," dedi nefes alabildiğinde. "Efran abi ya da amca diyebilirsin sadece tamam mı?" Sare hayal kırıklığıyla annesine bakarken küçük dudakları titredi. "Ben prensim diye seslenecektim zaten," dedi dolu gözleriyle. "Demeyeyim mi?" derken ağlamamak için cebelleşiyordu. Beril de kızından farklı değildi. Diz çöküp küçük bedenine sıkıca sarılırken "Diyebilirsin anneciğim," dedi titreyen sesiyle. Senenin başında çocukları bir süre kreşe yollamıştı ve Sare belki de ilk kez diğer çocuklarla bu kadar içli dışlı olduğundan babanın ne demek olduğunu öğrenmiş ve herkesin babası varken onun neden olmadığını sorgulamaya başlamıştı. Çocukların ikisi de bu duruma farklı tepki vermişlerdi. Baler gittikçe hırçınlaşırken Sare içine kapanmaya başlamıştı, bu yüzden Beril onları bir ay bile sürmeden kreşten almıştı. Çocukları bununla elbette yüzleşmek zorundaydı bir gün ama daha çok miniklerdi. Kalplerinin kırılmasına dayanamıyor ama engel olamıyordu genç kadın. Ağlamamak için dişlerini sıkarken derin bir nefes alıp gülümsemeye çalıştı. "Şimdi şu kekinize bakalım mı?" Sare önce yüzünü assa da Beril'in bir kaç girişiminden sonra annesine öpücük verip ne ara ortadan kaybolduğunu bilmediği Baler'i bulmaya gitti.

On dakika sonra herkes sofraya oturmuştu. Sema Efran'ın yanına geçip, aşırı bir samimiyetle konuşarak bir şeyler anlatırken genç adamın mesafeli tavrını umursamıyordu. Beril onlara baktıkça karmakarışık duygularının içinde boğulacağını hissetti. Sare'nin dolu gözleri gözünün önünden gitmediği için mi Efran'ın karşısında arkadaşıyla flört etmesine bu kadar içerlemişti? Duyguları bu kadar hassasken bir şeylerin ayrımını yapacak hali yoktu kadının. Biraz düşünmesi gerekiyordu. Düşünüp ne yapacağını bulması, gerekirse Efran'la konuşması lazımdı ama öncelikle biraz kafasını toplayıp kendine gelmeli, şu ağlak halinden kurtulmalıydı.

Yemek sonrası Efran çocuklarla salona geçtiğinde, Sema Beril'e yardım etmek için mutfakta kaldı. Tabakları makineye yerleştirirken Beril'in durgunluğu canını sıkıyordu. Yemek boyunca Efran'a zarf atmış, tepkisini görmek için flörtöz muhabbetler açmaya çalışmıştı ama genç adam mesafeli bir tavırla kadına asla pas vermemiş ve sınavı geçmişti.

Arkadaşının bakışlarını da yakalamıştı Sema. Bu durumdan fazlasıyla memnundu ama Beril daha sonra tamamen farklı bir ruh haline bürünmüştü. Hüzünlü bakışlarının Efran'la bir ilgisi olmadığına emindi, bu yüzden hafif bir öksürükle bir noktaya odaklanmış öylece bakan kadının ilgisini çekmeyi denedi. "Neyin var?"

"Hiç, Sare yine baba krizine girdi sanırım, ona canım sıkıldı. Ben biraz odama çekilsem olur mu?" Sema arkadaşına destek olmak için sarılıp onu yukarıya gönderdiğinde en az Beril kadar üzgündü. Bu yüzden Efran'la en kısa zamanda iş birliği yapacaktı. Adamdan emindi Sema. Ona yaptığı her atakta rahatsız bakışlarla geri çekilip Beril'i kontrol ettiğini görmüştü çünkü.

10. Bölüm

Beril tüm gece odasından çıkmamış sadece çocukların yatma saatinde odalarına gidip iyi geceler öpücüğü almıştı meleklerinden. Sonra tekrar yatağına gömülüp düşüncelere boğulmuştu. Korkuyordu genç kadın. Bir anne olarak önce çocuklarını düşünmek zorundaydı. Efran iyi bir dadıydı evet ama burada ne kadar kalacaktı ki? Sonuçta o bir erkekti. Bir sene sonra evlenirdi belki. O zaman dadılık yapmak isteyecek miydi? Belki çok daha iyi bir iş bulacak ve gidecekti. Hacer Anne'si onu büyüten kadındı ve hâlâ yanlarındaydı ama o sevgi dolu bir anneydi, hem kadınlar bebeklere bağlanır ve bırakamazdı ama erkekler yaratılışları gereği bu iş için uygun değildi işte! Efran er ya da geç gidecekti, o zaman ne olacaktı peki? Sare ne hissedecekti? Baler bile ne kadar inkar etse de ona alışmaya başlamıştı. Adam giderse çocuklarının kırılan kalbini nasıl onaracaktı Beril? Babaları zaten bırakmıştı onları, şimdi sevdikleri bir adam daha bırakırsa nasıl altından kalkacaktı bunun? Ya çocukları? Akışına bırakıp Efran'ı tanımak, güvenmek istiyordu ama nasıl yapardı? Ya beklediği gibi çıkmazsa... Bunun cezasını ço-

cukları çekecekti. Boğuluyordu genç kadın. Ne yapacağını bilmiyordu, Efran'a korkularını anlatsa, yanlış anlaşılmaktan korkuyordu. Belki de çok geç olmadan kendisi göndermeliydi onu. Baler'in fazla tepki vereceğini sanmıyordu. Sare de üzülecekti, bir süre soracaktı ama daha çok küçüktü, unutması uzun sürmezdi.

Yorganı tekmeleyerek üstünden atıp ayağa kalktı. Saçlarını hızlıca toplayıp biraz huzur bulabilmek adına çocuklarının odasına yollandı. Odaya girip de boş yataklarını gördüğünde şaşkınlık ve ardından gelen panikle her şeyi unutmuş, odalar arasında koşturmaya başlamıştı.

Sare ayıcığı Bambu'ya sarılmış yatarken hayal dünyasında çoktan kaybolmuştu. Orada pembe bir şatonun prensesiydi ve beyaz atlı prensi de tabii ki Efran'dı! Mutlu hayalini bölen kardeşinin sesi oldu. Baler kollarını yukarı kaldırmış havaya hayali şeyler çizerken "Soğuk havalarda neden ağzımızdan buğu çıkıyormuş biliyor musun?" diye sordu kardeşine. Bugün bir çizgi filmde görmüştü bunu.

"Niye?"

"Çünkü biz havayı yiyoruz, ısıtıp geri kusuyoruz. Sıcak olduğu için de buhar oluyor," dedi kardeşine dönüp.

"Ben kusmuyorum ki ama. Bence karnımızda ateş perileri var ve bizi sıcacık yapıyor bu yüzden de buharlar çıkıyor."

"Hayır şapşik, sen yanlış biliyorsun."

"Hiç de bile, istersen anneme soralım," dedi Sare yatağından doğrulup.

"Ama annem hasta."

"O zaman Efran'a soralım?" dediğinde ikisi de ayağa kalktılar. Çıplak ayaklarıyla pilli gece lambalarını ellerine alıp dadılarının odalarına giderken ikisi de yasak bir şey yapmanın heyecanıyla kıkırdıyorlardı.

Efran Beril'in bu akşamki durgunluğunu düşünmekten uyuyamıyordu. Sema'nın hareketleri miydi kadının bu halinin sebebi? Olabilir miydi ki? Eğer öyleyse bu adamın çok hoşuna giderdi doğrusu. Diğer yandan Sema'ya hiç bir şekilde karşılık vermemiş, mesafesini korumuştu, bu yüzden Beril'in derdinin başka bir şey olduğunu düşünüyordu. İşle ilgili sorunları mı vardı acaba? Yine babası mı hastalanmıştı? Ah! Gidip sorsa ne olurdu ki?

Hatta gidip ben seni seviyorum dese, senin sevdiğin adam olmak istiyorum, çocuklarının babası olmak istiyorum, tüm hayatımı size adamak istiyorum dese? Kadın onu kovar mıydı? Muhtemelen.

Düşüncelere boğulmuş dalgınca tavana bakarken hafifçe tıklatılan kapıyı duyamadı. Ardından gelen küçük bir fısıltıyla kapıya döndüğünde ellerinde gece lambalarıyla kapıdan kafasını uzatmış çocukları gördü.

"Efran, uyudun mu?" diye fısıldadı Sare.

"Uyuyor mu?" diye soran da Baler'di. Genç adam şaşırsa da gülerek doğrulup ışığa uzandı.

"Ay, uyumamış!" diye cıvıldadı Sare yatağa koşarak.

"Ben uyumadım da siz neden hâlâ uyanıksınız bakalım?" derken çocukları yatağa oturttu. "Biz bir şey merak ettik," dedi Sare her zamanki gibi ellerini dadısının yanaklarına koyup onu dinlemesi için yüzünü kendine çevirirken. "Biz... Şey. Soğuk olunca. Imm... Unuttum," dedi dudağını sarkıtıp. Efran kısık bir kahkahayla kızın minik burnunu öptü. "Soğuk havalarda neden ağzımız-

dan buhar çıkıyor?" diyerek Sare'ye ukala bakışlar attı Baler. Efran gecenin bir vakti neden böyle bir şeyi merak ettiklerini hiçbir zaman anlayamayacaktı muhtemelen. Zaten çocukların kafasını çözmek ne mümkündü ki. Onların anlayacağı şekilde basitçe anlatmaya çalıştığında Sare hayal kırıklığıyla omuzlarını düşürdü.

"Ne yani, içimde ateş perisi yok mu?" Efran gülerek kıza sarılırken "Bu konuyu araştıracağım," dedi. "Belki de vardır, kim bilir?" Küçük kız ellerini çırparak dadısına bir öpücük verdiğinde Baler yatağa uzanıp ayaklarını yukarı dikerek garip bir pozisyonda düşünmeye başladı.

"Efran, senin kardeşin var mı?" diye sorduğunda dadısı da yarı uzanıp, kucağında Sare'yle yatağa yerleşti.

"Evet, bir erkek bir de kız kardeşim var."

"Gerçekten mi?" dedi Sare kelimeyi uzatarak. "İsimleri ne?"

"Akın ve Nil."

"Benim Nil diye arkadaşım var, o çok güzel biliyor musun?" dedi Baler sırıtarak. Efran'ın kaşları muzip bir havayla kalkarken güldü.

"Kız kardeşim de çok güzel, tanışmak ister misin?" diye sorduğunda Baler dizlerinin üstünde oturup "İsterim!" dedi. Efran gülerek çocuğun saçlarını karıştırırken Sare'nin Akın'dan bahsetmemesini umdu. Akın cazibesiyle kızının hayranlığını kazanırsa genç adamın kıskanacağı kaçınılamaz bir gerçekti çünkü.

Beril panikle odaları dolandıktan sonra Mehmet Amca'sına haber vermek için aşağı indi. Kadın her yere bakmıştı ama çocukları yoktu. İçindeki panik düşünmesini engellerken Sare'nin kahkahasını duydu. Kalbi çarparak hızlandığında kapısı aralık olan odanın önüne geldi. Ço-

cukları buradaydı, dadılarının yanında! Kapının pervazına yaslanıp soluklandı. Karşısındaki manzaraya bakınca gördükleriyle bağırarak ağlamak istedi kadın. Baler Efran'a sokulmuş anlattıklarını dinlerken Sare adama koala gibi yapışmış, kollarını bacaklarını dadısına dolayarak yanına uzanmıştı. Bir süre onları izledi Beril. Az önce Efran'la bir konuşma yapmaya karar vermişti. Çocuklarla olan iletişimine dikkat etmesini isteyecekti ama şu manzara kalbini eritirken bunu nasıl yapacaktı?

Bu adam çocuklarını böyle severken kalbini kırmak acımasızca değil miydi? Çocuklarını korumak isterken onu incitirse kendini kötü hissetmeyecek miydi? Ya da sonunda beynini kemiren bu soruların cevabını bulacak mıydı?

Derin bir nefesle doğrulup kapıyı tıkladığında içeridekilerin ilgisini çekebilmişti. Kızı onu görür görmez "Aa, anne, sen de mi uyuyamadın?" diye sordu. "Efran bize küçükken yaptığı yaramazlıkları anlatıyor, çok şapşikmiş küçükken biliyor musun?"

Beril kızının bu sevimli heyecanını görmezden gelmeye çalışarak otoriter sesiyle "Neden odanızda değilsiniz?" diye sordu. "Sizi göremeyince ne kadar merak ettim biliyor musunuz? Üstelik gece merdivenlerden inmenizin yasak olduğunu birçok kez konuşmuştuk." Çocuklar suçlu bakışlarla ellerini incelemeye başladıklarında Efran Sare'yi kucağından bırakmadan yataktan kalktı.

"Üzgünüm, onları yukarı çıkarmam gerekirdi. Merak edeceğini düşünemedim," derken Beril onun yarı çıplak olduğunu fark etti. İyi bir vücudu olduğu belliydi ama gömlek ve tişörtlerinin altında sakladıklarının bu derece nefes kesici olacağını düşünmemişti genç kadın. Gözlerini ona dikmemek için çaba harcayarak oğluna baktı. Şu an nasıl göründüğünü tahmin bile edemiyordu, saçları

darmadağın olmuş, pijaması yamulmuş bir kadın. Ah, ne çekici! Bir an için yüreğindeki sıkıntıyı unutmuş küçük bir kıpırtının etkisinde kalmıştı. Ama neyse ki neden burada olduğunu hatırlayıp hemen kendini toparladı.

"Bir daha gelirlerse onları hemen yukarı çıkar lütfen, iyi geceler," deyip çocuklara ellerini uzatınca Baler zıplayarak yataktan kalkıp annesine koştu. Kadının kaçamak bakışları Efran'ın üzerindeyken adam Sare'yi öpüp kucağından indirdi. "İyi geceler," diyerek el salladığında Sare ona öpücük attı. Odadan çıkmadan önce "İyi geceler Efran, seni çok seviyorum," deyişi Efran'ın kalbine sıcacık bir sevgi yumağı bırakırken Beril'in anne yüreğine koca bir korku tohumu salmıştı.

11. Bölüm

Ertesi sabah Efran yukarı çıktığında koltuğun üstüne tünemiş pijamalarıyla oturan kadını gördü. Beril elindeki kupaya sıkı sıkı sarılmış dalgınca bir noktaya bakıyordu. Genç adamın içi ona sarılma arzusuyla doldu o an. O savunmasız görüntüsü öyle içine işledi ki incecik bedenini sarmalamak 'sorun her neyse korkma' demek istiyordu. Derin bir nefes alıp kendini kıpırdamaya zorladı. Koltuğun karşısındaki orta sehpaya oturup onunla yüz yüze gelmek için hafifçe eğilerek kollarını dizlerine yaslayıp gülümsedi.

"Günaydın."

Beril irkilerek bakışlarını karşısındaki adama çevirdiğinde gülümseyen gözlerle afalladı. Üzerine giydiği siyah kazağın kollarını sıyırmış ve kaslı kollarını ona doğru uzatmış halini gördüğünde yanakları kızardı kadının. Dün geceki halini hatırladıkça utanıyordu. Konu Efran olduğunda fazla utangaç olduğunu fark etmişti ve bu hiç hoşuna gitmiyordu. Bu adam ona neden bu kadar güzel bakıyordu Allah aşkına?

"Günaydın," dedi kendini toparlayarak. Efran gülüm-

semesini genişletip başını hafifçe yana eğdiğinde midesinde tatlı bir kıpırtı hissetti kadın.

"Çoktan o ciddi iş takımlarını giyip saçlarını sıkıca toplamış olman gerekmiyor muydu, neden böyle oturuyorsun?" diye sorduğunda kaşları çatıldı Beril'in. Ne demekti ciddi iş takımları? O takımların içinde gayet iyi görünüyordu bir kere. Efran böyle düşünmüyor muydu?

"Bugün işe gitmeyeceğim," dedi somurtarak. Adamın merakla "Neden?" diye soruşuna karşılık çocuk gibi omuz silkti.

Efran nedenini anlayamasa da kadının bu hallerini çok sevimli bulmuştu. Onunla biraz uğraşmak şansını zorlamak istiyordu ama merdivenlerden gelen minik ayak sesleriyle planları sabote edilmişti bile. Baler koşarak annesinin kucağına zıplayıp gece gördüğü rüyayı anlatmaya başladı heyecanla. Sare'yse ayaklarını sürüyerek yarı kapalı gözleriyle Efran'ın yanına gidip kedi gibi ona sokularak uykusuna dadısının kucağında devam etmeyi denedi. Küçük kız her sabah böyleydi. Miskinlik yapmayı seviyor, uyandıktan sonra en az onbeş dakika oradan oraya devriliyordu. Genç adam kızın tatlı yanaklarını öpüp uykusunu dağıtmayı denedi ama Sare uyanmak istemiyordu. Çıplak ayaklarını tutup parmaklarını tek tek hafifçe çekerken uyuyor numarası yapmaya devam etti ama Efran eğilip de onun minicik burnunu ısırdığında koca bir çığlık atıp kahkaha atarak dadısından kaçmaya çalıştı. Onların bu halini gören Baler fazlasıyla enerjik bir şekilde annesinin kucağından adamın kafasına atladığında Efran dengesini kaybedip halıya yuvarlandı ve iki afacanın tatlı saldırısına maruz kaldı. Baler'in tatlı kahkahalarını yeni yeni duyabiliyordu genç adam. Çocuk, genelde her fırsatta dadısının canını yakmaya çalışır sürekli somurturdu ama birkaç gündür daha ılımlı dav-

ranıyor, dadısıyla oyunlar oynuyordu. Bu Efran'ı inanılmaz mutlu ediyordu elbette. Baler'i de kazanmaya başladığına göre artık sevdiği kadın için bir şeyler yapmaya sıra gelmiş olabilir miydi?

Beril karşısındaki bu güzel manzarayı izlerken içine hiç bilmediği sıcacık bir duygu yayıldı. Çocukları ilk kez bir adama böyle bir sevgi besliyor, ilk kez böylesine seviliyordu. Bir şeyler için geç kaldığını o an fark etti genç kadın. Çocukları çoktan Efran Aksoy'un etkisi altına girmişti ve ne kadar inkar etse de kendisi de onun şefkati, sevgisi karşısında daha fazla direnemeyeceğini hissediyordu. Omzunun üstünden ona doğru eğilen Hacer Anne'sini görünce irkildi.

"Niye sessiz sessiz geliyorsun annem? Korkuttun beni," dediğinde yaşlı kadın onu umursamadan doğruca halıda çocuklarla oynayan adama baktı.

"Çok iyi oğlan bu Efran," dedi başını ağır ağır sallayarak.

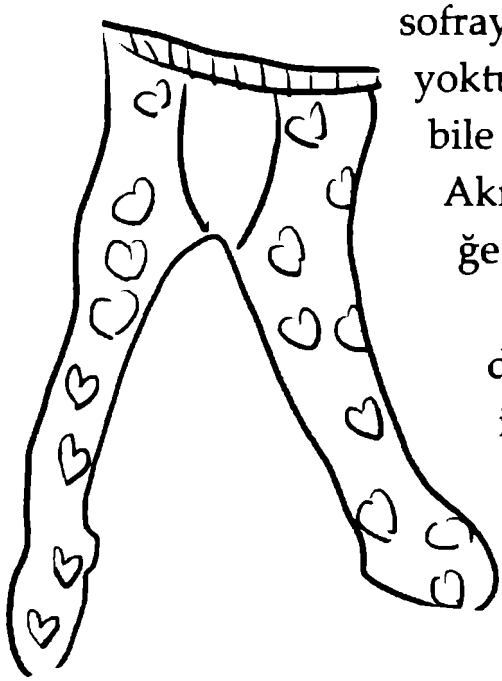
"Öyle mi?" derken Beril'in bakışları tekrar adamı bulmuştu. "Öyle ya, hem çocukları da çok seviyor. Babaları olsa ancak bu kadar sever," dediğinde rahatsızca kıpırdandı genç kadın.

"Hadi kahvaltıyı hazırlayalım," diyerek ayaklanınca yaşlı kadın sırıtarak arkasına döndü. Beril'inse avuçları terlemiş Hacer Anne'sinin bilmiş bakışları altında iyice gerilmişti. Sebebini de bilmiyordu ki. Tamam, o genç bir kadındı, birinden hoşlanabilir, etkilenebilirdi, bu çok doğaldı. Liseli kızlar gibi sonuna kadar inkar etmeyecekti elbette. Çocuklarının dadısı onu etkiliyordu ama terlemek, ne diyeceğini bilememek neydi Allah aşkına?

"Hadi bakalım yeter bu kadar. Pijamalar çıkıyor, eller yüzler yıkanıyor ve kahvaltıya oturuluyor. Marş marş," dediğinde Baler çevik bir hareketle ayağa kalkıp yukarıya koşarken Sare dağılmış sapsarı saçlarıyla kollarını bacaklarını açmış nefes nefese yerde yatıyor, bir yandan da kıkırdıyordu.

"On saniyen var Sare!" diye bağıran Beril'in sesiyle dadısına bakıp sırıttı Sare. Efran ayağa kalkıp miniğine de kalkması için yardım ettiğinde küçük kız el sallayarak çıplak ayaklarıyla kardeşinin peşinden koşturdu. Öyle tatlıydı ki bu halleri Efran her seferinde kalbinin nasıl böyle sıcacık olduğuna şaşırmıyordu artık. Sırıtarak mutfağa gidip sessizce Beril'in etrafında dolaşarak sofrayı hazırladı. Konuşmasına gerek yoktu, Beril'le bir şeyler yapıyor olmak bile mutlu ediyordu adamı. Sanırım Akın haklıydı. Umutsuz bir romantiğe dönüşüyordu genç adam.

Beril kahvaltı sofrasını hazırladıktan sonra çocuklara bakmak için yukarıya çıkıyordu ki kazağını ters giymiş, çıplak bacaklarıyla ona doğru gelen oğlunu gördü.

"Anne bu pantolon bozuk. Giyemiyorum!" diye yakındı-

ğında Beril gülerek oğlunu kucakladı. "Bir de ben bakayım o zaman, pantolon mu bozuk sen mi?" diyerek oğlunun tatlı yanaklarını öperken Efran da onlarla birlikte yukarı çıktı. Odaya girdiklerinde Sare elinde kalpli külotlu çorabıyla adeta savaşa girmişti. Efran onun yanına gidip giyinmesine yardım ederken -ki Efran'ın da pek becerebildiği söylenemezdi- Beril de oğlunu giydirdi. Ardından dönüp kızına baktığında Sare ve Efran'ı garip garip birbirlerine bakarken buldu.

"Sanırım bir şeyler yanlış gitti," deyip ellerini ağzına kapatan küçük kızla birlikte koca bir kahkaha attı Beril. Efran'ın yanına oturup "İki çizgi arkada olacak. Bilmiyor musun? Ne ayıp," dedi gülerek. Kızın çorabını çıkarıp tekrar giydirirken Efran ensesini kaşıyarak "Hiç kız çocuk bakmadım ben," dedi. *Aslında erkek çocuk da bakmadım. Ben dadı falan değilim Beril. Evlenelim mi?*

Düşüncelerine gülerken Beril'in attığı meraklı bakışla kedine çeki düzen verip ayağa kalktı ve Sare'nin uzattığı tokaları aldı eline. "Ama iki tane topla böyle," diyerek başının üzerine ellerini koydu küçük kız. "Buralardan tamam mı?" Neyse ki sadece toplamasını istiyordu. Toplamayı becerebiliyordu adam artık ama örmek, yada açık bırakıp tokalarla süslemekten hiç anlamıyordu.

Sare bugün yine kırmızı elbisesini giymek istemişti. Bu elbiseyi Efran çok seviyordu çünkü. Bir keresinde Sare'yi bu elbiseyle elma şekerine benzetmiş ve bir sürü bir sürü öpmüştü. Bu yüzden Sare'nin en sevdiği elbisesi artık buydu.

Yaptıkları keyifli kahvaltıdan sonra çocuklar kurabiye isteyince evin emektarı Hacer Teyze'lerini dinlenmeye yollayıp hep birlikte mutfağa giriştiler. Beril saçını toplayıp kollarını sıyırdıktan sonra ellerini birbirine sürterek Efran'a malzemeleri söyledi ve birlikte hazırlayıp hamu-

ru yoğurdular. Baler'in isteği üzerine içine çikolata da koyup şekil vermeye başladıklarında çocuklar "ben de yapacağım" diye tutturmuşlardı.

Sare, bir annesinin eline, bir de elindeki hamur parçasına bakıp nasıl yapması gerektiğini anlamaya çalışırken Baler hamura küçük parmaklarıyla delikler açmış "Anne bak ejderha yaptım," diyerek annesinin burnuna doğrultmuştu hamurunu. Efran'sa hiç bulaşmamayı tercih etmişti. Onları izlemek kurabiye yapmaktan çok daha keyifliydi, bu yüzden kalçasını tezgaha yaslamış kolları göğsünde birleşmiş gülümseyerek meleklerini izliyordu.

Kurabiyeleri fırına atıp oturma odasına geçtiler. Çocuklar annelerinin kucağında, kafasında, bacaklarında dolanırken Beril bunaldığını belli etmemeye çalışıyordu. Bu saatlerde genelde evde olmadığından çocuklar şu an mutluydu ve şımarmışlardı, bunu bozmak istemiyordu kadın ama ikisi birden sürekli "Anne," diyerek ona bakması için yüzünü tutup kendini çevirirken bunalmamak imkansızdı.

"Anne, ineğin yavrusuna şubağı deniyor biliyor musun?" dedi Baler kafasını koltuğun aşağısına doğru sarkıtmış her zamanki garip pozisyonlarından birinde dururken.

"Şubağı değil annecim, buzağı."

"Buzayı mı?"

"Bu-za-ğı," diye heceledi Beril gülerek.

"Ama Efran şubağı demişti," derken doğrulup dudaklarını büzüp, gözlerini kısarak Efran'a baktı. Dadısı tatlı bir gülümsemeyle "Ne yapayım, çok tatlı söylüyordun," deyince Beril de gülümsedi. Bakışları sürekli istemsizce karşısındaki adama kayıyor, daha da kötüsü dalıp gidiyordu. Acaba evde daha mı sık vakit geçirseydi? Efran çocuklarla konuşurken arada bakışlarını Beril'e çevirip

göz kırpıyor, güzel gülümsemesiyle kadını mest ediyordu. Akşamları eve gelince birlikte çok vakit geçirmiyorlardı ve şimdi birlikte geçirdikleri uzun saatlerde Beril adamın yeni yönlerini keşfediyordu.

Bir kere çizgi film izlemeyi sevdiğini fark etmişti, ki bu çok tatlıydı. Çocuklara Bugs Bunny'nin My little pony ya da BenTen'den daha iyi olduğunu anlatırken heyecanlanıp Baler'le tatlı tatlı tartışmasını kahkahalarla izlemişti genç kadın.

Sonra ne kadar sabırlı olduğunu biliyordu. Kendisi bile bazen çocuklarından bunalıp kaçmak isterken Efran onları her zaman ilgiyle dinliyor, her isteklerini makul bir şekilde yapmaya çalışıyordu. Bir de ona bakışları bu kadar tatlı olunca Beril tatlı bir yenilgiyle koltuğa çöktü.

Çocuklarından sonra kendisi de süper dadılarına hayran olmuştu.

"Kalorifer!" diyerek atıldı Baler. *Kayulifey* derken öyle sevimliydi ki, Efran çocuğun saçlarını karıştırdı sevgiyle.

"Annecim, Kaloriferde t harfi yok ki ama," dedi Beril sıkılmış bir sesle. Bir saattir çocukların oynamayı becere-mediği bir kelime oyunu oynuyorlardı. Ya da oynamaya çalışıyorlardı.

"Te... Te... Te... Sandalye'de te var mı anne?"

"Hayır oğlum, bu oyun sekiz yaşından büyük çocuk-lar için. Başka bir şey oynayalım mı?" diye beşinci kez şansını denediğinde Sare ve Baler bir ağızdan reddetti. Beril kafasını kucağındaki kırlente gömüp çığlık atmak istiyordu, başta çok gülmüşlerdi ama bir yerden sonra çocukların ısrarı insanı sıkıyordu.

Efran'ın nasıl bu kadar keyifli olduğuna şaşırıyordu genç kadın. Koltuğa oturmuş, tek bacağını bağdaş ku-rar gibi kıvırmış, kolunu koltuğun sırtından uzatmıştı. Gözlerinde eğlendiğini bağıran tatlı parıltılar vardı. Be-ril sıkılıp oyunu bitirmek istediğinde kadına sataşıyor, çocuklarla bir olup kalkmaya çalıştığı koltuğa geri otur-masını sağlıyordu. Meleklerinin başına küçük öpücükler kondurup onların hoşuna gidecek şeyler söyleyip her saniye aralarındaki bağı biraz daha güçlendirirken adam çok... Çok mutlu görünüyordu. Sanki dünyada olmak is-tediği başka yer yokmuş gibi. Sanki sadece bu çocukların dadısı olmak için yaratılmış gibi. Ya da başka bir şey... Hayır... Bu düşünceler tehlikeli sulara mı giriyordu ne?

Çalan zille toparlanıp sıranın kendisine geldiğini fark ettiğinde aklına gelen ilk kelimeyi söyledi kadın. Hangi harfi söyledikleri hakkında hiç bir fikri yoktu ama çocuk-ların da yoktu ki zaten.

"Bebek." Sare ve Baler kelimeyi tartarken dudaklarını

büzmüş abartılı hareketlerle düşünme pozları veriyordu. Sare Efran'a dönüp "Bebekte a harfi olduğunu sanmıyorum. Var mı?" dedi emin olamayarak.

"Yok bir tanem. A derken ağzımız kocaman açılır, bak böyle," diyerek abartılı bir a sesi çıkardığında Sare kıkır kıkır güldü. "Bebek derken oluyor mu öyle?"

"Hayır, anne sen şapşik misin?" dediğinde Baler sevinç dansı yaparak annesinin puanını düşürdü. Sıra Efran'a gelmişti ama evdeki yardımcı Tülin Hanım salona girip "Efran seninle görüşmek isteyen biri var," dediğinde dikkatini kadına yöneltti.

"Benimle mi? Kim?"

"Kardeşin olduğunu söylüyor." Efran şaşkın bir şekilde ayağa kalkarken Beril'e mahcup bir bakış attı.

"Üzgünüm, neden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok." Kadın oğlunu kucaklarken Efran'a kızgın gözlerle baktı.

"Gidip öğren o zaman ve saçmalamayı kes." Yüzünde küçük bir gülümsemeyle dış kapıya gittiğinde Akın'ı gördü adam. Kardeşi her zamanki haylaz bakışlarıyla ağabeyini süzüp "Selam süper dadı, pelerinin nerede?" dediğinde ellerini saçına daldırıp karman çorman yaptı. Akın sinir olmuş bir şekilde onu ittiğinde gülme sırası Efran'daydı.

"Ne işin var burada?"

"Ne kadar da kibarsın!"

"Akın," diyerek onu uyardığında bir şey bacaklarına dolandı. Eğilip baktığında bacaklarının arkasına gizlenmiş Akın'a meraklı bakışlar atan Sare'yi gördü. Kardeşi kocaman sırıtarak eğilip, "Merhaba," dediğinde Sare Efran'dan bakışlarıyla destek alıp "Merhaba," dedi utangaç bir sesle.

"Vay canına Sare, sen gerçekten prensesmişsin," dediğinde Efran yüzünü buruşturdu.

"Evet, benim prensesim. Niye gelmiştin sen?" Akın kahkahasını yutarak elindeki şarj aletini ağabeyine uzattı.

"Tabletinin şarjını istemiştin."

"Görüştüğümüzde getirmeni istemiştim Akın!" dedi sinir olmuş bir sesle. Cenk ona eski şarj aletini vermişti ama her zaman çalışmıyordu, bu yüzden Akın'dan izin gününde kendininkini getirmesini rica etmişti. Tabii kardeşi bunu istediği gibi anlamıştı, her zamanki gibi!

"Ah, öyle mi, ben de hemen ihtiyacın var diye getirdim. Rica ederim!" deyip elindeki siyah adaptörü abisinin eline tutuşturdu. Sare'yle yüz yüze gelebilmek için eğildiğinde küçük kız tek kolunu Efran'ın bacağına sarmış, başını da dadısına yaslamış bir halde ona bakıyordu.

"Ben Akın," diyerek elini uzatınca Sare boştaki elini

Akın'a uzatıp "Sen Efran'ın kardeşi misin?" diye sordu.

"Evet," dedi Akın ukala bir gülümsemeyle. "Ama ben daha yakışıklıyım değil mi?" Sare kıkırdadığında Efran parmağıyla sertçe kardeşinin alnına vurdu.

"Kızımdan uzak dursana sen, hadi git artık." Akın'ın şaşkınlığı sadece üç saniye sürmüştü. Ardından tatlı bir kahkahayla "Bu durumda ben amca oluyorum!" dedi hevesle. "Aramıza giremezsin. Seni öpebilir miyim Sare?" diye sorduğunda küçük kız parmağını dişlerinin arasına almış ilgiden mest olmuş bir halde sırıtıyordu.

"Amca mı diyeceğim sana?" diye sorduğunda Akın'ın yüzü asıldı.

"Ben amca olmak için fazla havalıyım. Aşkım demeye ne dersin?" deyip kızı kucaklamak için uzandığında Efran ondan önce davranıp Sare'yi kollarına aldı.

"Diyemez çünkü o benim aşkım. Değil mi Sare," diyerek kızının gıdısına bir öpücük bırakırken Beril yanlarına geldi.

"Merhaba, neden içeri girmiyorsun?" Akın'ın gözleri Beril'i gördüğünde hınzır bir şekilde parladı. Kadının evde olmadığını düşünüyordu ama madem evdeydi ve davet ediliyordu, tabii ki içeri girecekti, abisi tarafından engellenmeseydi eğer!

"Akın da tam gidiyordu," diyen abisinin bacağına çaktırmadan geçirdiği tekmeyle direnmekten vazgeçti.

"Üzgünüm, gitmem gerek bu arada ben Akın, abimin anlattığı kadar güzelsiniz Beril hanım, sürekli sizden bahsetmesine şaşmamak gerek. Tanıştığımıza sevindim, hoşça kalın!" Hızlı hızlı sıraladığı cümlelerin ardından kapıyı çekip kapattığında arkasında şaşkın iki surat bırakmıştı.

Efran kardeşine kızsa mı teşekkür mü etse bilemediği bir andaydı, Beril ise şaşkın, utanmış ve fazlaca keyiflen-

mişti. Genç adam kucağındaki Sare'nin başının üzerinden Beril'e çekingen bir gülümseme ile baktığında Beril sırıtarak kaşlarını kaldırdı.

"Bunu bir iltifat olarak alacağım, teşekkürler Efran," dediğinde adamın yüzünde yakışıklı bir gülümseme belirdi. Beril'i etkileyecek bir şeyler söylemeye hazırlanırken kucağında kıvranan Sare daha fazla dayanamayıp dadısının kafasını çevirerek kendine bakmasını sağladı.

"Efran!" Adam bu tepkiye şaşkınca bakıp "Efendim tatlım?" deyince Sare'nin yüzünde sabırsız bir ifade belirdi.

"Çişim var çişim! Bıraksana artık beni," diyerek dadısını azarladığında Beril koca bir kahkaha attı. Sare'yi indirip banyoya koşturmasını izlerken o da gülüyordu.

"Anne, Applejack'in yaptığı çok ayıptı değil mi? Arkadaşlarımızı üzmemeliyiz."

"Evet bir tanem, hadi yoğurdunu ye."

"Anne ama kreşteyken Elif beni üzmüştü. Elif ne kadar kaba değil mi?"

"Evet aşkım, annesi ona kaba olmamayı öğretmeli, hadi bir kaşık daha al."

"Ama anne yaa, aşkım demesene bana," dedi Sare Beril'in ağzına sokuşturmaya çalıştığı kaşıktan bir kez daha kaçarak. Genç kadın sabır dilenerek kızına baktı.

"Nedenmiş küçük cadı?"

"E, ben senin aşkın olamam ki Efran'ın aşkıyım ben. O da benim aşkıım," deyip annesinin yanaklarını tutarak burunları birbirine değene kadar yaklaşıp fısıldadı küçük kız, "Ben büyüyünce Efran'la evleneceğim," dedi ve kıkırdayarak geri çekildi.

Beril gergin bir gülümsemeyle kızının yanaklarını

öptü. Bugün unuttuğu korkuları tekrar gün yüzüne çıkıp kabuk tutan endişelerini acımasızca kanatırken yapabileceği bir şey yoktu. Efran'la yanlış anlaşılmadan konuşmayı başaramazdı ve ne yapacağını bilmiyordu. İçeriden dadısıyla boğuşan oğlunun kahkahaları kulaklarına dolarken genç kadın kendini bilinmezliğin rahatsız edici kollarından çıkarmaya çalıştıkça batıyordu sanki.

Akşam üstü zilin sesi bir kez daha evi doldurduğunda Sema'nın cıvıltısı ve çocukların bağırarak üstüne atlayışını gülümseyerek izledi Beril. Sema yine eli kolu çikolata dolu gelmişti. Beril onu ne kadar uyarsa da vazgeçiremiyordu ve çocuklar bakışlarıyla annelerine bir tane daha yiyebilmek için yalvarırken genç kadın arkadaşına daha da sinir oluyordu.

"Badem şekeri de var mı?" diye sordu Sare. Asla olmayacağını bilse de sormaktan vazgeçmiyordu. Sema dudaklarını büzerek üzgün üzgün baktı küçük kıza.

"Tatlım, badem şekeri seni hasta ediyor, biliyorsun," dediğinde Sare yüzünü asıp odasına gitti. Beril onları dadılarına bırakıp arkadaşıyla mutfağa geçtiğinde kahve suyu koydu.

"Neden evdesin?" diye sorunca Beril umursamaz bir tavır takınmaya çalıştı.

"Niye soruyorsun? Efran'la yalnız kalmayı mı planlamıştın?" dedi gülmeye çalışarak.

"Oha!" Sema'nın bu tek kelimelik kaba çıkışı üzerine Beril boş gözlerle arkadaşına baktı. "Kafanı duvara yapıştırmadan önce benden özür dile," dedi aksi bir sesle.

"Neden özür diliyorum? Adamla flört etmiyor muydun? Şaka da mı yapamayacağız?"

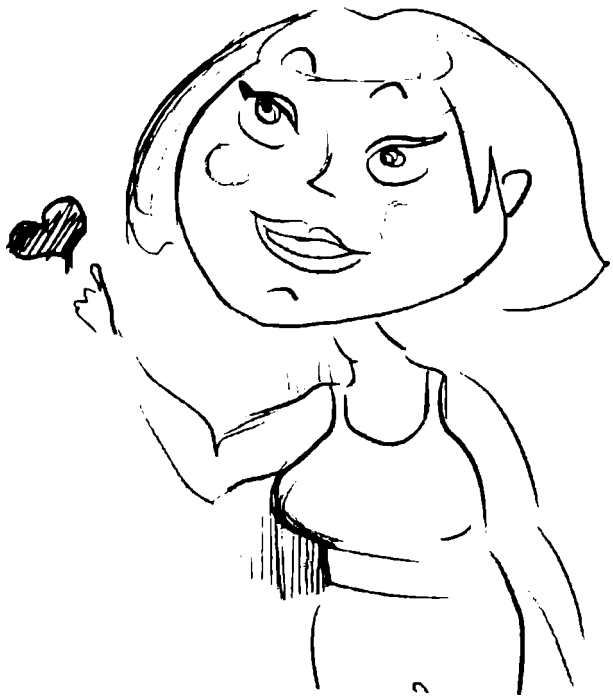
"Flört etmiyordum salak, deniyordum." Beril'in ilgisiz görünme çabaları buraya kadardı. "Nasıl yani?" diye sorup arkadaşının gözlerine baktığında Sema onu boğmak istiyor gibi görünse de konuştu.

"Farkında değil misin? Adam gözlerini senden ayıramıyor. E, yakışıklı, düzgün biri, çocukları da seviyor -ki bu çok önemli bir etken-. Ben de bunu sana söylemeden önce güvenilirliğini test ettim," deyip bozulmuş gibi yaparak, "Bir kez bile bana tepki vermedi, girişimlerimin hepsini reddetti," dedi.

Duydukları Beril'in çok hoşuna gitmişti, çocukları ve Efran'a her baktığında içini sızlatan korkularının ortasına koca bir umut topu atmıştı Sema ama bunu ona söyleyecek değildi. "Ee, ne olmuş?" dedi sırıtma dürtüsünü bastırmaya çalışarak.

"Şuna bak, nasıl da hoşlandı! Benden bir şey gizleyemeyeceğini bilmiyor musun?" deyip masadan bir elma kaptı. Yüzünde en iyi kız arkadaş sırıtmasıyla dedikoduya hazır bir sesle arkadaşına doğru eğilip fısıldadı.

"Şimdi söyle bakalım, dadı fantazisi kulağa nasıl geliyor?"

12. Bölüm

"Baler çoraplarını giyer misin?" dedi Efran bıkkın bir iç çekişle. "Hayır!" diyerek somurtan çocuğun bu cevabı vereceğini biliyordu elbette. Her gün Baler onun görmediği bir anda çoraplarını bir yere fırlatıp -ki bu genelde yastık kılıfının içi oluyordu- çıplak ayaklarıyla dadısını peşinden koşturuyordu. Çorap giymeyi sevmiyordu, genç adam bunu farkındaydı ama Baler hassas bir çocuktu böyle kalmasına izin verse akşama hasta olacağını biliyordu.

"Çoraplarını giyersen sonrasında bir maç yapabiliriz," diyerek en büyük kozunu kullandığında Baler göz ucuyla ona bakıp koşarak yastığının içinden çoraplarını çıkardı. Giyerken biraz zorlansa da kendisi giymekte ısrar ettiği için Efran müdahale etmeden kapının önünde bekledi. Az önce somurtan kendisi değilmiş gibi kıkırdayan çocuğu izlerken gülüyordu. Keşke o da bu kadar çabuk unutabilseydi canını sıkan şeyleri.

Beril gün geçtikçe ona karşı daha rahat, daha içten davranıyordu bunun farkındaydı ama söylediği yalanlardan nasıl kıvıracağını düşündükçe bu duruma sevine-

mıydı bile. Sare bovama kitabını kapatıp dadısının yanına giderken en tatlı gülümsemesini takınmıştı ve Efran bunun anlamını çok iyi biliyordu.

Havuç tatlım, bademi şekerimiz yok," küçük kız dudaklarını büküp küskün bir bakış attığında onu kucaklayıp "Ama istersen çikolata yiyebilirsin," dedi. Sare omuz silkip kafasını omzuna gömmüştü ama on dakika sonra tekrar gelip "Çikolata yiyebileceğimi söylemiştin değil mi Efran?" diyeceğine adı gibi emindi.

Baler sonunda çorabını giyebildiğinde yatağın üstüne çıkıp dadısının omzuna atlamaya çalıştı. Efran eğilip onu yakalamasa yere yapışacaktı muhtemelen çünkü dadısının boyu onun için fazla uzundu. Çocuklar dadılarının kucağında birbirlerine sataşıp dururken Efran'ın uyarıcı cümlelerini hiç dinlemiyorlardı. Beril biraz otoritenin fena olmayacağını söylerken haklı olmalıydı. Çocuklar dadılarını hiç takmıyordu çünkü Efran onlara sürekli gülümseyip ne isterlerse yapıyordu.

"Böyle devam ederseniz maç yapmayacağız" dedi se-

sini sert tutmaya çalışarak ama cümlesi biter bitmez boynuna sarılıp yanaklarını sulu öpücüklere boğan çocuklar o ciddiyeti silip süpürmüştü bile.

Salondaki orta sehpayı kenara çekip Baler'in plastik topuyla Efran'ın hayatında oynadığı en saçma futbol maçını yaptılar. Genç adam Baler'in serzenişlerine gülmekten oynayamıyordu ki! Ona gol atamazdı çünkü Baler buna feci bozuluyordu. Sonra da mutlaka kendine bağırıp ağlayacak bir bahane bulup ayaklarını yere vurarak odasına kaçıyordu. Tabii bir de çocuk gol attığında tatlı kahkahasıyla salonda turlarken onu izlemenin zevkine varmak hoşuna gidiyordu adamın. Baler her golünde öyle çok gülüyordu ki sırasıyla evdeki tüm çalışanlar gelip bu seremoniyi izlemişlerdi.

Akşamüstü Beril eve geldiğinde koltuğa serilmiş yorgun bir Efran, onun üstüne oturmuş saçma hareketlerle bağırarak zaferini kutlayan terli bir Baler ve turuncu tüylü taytının üstüne açık pembe bir tütü giymiş bale yaptığını sanan bir Sare buldu.

Bir süre sırıtarak bu görüntüyü izledikten sonra kıkırtılarının eşliğinde "Bu ne hal?" diye sorunca onu fark eden kızı koşarak kucağına atladı. Efran Beril'in sesiyle anında kalkınca kucağındaki çocuğu neredeyse düşürüyordu.

"Anne! Bak ben balerin oldum," dedi Sare tütüsünü göstererek.

"Balerinlerin turuncu tayt giydiğini sanmıyorum bebeğim," diyerek güldüğünde kızından küskün bir bakış aldı Beril. "Ama sen daha acemisin olabilir böyle şeyler."

"Evet. Efran da futbolda acemi galiba Baler onu öyle bir yendi ki Cenk gülmekten yerlere yattı. Aslında niye bu kadar çok güldüğünü anlamadım ben ama..." diyerek konuşurken Beril ne söylediğini anlamak için dikkatle dinliyordu ama yine de birçok kelime kayıptı. Sare hızlı hızlı konuştuğunda zaten düzgün çıkaramadığı kelimeler öyle bir şekle giriyordu ki anlamak mümkün olmuyordu.

"Oğlum," diyerek dadısının kafasına bacaklarını dolamış onu boğmaya çalışan minik adama döndü. Efran gülerek yeter derken Baler iyice şımarmış, dadısını zorlamaktan çekinmiyordu. Zil sesiyle birlikte kapıya koşup anneye sarılma savaşı yapan çocuklara ne olmuştu sahi? Beril gittikçe ikinci plana mı atılıyordu ne? Böyle giderse ciddi anlamda dadılarını kıskanmaya başlayacaktı.

"Sen kaç yaşındasın?" diye sordu Baler sonunda yorulup Efran'ın tepesinden indiğinde. Dadısından "Yirmi sekiz" cevabını alınca gözlerini kısarak ona baktı çocuk.

"Ben dört yaşındayım, yirmi sekiz yaşına geldiğimde senden daha büyük ve güçlü olacağım, görürsün!" dedi minik yumruklarıyla dadısına sataşırken. Efran gülerek alnını çocuğun alnına dayayıp onunla yeni bir boğuşma savaşına girdi. Beril'se onun cevabına takılmıştı.

Sahi, bu adam ondan küçüktü değil mi? Tanıştıklarında yaşını sormuştu ama o zaman hiç dikkat etmediğinden unutmuştu. Şimdiyse bu çok rahatsız etmişti kadını. Ya Sema yanılıyorsa, Efran onu ablası olarak gör... Daha neler! Sadece iki yaştı bir kere! Ama yine de o kırk yaşına geldiğinde Efran hala otuzlu yaşlarda olacaktı. Bu düşünceden nefret etmişti Beril. Çok saçmaydı ama bir o kadar da yerinde bir endişeydi. Ahh... Bu adam niye onun aklını karıştırıp duruyordu ki?

Efran onun garip bakışlarını fark ettiğinde Baler'i bırakıp doğruldu. Terlediği için yüzü kızarmış, saçları Baler'in darbeleri yüzünden darmadağın olmuş, yüzüne serseri bir hava katmıştı. Gülen gözleriyle karşısındaki güzel kadına bakarken daha fazlası mümkünmüş gibi parıldadı bakışları. Beril'in bir an nefesi kesilmiş az önce neye takıldığını bile unutmuştu. Sare hâlâ kucağındaydı ve aralarındaki bu garip bakışmayı sessizce izliyordu...

"Ne oldu?" diye sordu Efran sonunda boğazını hafifçe temizleyerek. Çünkü biraz daha böyle bakışmaya devam ederlerse şuracıkta ilanı aşk edecekti.

"Ben... Sen... Sen yirmi sekiz yaşında mısın?" diye sorarken utanmıştı Beril. O her zaman net konuşan bir kadındı, böyle duygu karmaşaları yüzünden cümlelerini toparlayamadığında feci halde utanıyordu.

"Evet," dedi Efran gülümseyerek.

"Ben otuz yaşındayım," diye mırıldanırken kaşları çatılmıştı Beril'in. Bunu söylemese miydi ki?

"Biliyorum." Efran'ın cevabıyla şaşırırken adamın gaf yaptığını fark etmesiyle yüzünde oluşan tatlı ifadeye gözlerini kısarak baktı.

"Nereden biliyorsun?"

"Imm yani... Ne önemi var ki? Sana bakan kimse otuz olduğuna inanmaz," diyerek durumu kurtarmaya çalış-

tı, nitekim başardı da. Beril'in yüzünde hoşnut bir ifade belirirken "Öyle mi diyorsun?" dedi gülümsemesini bastırmaya çalışarak.

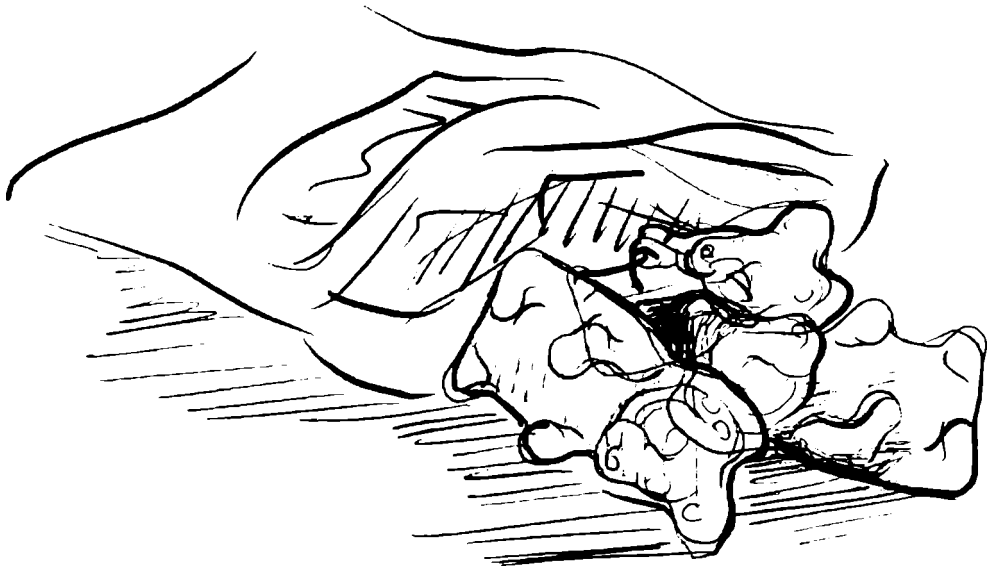
"Kesinlikle."

Çocuklar onların bu sıkıcı konuşmasına daha fazla dayanamayıp ilgiyi üzerlerine toplamak için bağırarak şarkı söylemeye başladığında Efran da derin bir nefes verdi. Beril'in ondan büyük olması onun için bir şey ifade etmiyordu. Zaten kadın minyon tipi ve incecik bedeniyle genç kızlara taş çıkarırdı, bundan emindi Efran. Bu arada ilk potunu kırmıştı, devamı gelmeden şu işe bir çözüm bulması gerekiyordu ama şu an değil. Şimdi bacaklarına dolanmış enerji patlaması yaşayan oğluyla biraz daha güreşecekti.

Gece çocuklar uyuduktan sonra herkes odasına çekilmişti ama ne Efran ne de Beril uyumanın yanından bile geçmiyordu. Genç kadın Sema'yla konuşma gafletinde bulunmuş onun heyecanlı ve abartılı dolduruşlarıyla geçirmişti önceki akşamı. Arkadaşının ısrarcı sesi yakasını bırakmazken nasıl uyuyabilirdi ki? Dadı fantazisi demişti bir de! Dadıya sarkan sapık adamların olduğu Yeşilçam filmleriyle dalga geçerken şimdi Sema'nın yaptığı iş miydi yahu! Üstelik sabah akşam arayıp "Efran ne tatlı bir adam" başlığı altında bilinç altına sızmaya çalışıyordu ki başarmıştı da. Şu kıza birini bulup başından savmazsa iki güne âşık olacaktı Efran'a. Olmasa bile olduğunu sanacaktı çünkü Sema isterse fazlasıyla ikna edici olabiliyordu. Kafasını yastığın altına soktu, yorganını tekmeledi, yatağın her köşesinde çeşitli uykuya dalış teknikleri denedi ama yine de uyuyamadı. En sonunda pes edip kendini yataktan attığında bir süre belki sızarım

diye yerde beklediyse de on dakika sonra salona inmişti.

Efran da tüm gece Akın ve Nil'in tacizlerine maruz kaldığından uyuyamamıştı. Kardeşleri Beril ve çocuklarla tanışmak, vakit geçirmek istiyordu. Üstelik Akın eve geldiğini ve Sare'yi gördüğünü Nil'e söyleyince genç kız çıldırmıştı. Ağabeyine böyle bir çılgınlık yaptıran kadını, dilinden düşürmediği çocukları deli gibi merak ediyordu. Eh, Efran ona hak veriyordu ama bir şeyler açıklığa kavuşmadan boşboğaz kardeşlerini buraya getiremezdi.

Yatakta dönmekten sıkılıp yukarı çıktığında elinde koca bir paket jelibonla koltuğa yayılmış balıklarla ilgili bir belgesel izleyen Beril'i gördü.

"Sen de mi uyuyamadın?" diye sorduğunda kadın korkuyla sıçradı.

"Ay! Sen miydin... Dalmışım," deyip oturuşunu düzeltti. "Gelsene." Efran ikiletmeden yanına oturup Beril'in jelibonlarından koca bir avuç alınca kadın eline vurarak sahte bir sinirle, "Alabileceğini söylemedim," dedi.

"Hepsini yersen sivilcelerin çıkar," dedi Efran. Nil

ergenlikten yeni çıktığı için bu tehdit onda tüm paketi bıraktıracak kadar etkili oluyordu ama Beril'in böyle bir endişesi olamamalıydı herhalde. Ya da olur muydu? Şu an ona ters ters baktığına göre oluyordu galiba.

"Şaka yapıyorum," dedi tatlı bir gülümsemeyle. "Tüm yüzünü sivilce kaplasa bile güzelliğinin eksilmesi mümkün değil," diye ekledi. Güzel bir şey söylemişti ama Beril hâlâ ona dik dik bakıyordu.

"İltifat mı bu şimdi?" deyip başını iki yana sallayarak belgeseline döndüğünde Efran ona bakakaldı. Değil miydi? Sivilceli olsa da severdi o Beril'i sonuçta. Tabii olmasa daha iyiydi de... Ah! Yanlış bir şey mi söylemişti şimdi?

Başını eğip öylece Beril'e bakmaya başladığında kadın görmezden gelmeye çalışsa da bir süre sonra kıkırtısını bastıramadı. Eliyle onu hafifçe itip "Kes şunu," dediğinde sırıtarak doğruldu genç adam.

"Gülmek sana yakışıyor," derken gözünü televizyona dikmişti. Beril'in bocalayışını, verecek cevap bulamayışını göz ucuyla görse de sesini çıkarmadı.

"Ee... Teşekkürler," diyebildi kadın sonunda utangaç bir sesle. Efran ona dönüp gülümsediğinde Beril de karşılık verdi. Az önceki iltifattan sonra sürekli gülümseyebilecek haldeydi zaten. İçindeki pır pır duygularla aksi mümkün değildi ki. Her ne kadar oturup Efran'la saatlerce konuşmak istese de fazla heyecanlandığından odasına gitmeyi tercih etti. Ayağa kalkıp "İyi geceler o zaman..." dediğinde güldü genç adam.

"İyi geceler Beril."

13. Bölüm

"Kıpırdama oğlum."

"Ama çişim var." Efran duvara yaslanmış çocuğun boyunu doğru bir şekilde ölçmeye çalışıyordu ama Baler sürekli kıpırdandığından on dakikadır bununla uğraşıyorlardı.

"Tamam, sadece bir saniye dur, sonra tuvalete gidebilirsin," dedi Efran sabırsız bir sesle. Sare ellerini boğazına sarmış sırtında debelenirken bir de Baler'in mızmızlanmaları adamı bunaltmıştı. Baler bir an dimdik durunca Efran duvarı işaretleyip derin bir nefesle yere çöktü.

"Ay, düştük!" diyerek bağıran küçük kız sırtından kucağına kayıp kahkaha atmaya başladığında kafasını duvara

yaslamış yorgun bir bakışla sırıttı Efran. Bugün çocuklar canına okumuştu. Baler bir saniye bile yerinde durmamış, oradan oraya zıplarken üç kez düşüp 'düşmedim ben' diyerek ağlamıştı. Yemek de yememiş, bütün gün huysuzlanarak evdekileri bunaltmıştı. Bazen ters taraflarından kalktıkları günleri oluyordu ve bugün kesinlikle onlardan biriydi.

Sare'yse bambaşka bir alemdeydi. Kendini Parıltılı Ponyler diyarının prensesi ilan etmiş Efran'dan da bütün gün sadece onunla oynamasını beklemişti. İki çocuk arasında kalan adam ikisini de memnun edememiş ve en sonunda duvarın dibine çökmüştü işte. Boy ölçme bahanesiyle oyalamak da işe yaramamış aksine onu daha çok yormuştu.

"Efran, bitti!" diye bağıran Baler'in sesini duyunca saatine baktı. Beril gelmek üzereydi. Son bir gayretle ayağa kalkıp banyoya yürüdü. Baler ona yapmaması gereken bir şey yaptığında takındığı o yarı muzur yarı mahcup bakışlarla bakıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu kapıya yaslanarak.

Baler "Pantolonuma çiş geldi," deyip lavabonun ardına saklanmaya çalışırken omuzlarını düşürdü Efran.

"Hani anlaşmıştık, çişini ayakta yapmayacaktın?" derken çocuğun önüne eğilip pantolonunu çıkarmasına yardım etti.

"Ama Şenk ayakta yapıyor, gördüm ben!"

"Ama Cenk hedefi tutturuyor. Sen etrafa işiyorsun," deyip yüzünü buruşturdu. Böyle konuşmamalıydı galiba ama bugün çok yorulmuştu. "Cenk'e de dikkatli olmasını söyleyeceğim tamam mı? Tuvalet tuvalete yapılır. Başka yerlere değil. Anlaştık mı?" Baler kafasını salladığında çıkardıklarını banyoya atıp çocuğu kucakladı.

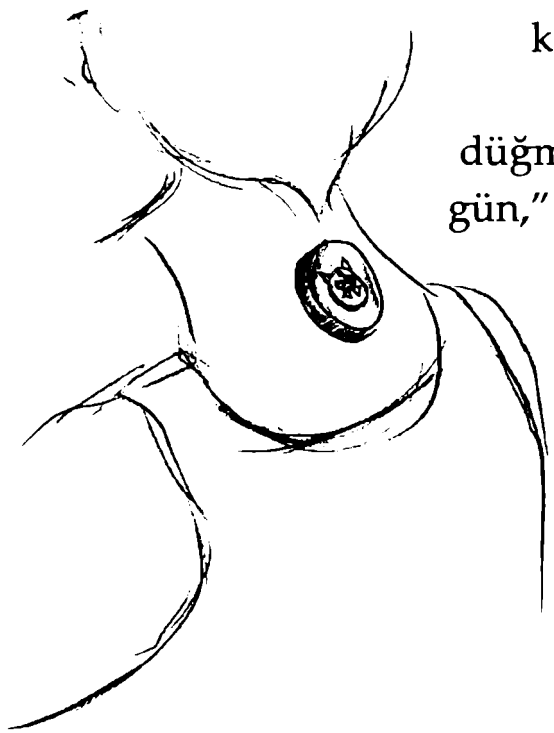
"Hadi şimdi üstüne bir şeyler giyelim," diyerek odaya giderken aşağıdan gelen kapı sesini duydu.

"Annem geldi!" diye bağıran çocuktan tek farkı çığlık atmamasıydı. Beril geldiğine göre biraz dinlenebilirdi değil mi?

Baler'i giydirip aşağı indiğinde Beril Sare'nin heyecanla anlattığı hikayeyi dinliyordu, Kadının yüzü Sare'nin anlattıklarıyla şekilden şekle girip kıza istediğini verirken ikisi de keyifle gülüyorlardı.

Baler annesinin kucağına atladığında kadının gözleri Efran'ı buldu. Genç adam üstü başı yemek ve meyve suyu lekeleriyle dolu, karman çorman olmuş saçları ve yüzünden akan yorgunluğuyla karşısında dikilirken nasıl böyle çekici görünebildiğine şaştı Beril. Şaşkınca bakarken "Sana ne oldu böyle?" diye sordu.

Efran ilk günkü fiyaskodan sonra böyle zor günlerde Beril gelmeden önce hiç olmazsa üzerini değiştirir, elini yüzünü yıkar, kadının önüne düzgün çıkmaya çalışırdı ama bugün onu yapacak kadar bile vakti olmamıştı.

"Ufaklıkların canavar düğmeleri açık kalmış bugün," diye seslendi Cenk içeriye girerken. "Tüm gün canımıza okudular," dediğinde Efran ona ters bir bakış attı. Herkes bir anda ortalıktan sıvışmıştı, canına okunan biri varsa o kesinlikle kedisiydi!

Genç kadın çocuk-

larına azarlayarak bakıp parmağını sallayarak "Bu konuyu konuşacağız," dedi. İkizler annelerine şikayet edilmenin kızgınlığıyla Cenk'e kaçamak kötü bakışlar atıyor, bir yandan da azar yemekten kurtulmak için en tatlı bakışlarıyla annelerini yumuşatmaya çalışıyorlardı. "Ben devralıyorum, git biraz dinlen," diyerek Efran'a gülümsediğinde adam mahcup gülümsemesiyle başını sallayarak odasına gitti. Lekeli kazağını çıkarıp kendini tek kişilik yatağa atarken hoşnutsuz bir inilti koptu dudaklarından. Odasındaki koca yatağı buraya getirtse miydi? Bir de banyosunu. Burada olmaktan çok mutluydu elbette ama böyle yorgun günlerinde evindeki lüksü özlemiyor değildi. İleride kendi evinde yardımcılarına böyle minicik yatak ve banyolar vermeyecek, insaflı olacaktı genç adam. Özellikle dadılara!

Kendi kendine sızlanırken ne ara uykuya daldığını fark edemedi. Yüz üstü yatmış kolları yataktan aşağı sarkarken sırtında hissettiği ağırlıkla uyandı. Gözlerini yeni

kapamış gibi hissediyordu ama buğulu bakışlarının arasından gördüğü saate bakılırsa epeydir yatıyordu.

Sırtındaki ağırlık kıkırdayarak yüzüne doğru eğildiğinde Sare'yi görmeyi beklemişti ama ona bakan koyu kahve gözler huysuz oğluna aitti.

"Uyan artık tembel teneke," dedi Baler bağırarak. "Yemek vakti!"

Efran hâlâ gözlerini açabilmiş değildi, sanki göz kapaklarının üstünde tonlarca ağırlık vardı. "Gözlerim açılmıyor," diye mırıldandı onu dürtüp duran çocuğa doğru. Baler sırtından aşağı kayıp parmağını dadısının gözüne soktuğunda acıyla doğruldu adam.

"Şimdi açıldı mı?" derken masum bakışlarıyla gülümseyerek dadısına bakıyordu. İyi bir şey yaptığını düşündüğünden bilmiş tavırlarıyla adama olmayan kaslarını gösterdi Baler. "Gördün mü nasıl da kaldırdım seni."

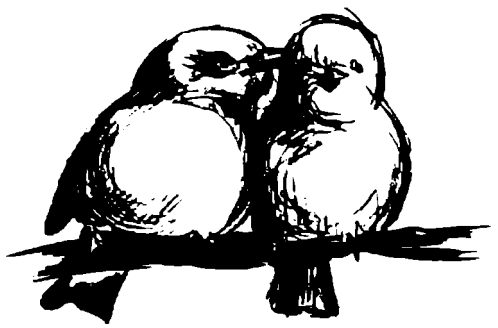
"Beni kör ettin!" dedi Efran sırtını yatağa atarken. "Artık gözüm hiç açılmayacak." Baler *hihh* diyerek dadısının burnunun ucuna kadar girip "Valla mı?" dediğinde adam ciddiyetini koruyamadı. Kahkahalar arasında çocuğu sımsıkı kucaklayıp öpücüklere boğarken Baler ne kadar onu itmeye çalışsa da kıkırtılarından keyfinin yerinde olduğu belliydi.

Aralık kapı tıklanıp da Beril başını içeriye uzattığında Efran hâlâ gülüyor Baler de onun karnına yatmış güldüğü için oynayan vücuduna gülüyordu. İkisi öyle şapşal görünüyorlardı ki neredeyse içeri giren kadın da kahkaha atmaya başlayacaktı.

Bu sahneden memnun olmayan tek kişi Sare'ydi elbette. Efran ve Baler niye bu kadar eğleniyordu ki? Hem de onsuz! Koşarak yatağa gidip dadısının göğsüne oturduğunda Efran doğrulmaya çalıştı ama ufaklıkların ağırlığı yüzünden dengesini koruyamayıp geri düştü.

"Bu kadar komik olan ne?" diye soran kadınla birlikte artık kendine gelmişti. Beril buradaydı! Birden bire doğrulduğunda Sare Baler'in üstüne doğru yuvarlandı.

"Kafama oturdun Sare!" diye çığlık atan çocukla tek kişilik yatakta bir yerleşme karmaşası yaşadılar. Efran bacağını çocukların altından kurtarmaya çalışırken dengesini kaybedip yere düşünce ikizler de kahkahalarla dadılarının üstüne atladı. Genç adam sonunda pes ederek yüz üstü halıya yığıldığında çocuklar beşlik çakarak diğer tarafa yığıldı. Miniklerin kahkahaları kıkırtılara dönüşürken Beril hayran bakışlarıyla bu güzel manzarayı izliyordu. Çocuklarının kahkahaları, Efran'ın gülümseyen yüzü ve odadaki sevginin yoğunluğuyla kalbine küçük kuşlar saçıldı genç annenin. Öyle güzellerdi ki hayallerine kapılmaya engel olamıyordu.

Efran sonunda ayağa kalkabildiğinde sarsak adımlarla saçlarını düzeltmek için yersiz bir girişimde bulundu. İki çift el tarafından hunharca karıştırılmış saçları düzeltmek ne kadar mümkün olabilirdi ki? Komodinin üstünden bir tişört alıp üzerine geçirirken dikkatle ona bakan kadına çapkın bir bakışla göz kırptı. Onun irkilişini, esmer tenine rağmen kızardığı belli olan yanaklarını görmek iyice keyiflendirdi adamı. Günün tüm yorgunluğunu atmıştı az önce. Etrafında bu iki sincap varken hiç olmadığı kadar eğleniyordu adam. Böyle kontrolsüzce

kahkaha attığını hatırlamıyordu daha önce. Bu eve geldiğinden beri dünyanın en mutlu insanıydı.

"Hadi, hadi yemeğe," diye mırıldandı Beril bakışlarını ondan kaçırırken. Odadan hızlıca çıkıp yukarıya giderken delice çarpan kalbini sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Hadi oğlum uçak geliyor bak aç ağzını,"
"Gelmiyor uçak yalancı!"
"Kaşık geliyor o zaman."
"Yemeem!"

"Popoya bir şaplak gelecek ama şimdi," derken kaşığı Baler'in ağzına sokmaya çalışıyordu Beril. Sare'yse Efran'ın yanına oturmuş dadısına ne kadar uslu bir çocuk olduğunu kanıtlamak için güzelce yemeğini yiyor bir yandan da Baler'in tavırlarını eleştiriyordu.

"Ama yemezsen büyüyemezsin Baler, sonra ben uzarım sen böyle küçücük kalırsın, dimi Efran?"

"Hıı, sen de ıspanak yemiyorsun ama! Ispanak yemeden büyünür mü hiç, di' mi Efran?"

"Ben ıspanak yiyince midem bulanıyor ama! Dimi Efran?"

"Taşlıcan yiyince de benim midem bulanıyor ne yapalım! Di-" Ağzına sokuşturulan patlıcanla susmak zorunda kalan çocuğa bakarken genç adam ağzına koca bir patates attı. Her seferinde cevaplamak için ağzını açıyor ve her seferine umursanmıyordu. Yine de her şeyi onlara sormaları çok tatlıydı. Tabii Efran'a göre. Beril ona kötü kötü bakıp çocuklarının ilgisini üstüne çekmeye çalışırken keyiften dört köşe oluyordu adam.

"Anne ya, anne ya! Taşlıcan istemiyorum ben ya!" diyerek ağlamaklı mızırdanan çocuğu kurtarmak istiyor ama Beril'den çekiniyordu. Kadının otoritesini sarsacak bir şey yapmak istemiyordu ama o da bazen çok acımasız oluyordu.

"Patlıcan çok faydalıdır oğlum. Üç tane daha yersen bırakacağım."

"Faydalı diye yemem mi lazım!" diyerek bıdı bıdı konuşuyordu Baler. Tombul yanakları yutmadığı lokmalar yüzünden kocaman olmuştu. Dolu ağzı ve bozuk konuşmasıyla söylenirken Efran karşısında onu kucaklayıp bir sürü öpmek, ısırmak için fırsat kolluyordu ama Beril başında hain anneyi oynarken bu mümkün değildi.

"Kusabilir miyim anne?"

"Kusarsan iki katını yemek zorunda kalırsın." Baler tüm mızırdanmalarına rağmen yemekten kaçamamış, masadakiler de onların bu savaşını film izler gibi izlemişti. Masadan kalktıklarında Beril Mehmet Amca'yla Hacer Anne'sini odalarına yolladı. Gündüzleri yardımcıları geliyordu ama ona hâlâ dadılık yapan kadın Tülin'i hiç sevmediğinden tüm gün başında dolanıyor sonra da yemekte uyukluyordu. Yaşlandıkça huysuzlaşanlardandı Hacer Anne'si. Ama tatlı huysuzlardan. Beril onların artık

emekli olmaları gerektiğini biliyordu ama tüm hayatını bu insanlarla geçirmişti, onlardan nasıl ayrılabilirdi ki?

Efran mutfağa getirdiği tabakları Beril'in açtığı makineye koyup dönerken içeri giren Cenk'le çarpıştı. "Hop! Dikkat," diyerek yanından geçen adama eğlenen bir bakış atıp "Bence de dikkat," dedi sırıtmasını tutmaya çalışırken. "Bahçeye işemeyi kes artık, senin yüzünden Baler ortalığa işiyor."

Cenk ona gözlerini büyüterek bakıp "Üzgünüm," dediğinde gülmeye başladılar. Efran mutfaktan çıktığında Sare elinde sihirli değneği parmaklarının ucunda zıplayarak ona doğru geliyordu.

"Ne yapıyorsun tatlım?"

"Uçuyorum. Periyim ya ben!"

"Işıltılı Pony ülkesinde mi?" diye sorduğunda Sare öyle bir bakış attı ki genç adam gözlerini kaçırmak zorunda hissetti.

"Parıltılı Pony ülkesi Efran! Sana inanamıyorum!" deyip ayaklarını yere vura vura salona koşarken dadısı öylece kalakaldı.

Tabii canım, hangi sorumsuz parıltıya ışıltı derdi ki! Ne ayıp...

Sare'nin ona bozuk attığı on dakikanın sonunda tekrar küçük kızının bir numaralı adamı olmuş birlikte annesini delirtmişlerdi. Ne oynarlarsa oynasınlar takımlar belliydi. Sare ve Efran'a karşı Baler ve Beril.

Uyku vakti geldiğinde Baler annesine Sare de dadısına yapıştığından şimdi ikisi de çocukların odasında yataklarının yanına oturmuştu. "Bir varmış bir yokmuş," diyerek ağır ağır masal anlatmaya başladı Beril. Bu onun taktiğiydi. Aralarda esniyor, sıkıcı bir tonlamayla masalı anlatıyordu, çocuklar da sıkıntıdan uyuya kalıyordu.

Ama bu gece masalını baltalayan bir hain vardı! "Hih!

Kurt kuzuyu kandırmış mı?" diye sorup çocukları uyutmak yerine iyice uyandıran adama dişlerinin arasından "Kandırmış!" diye tısladı Beril.

"Peki kuzular ne yapmış anne?"

"Ben orada olsam kurda gününü gösterirdim!"

"Sessizce dinlemezseniz a latmayacağım," diyerek çocukları susturdu Beril ama yine de uyumaları her zamankinden uzun sürmüştü. Birbirlerine bakıp kıkırdamak, Efran'la işaretleşmek dururken uyumak sıkıcıydı tabii.

Odadan çıkıp aşağı indiklerinde Beril elini adamın karnına doğru savurdu. "Çocuklar böyle uyutulmaz! İşin içine oyun girerse sabaha kadar oturabileceklerini bilmiyor musun?"

"Ama uyudular değil mi?" dedi Efran omuz silkerek.

"Beni sinir ediyorsun," diyerek koltuğa oturdu Beril. Neden sinir oluyordu anlamıyordu ama oluyordu işte! Çocuklarını bu kadar etkilemesi canını sıkıyordu belki. Belki de üçünün bu kadar iyi anlaşıp onu dışarıda bırakmalarına fena bozulmuştu!

"Ben mi? Ne yaptım ki?" diyerek yanına oturan adamın şapşal ifadesini görünce kıkırdamak istedi. Niye adamın her ifadesinde ruh hali değişiyordu ki sanki?

"Gidip uyusana sen," deyip konuyu dağıtmaya çalıştı. Televizyonu açıp bağdaş kurarken Efran da iyice koltuğa yayılmıştı.

"Uykum yok."

"İyi."

"Tamam."

"Güzel."

"Bana kızdın mı sen?" sorusuyla bakmayı reddettiği

kahverengi gözlere döndü. Bakışları buluştuğunda, kendini karşısındaki yüzü incelemekten alamadı.

Koyu kahverengi saçları yana doğru özensizce yatırılmıştı. Kirpikleri gürdü ama öyle kıvrımlı, göz alıcı değildi. Kaşının hemen altında minicik bir dikiş izi vardı. Dikkatli bakılmazsa fark edilmezdi bile. Nasıl olmuştu acaba? Bir kavgada mı yaralanmıştı yoksa çocukluk anısı mıydı o iz? İnce dudaklarının süslediği güzel bir gülümsemesi vardı adamın. Yüzündeki bir kaç küçük beni ilk kez fark ediyordu... Kusursuz bir yüz değildi. Sıradandı ama garip bir şekilde mükemmeldi.

Efran'ın kaşlarını kaldırmasıyla kendine gelip cevap vermesi gerektiğini hatırladı. İyi de ne sormuştu ki? "Hı?" diye çaresiz bir ses çıkardığında sevimlice güldü adam. İşaret parmağıyla hafifçe kadının burnuna vurup "Ne, hı?" diye sordu.

"Bir şey sormadın mı?" derken iyice dağılmıştı genç kadın. Efran'ın keyifli bakışlarıyla "Hayır," demesi de toparlanmasına hiç yardımcı olmuyordu. Kontrollü biriydi Beril. Yaşadıklarından sonra erkekleri yanına yaklaştırmıyor, buz gibi bakışlarıyla onları kendinden uzaklaştırıyordu ama şu haline baktığında aşktan aptallaşmış bir kadın görüyordu.

Aşktan?

Dehşete düşmüş bir ifadeyle bakışlarını ellerine çevirirken kendi kendine söyleniyordu. Âşık olduğundan fazla aptal olduğu kesindi!

"Bak, kızıyorsun işte!" dedi Efran yüzüne bakabilmek için kafasını eğerken. Beril nefesini tutarak alık balık bakışlarını gizlemeye çalıştı. Bir kaç saniye sonra iç çekerek "Sana kızmıyorum," deyip saatine baktı. "Saat 00:16 unutma bunu."

"Neden, özel bir an mı yaşıyoruz?" dedi Efran gülerek. Şaka yapmak istemişti ama anlaşılan Beril onun espri anlayışını sevmiyordu. Böyle kötü kötü bakmasını gerektirecek kadar da berbat değildi ama. Öyle miydi?

"Evet, özel bir an."

"Peki sebebini öğrenebilir miyim?" derken gerçekten meraklı görünüyordu.

"Farkına vardım, kabullendim..." Ne diyordu bu kadın? Omuzlarını düşürmüş elindeki yastığın ucunu çekiştirirken yüzü ifadesizdi.

"Neyi?"

"Bugün aldığım kazağın bana yakışmadığını!" dedi Beril sinirle ona dönerek. Ne deseydi, galiba sana âşık oluyorum mu? Ölse söylemezdi böyle bir şeyi.

"Hiç bir şey anlamıyorum Beril. Bu kadar kızacak ne var, değiştiririz."

"Biz niye değiştiriyoruz? Bir şey mi ima ediyorsun?" diye sorarken Efran gerçekten onun iyi olmadığını düşünüyordu. Beril ise içindeki karmaşayı saklamaya çalışırken kendini ne saçma bir duruma soktuğunun farkında, odasına kaçma planları yapıyordu.

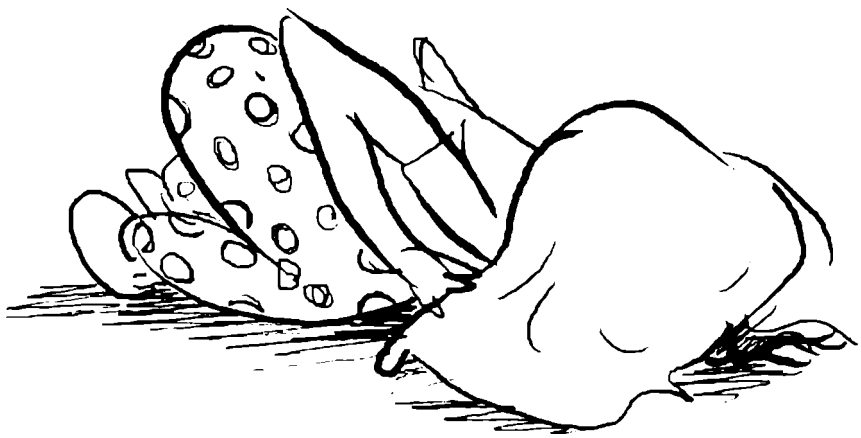
"Acaba uyumaya mı gitsen?" sorusuna can simidi gibi atlayıp "Evet!" dedi gergince. "Gideyim ben."

"İyi geceler."

"Tamam," deyip ayağa kalktı kadın. Adama arkasını döndüğü an yüz ifadesi buruşmuş kendine hakaretler yağdıran garip şekillere girmişti. Hızlı adımlarla odasına girdiğinde kafasını yastığına gömüp kendini boğmaya ve az önceki saçma anı unutmaya çalıştı ama çocuklarını düşünüp bundan vazgeçti. Kesinlikle acınası haldeydi!

Efran boş merdivenlere hâlâ şaşkın bakışlarıyla bakıyordu. Az önce ne olmuştu öyle? Muayyen günlerinde miydi acaba Beril? Kız kardeşi o günlerde her şeye ağlar, sinirlenir ve saçma sapan konuşurdu. Gerçi Nil normalde de pek farklı değildi ama özel günlerinde hepten deliriyordu.

Omuz silkip televizyona döndü genç adam. Oysa bu akşam Beril'e duygularını göstermek istemişti. Direkt söylemeyecekti elbette ama bir şeyleri belli edecek, tepkisini ölçecekti. Zamanlaması muhteşemdi gerçekten...

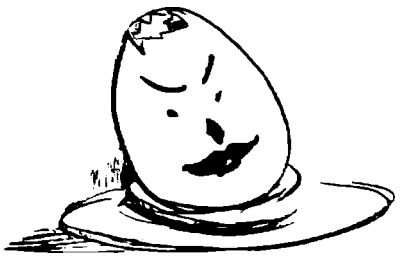

Sabah Baler erkenden kalkıp sırayla herkesi kaldırırken Sare kafasını yastığın altına sokmuş, poposu havada mızmızlanarak tekrar uyumaya çalışıyordu. Eskiden uyandığında annesinin yanına gider, biraz da orada uyuklardı ama Efran geldiğinden beri dadısının gelip onu kaldırmasını bekliyordu. Eh, iki taraf da bundan memnundu tabii. Efran minik kızın uykulu mırıltılarını, mahmur gözleriyle ona gülümsemesini izlemeye bayılıyordu. Sare de yakışıklı prensi tarafından uyandırılıp şımartılmaya...

Beril erkenden toplantısı olduğu için kahvaltıya kalamadan çıkmak zorunda kalınca Efran omuzlarını düşürerek masaya oturdu.

"Kahvaltısını güzelce yapana ödül var!" diyerek çocukları gaza getirip Bay Yumurta Kafalar'ı da boyadıktan sonra onları kendi haline bırakıp döke saça yemelerine izin verdi. Tabii bu Tülin Hanım'ın hiç hoşuna gitmiyordu ama çocuklar yemeklerini kendileri yemeliydi. "Dadı ne derse o"ydu sonuçta.

Cenk elinde bir kurabiye kutusuyla masaya otururken "Çabuk olmazsanız bu enfes ödülü tek başıma bitireceğim," dedi çocuklara. Baler çikolatalı kurabiyeyi gördüğünde yumurtayı tek lokmada ağzına attı ama minik ağzı onu yemek için uygun değildi. Çiğneyemeyip ağzını tuttuğunda Efran artık aşina olduğu kusma pozisyonunu hemen fark etmiş, çocuğu kucakladığı gibi banyoya koşmuştu.

"Sare'ye dikkat et," diye Cenk'e seslenip banyoya girdiği gibi çocuğu lavaboya tuttu ama geç kalmıştı. Baler yiyemediği yumurtayla birlikte midesindeki her şeyi dadısının paçalarına boşaltıp üstüne bir de arsızca gaz çıkarırken Efran koltuk altlarından tutmuş kendinden iyice uzaklaştırmıştı çocuğu.

"A, ov," diyerek dudaklarını büküp, "Kaza oldu." dedi Baler. "Bay Yumurta Kafa bugün yaramazlık yaptı kızalım ona."

"Bay Yumurta Kafa'yı ısırarak yemen gerekir. Yoksa böyle oluyor bak," deyip çocuğun yüzünü yıkadıktan sonra onu salona yollayıp odasına gitti. Pantolonunu değiştirip tekrar yukarıya çıktığında Sare ve Baler kurabiye kutusuna yumulmuş, Cenk de telefonuyla oynuyordu. Onun için sakıncası yoktu ama Hacer Teyze çocuklara aç

karnına tatlı yedirmemesini milyon kez tembihlediğin den kutuyu çocukların önünden aldı.

"Kahvaltı bittikten sonra demiştik."

"Ben yedim!"dedi Sare. Son bir kurabiye daha yiye bilmek için ağzını tıka basa doldurup bir tane de eline almıştı.

"Boğulacaksın tatlım, yavaş ol," derken bir kurabiye de kendi ağzına attı Efran. Kurabiyenin içerisindeki fındık çok sertti, Sare o kadar tıkıştırdıktan sonra çiğneyebilir miydi ki bunu? Ve bu... Bu fındık mıydı ki?

Yarısını ısırdığı kurabiyeye bakıp ortasındakini görünce ne yapacağını bilemedi adam. Renkli badem şekerlerine bakarken "Cenk bunlar neyli?" diye sordu.

"Bilmiyorum ki, tezgahtaki kız en güzelidir dedi." Adamın umursamaz haline o kadar sinirlendi ki neredeyse yumruklayacaktı ama şu an prensesi daha önemliydi. Kaç tane yemişti ki Sare? Avucunu küçük kızın ağzına dayayıp "Hadi çıkar onu bir tanem," dedi panikle. Sare dadısının elini itip yemeye devam ederken Efran çocuğun yanaklarına bastırarak ağzını açmaya çalışıyordu.

Sare direnirken birden öksürmeye başladı. Öyle şiddetli öksürüyordu ki çocuğun yüzü birden bire mosmor oldu. Adamın korku dolu bağırışıyla herkes salona toplanmış bir şeyler söylerken Efran'ın duyduğu endişe, hissettiği acı daha önce tatmadığı bir şeydi. Kızını kucakladığı gibi dış kapıya yönelirken Cenk'in bir şeyler söylediğini duyuyor ama anlayamıyordu.

Beril onu defalarca uyarmıştı. Sare'nin bademe karşı ciddi bir alerjisi vardı. Nasıl bu kadar dikkatsiz olabilmişti? Beril'e ne diyecekti. Kızına bir şey olursa ne yapacaktı Efran?

Kucağındaki minicik bedeni her şeyden korumak istercesine sımsıkı sarıp nefes almakta zorlanan kızının kulağına eğildi.

"Bir şey yok babacım, geçecek... İyi olacaksın."

21

14. Bölüm

Efran hastane odasının önünde sırtını duvara yaslamış elleri şakaklarında beklerken kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Sare'yi mosmor gördükten sonra Cenk tüm trafik kurallarını hiçe sayarak sadece altı dakika da hastaneye yetiştirmişti onları. Ama genç adama altı yıl gibi gelmişti bu süre. Küçük kızı kollarında hırıltılı seslerle nefes almaya çalışırken onun çektiği acının bin katını yüreğinde hissetmişti. Sare'nin onu duymadığını bilse bile çocuğu sakinleştirmeye çalışmış sevdiği şeylerden bahsetmişti dolan gözleriyle.

Merhametli bir adamdı Efran. Asla ağlamam diyen, ağlamayı kendine yediremeyenlerden değildi. Duygularını gizlemeyi sevmez sonuna kadar yaşamayı tercih ederdi. Sare'yi hastaneye getirirken de öyle yapmıştı. "Tamam babacığım," demişti küçük kızın kulağına. "Geçecek," diye fısıldamıştı. O anki hisleriyle gözlerine dolan yaşları bir nebze önemsememişti. Cenk'in yanındaki varlığı umurunda olmamıştı bile. Önemli olan tek şey kızıydı. Bir insan sadece evladı için böyle bir endişe duyar, sadece onun için böylesine bir acı hissedebilirdi.

Biyolojik bağa gerek yoktu böyle hissetmesi için. Efran bu çocukların babasıydı! Beril kabul etmese bile, onu istemese bile değişmeyecekti bu.

Geçirdikleri her günde ilmek ilmek işlenmiş bir sevgiyle bağlanmıştı çocuklara. Bu eve geldiği gün amacı Beril'in kalbini kazanmakken âşık olduğu kadın iki küçük hediye vermişti ona. İkizlere öğrettiği her şeyde nasıl gururlandığını, onların her gülümsemesinde kalbinin nasıl büyüdüğünü düşündü. İşte bu yüzden, Efran bu çocukların babasıydı.

Koridorun ucundan gelen telaşlı adımları duyduğunda Beril'i görmek için başını çevirdi. Kadının gözlerinde kendi endişesinin yansıması vardı. Yanına ulaştığında ağlamaktan çatallaşmış sesiyle "Ne oldu?" diye sordu. Cenk'in huzursuz kıpırdanışını göz ucuyla fark etmişti Efran. Sare'yi odaya aldıklarında genç adam dakikalarca özür dilemiş en sonunda Efran'ın azarlamasıyla susmuştu. "Üzgünüm, kurabiyede badem varmış. Fark edemedim," dedi Efran gözlerini kaçırarak.

"İyi mi kızım?" diye sordu Beril. Kızmasını, bağırıp çağırmasını beklemişti oysa ki.

"İyi, hemen fark ettiğimiz için ciddi bir soruna yol açmadı. Kusmuştu zaten. Birkaç tane iğne yaptılar. Oksijen de verdiler..." Sare'nin küçücük kollarına batırdıkları iğneler gözünün önüne geldiğinde o görüntüyü kovmak ister gibi başını salladı. Minik kızı o koca yatağın içinde nasıl da kırılgan görünüyordu.

"Şükürler olsun," diye fısıldadığını duydu Beril'in. Sonra hiç beklemediği bir şey oldu, kadın başını onun omzuna dayayıp derin bir nefes verdi. Bir kaç saniye öylece kalıp geri çekildiğinde Efran'ın şaşkın bakışlarını önemsemeden odaya girdi.

Kapının önünde öylece dikilirken Cenk'le göz göze

geldi. O da garip garip bakıyordu. Az önce ne olmuştu öyle? Kendisini azarlanmaya, hatta belki kovulmaya bile hazırlamışken genç kadın ona sarılmış mıydı? Daha da önemlisi Beril ona sarılırken Efran boş boş bakmıştı öyle mi? Şu günü bir atlatsınlar, bunun için kendine güzelce sövecekti genç adam.

Beril'in ardından odaya girdiğinde kadın yatağın yanına eğilmiş, kızının saçlarını okşuyordu. "Beril ben çok üzgünüm," dedi mahcup bir sesle. "Alerji deyince bu kadar ciddi olduğunu düşünemedim. Daha dikkatli olmalıydım."

Beril kızının minik avucunu öpüp ayağa kalktı. Karşısındaki adamın endişeli gözleri içinde sımsıcak duygular yeşertti yeniden. "Bir kaç ay önce arkadaşımın evinde bir kavanoz badem yemişti. Sadece iki saniye gözümü üstünden ayırdım ve kızım yine kendini öldürmeye çalıştı!" dedi gülerek. Gerginlikten sinirleri bozulmuştu kadının. "Yasak olduğu için yiyor. Çocuklara bir şeyi yasaklarsan kıymetli olur," deyip omuz silkti. "Ben evdeyken de olabilirdi, kendini suçlama. Bundan sonra daha dikkatli olursun. Onu bu kadar çabuk getirdiğin için teşekkür ederim," deyip hafifçe gülümsedi.

Efran ne diyeceğini bilememişti. Kadının panikle etrafa saldırmasını beklerken bu kadar olgun yaklaşmasıyla biraz daha hayran bırakmıştı kendine. Acaba Beril gözünde daha ne kadar yükselebilecekti? Daha fazlası olamaz derken zarifliğiyle her seferinde biraz daha büyülüyordu adamı.

Tabii Cenk'e karşı biraz daha sertti Beril. Kardeşi gibi gördüğü bu genç adamı azarlarken Cenk suçluluk duygusunun üstüne bir de Beril'den azar yiyince iyice dağılmıştı. Neyse ki Beril onun bu hallerine dayanamayıp insafa gelmişti de aralarında gerginlik oluşmadan halletmişlerdi sorunu.

"Uyanınca çıkabilirmişiz," dedi kadının yanına oturup. Beril sessizce başını sallarken onu izledi Efran. Onun yanında ağlamamıştı ama kızarmış gözleri, ara ara çektiği burnu onu ele veriyordu. Her haliyle güzeldi bu kadın. Gülerken, kızarken, ağladığında bile...

"Beril," diye fısıldadı duygularının ağırlığıyla. "Ben hayatımda hiç bu kadar korkmadım," dedi yutkunarak. "Kimse için böyle bir sevgi beslemedim ben. Bu çocuklar öylesine işlemiş ki kalbime, sevgileri öyle büyümüş ki içimde... Ona bir şey olacak diye aklım çıktı." Sevdiği kadının durgun bakışları yerini gülümseyen gözlere bırakırken iki iri damla parıldadı gözlerinde. Efran ani bir dürtüyle ona sarıldığında başını omuzuna gömdü Beril. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı içtenlikle.

Çocuklarını bu kadar sevdiği için teşekkür ediyordu, kendisine böyle güzel baktığı için teşekkür ediyordu. En önemlisi de bu kadar dürüst olduğu içindi bu teşekkür. Beril'in ihtiyacı olan tek şeydi dürüstlük. Birine her şeyiyle güvenmeye ihtiyacı vardı kadının. Onu iki çocukla yalnız bırakan yalancı, düzenbaz bir adamdan sonra huzurlu güven veren bir ilişki istiyordu artık.

Efran ona iyice sarılırken aklından onu öpmek geçiyordu. Belki daha da iyisi, onu sevdiğini söylemek. Çünkü artık içinde taşıyamıyordu duygularını. Her şeyiyle istiyordu bu kadını. Aile olsunlar istiyordu. Onlarla birlikte bir ömür geçirmek istiyordu.

"Beril," diyerek geri çekildiği sırada kadının beklenti dolu gözlerinden cesaret alıp ağzını açmıştı ki Sare'nin mırıltısını duyunca ikisi de telaşla yatağın yanına gittiler. Beril kızının küçük elini tutup "Annecim, uyandın mı?" diye sorduğunda minik gözlerini kırpıştırarak açtı Sare.

Annesiyle dadısının yüzlerine bakıp yeni yeni renklenmeye başlayan dudaklarıyla şapşalca sırıttı. Çatallaş-

mış sesiyle yarım yamalak konuştuğunda Efran ve Beril derin bir nefes verip gülmeye başladılar.

"Rüyamda Parıltılı Pony ülkesindeydim ben."

Sabah hastaneden çıkıp eve geldiklerinde ikizlerin halleri öyle güzeldi ki evdeki herkes o anı kayda almadığı için üzülmüştü. Baler kardeşi eve girer girmez ona sımsıkı sarılmış, ikizler küçücük kollarını birbirine dolayıp ağlamıştı.

Aslında ağlayan Baler'di. Kardeşini o halde görünce çok korkmuştu küçük adam. Üstelik ilk kez odasında Sare olmadan uyumuştu. Çok özlemişti kardeşini. Bu yüzden ağlamaya başladığında Sare de ikizi ağlıyor diye ağlamıştı.

Diğerleriyse dolan gözleriyle izlemişlerdi miniklerin hallerini. Beril onları kucaklayıp oğluna kardeşinin iyi olduğunu söyleyerek odasına götürdüğünde Hacer Teyze Cenk'e iyi bir azar çekmek için mutfağa çağırdı. Efran onun haline üzülemiyordu. Adamın ne kadar üzgün ve mahcup olduğunu bilse de kızmadan edemiyordu. Beril kadar olgun bir ebeveyn olamayacaktı anlaşılan. Bu düşünce istemsizce sırıtmasına neden oldu. Kıskanç bir baba olacağını biliyordu ve bunları düşünmek en güzel hisleri yaşatıyordu adama.

Çocukların odasına girdiğinde Sare ve Baler'i birbirine sokulmuş Sare'nin yatağında yatarken buldu. Beril kızının pijamasını değiştirmiş, yatağın ucuna oturmuştu. Efran da Baler'in yatağına yüzü onlara dönük bir şekilde oturduğunda küçük kızı ona öpücük attı. Tüylü, mor pijamalarının içinde saçları yüzüne dökülmüş ona sevimlice öpücük gönderirken adam mest olmuş bir bakışla uzanıp hafifçe burnunu sıktı kızının. Bir çocuk daha ne kadar cana yakın olabilir, her hareketiyle insanın kalbine dokunabilirdi ki?

"Ne yemek istersin anneciğim?" diye sordu Beril kızının saçlarını düzeltirken. Sare kocaman sırıtıp "Karamelli pasta!" dediğinde ikizinin gözleri parıldadı. Anlaştıklarına emindi Beril. Konuşmadan nasıl yapıyorlar bilmiyordu ama çocuklarının arasında kendilerine özel bir dil vardı ve Beril bu dili çözemezse ileride başına çok iş açacağını seziyordu.

"Ama önce biraz yemek ye bir tanem," dediğinde kızının dudakları büzüldü hemen. Tahriş olmuş boğazı yüzünden sesi kısık çıkıyordu zaten. Bir de böyle küskün bakınca içi burkuldu kadının. Sare'nin blöfünü görüyordu ama kıyamıyordu ki kızına. Tamam diyeceği sırada Efran girdi araya. Yakışıklı prensi kızını tekrar etkisi altına alırken biraz kıskandı Beril. Ama hissettiği daha çok mutluluktu. Onların böyle güzel anlaşması çok mutlu ediyordu kadını. Geceden beri Sare uyanmadan önce söyleyeceği şeyi düşünmüştü. Önemli bir şey söyleyecekti, biliyordu. Gözlerine öyle bir bakmıştı ki kadının dizlerinin bağı çözülmüştü. Bir tahmini vardı elbette. Heyecandan dilini damağını kurutan bir tahmin! Deli gibi merak ediyordu ama minik kızının, Efran'ı kaptırmaya niyeti yoktu anlaşılan. Tam o anda uyanmasının başka açıklaması olamazdı.

"Biraz çorba iç sonra pasta ye olmaz mı aşkım?" diye sordu Efran Sare'nin minik elini tutup. Genç adam kızını nasıl ikna edeceğini öğrenmişti. Küçük kızı kendisine hayrandı, böyle konuştuğunda Efran için yapmayacağı şey kalmıyordu.

"Tamam..." dedi istemeyerek. "Ama üç kaşık tamam mı?"

"Beş olsun bence. Gücünü toplaman lazım değil mi?" deyip kızını öptükten sonra Baler'in alnını öpüp doğruldu.

"Ben getiririm," dediğinde karşılığında minnet dolu bir gülümseme aldı Beril'den. Odadan çıkmak üzereyken Baler "Ben de meyve suyu içebilir miyim?" diye sordu. Gururla gülümseyerek "Yumurta mı bile yedim sabah," dedi. "Tek başıma hem de."

Efran başparmağını kaldırıp "Aferin benim oğluma,"

dediğinde Baler minik dudaklarını büzerek dadısına şebeklik yapmayı ihmal etmedi.

Adam odadan çıktıktan sonra bile arkasından bakıyordu Beril. Göz bebekleri titriyordu kadının. İçinde anlamlandıramadığı hisler koşturuyordu. Öyle yoğun öyle güzel hislerdi ki bunlar her geçen dakika bu adamdan emin oluyordu Beril. Nasıl da güzel *oğlum* diyordu oğluna. Nasıl içten söylüyor, sahipleniyordu çocuklarını. Bugüne kadar inkar ettiği o boşluk gözüne kocaman kara bir delik gibi görünüyordu şimdi. Bir adama ihtiyacı olmadığını söylemişti hep. "Çocuklarına kendisi en iyi şekilde bakıyordu o. Babalarına ihtiyacı yoktu onların..." Nasıl da kandırmıştı kendini!

Hiç tanımadığı bir adam gelip eksikliğini bilmediği yanını göstermişti ona. Orayı doldurabileceğini. kadının güvenli bir limana nasıl da ihtiyaç duyduğunu göstermişti. Çocuklarını düşündü. Baler resimlerini önce Efran'a gösteriyordu artık. Bilinçli ya da değil, adamdan övgü aldığında gözleri parlıyordu oğlunun. Sare... İlk günden beri dadısını seviyordu o ama zamanla aralarında çok özel bir bağ oluştuğunu görebiliyordu kadın.

Efran geri dönüp Beril'i iterek yatağa kendisi oturduğunda, kızına yemeğini yedirip oğluyla laf yarıştırdığında onları izledi kadın. İçi huzurla doldu adamın şefkatini gördükçe. Kalbinde filizlenen aşkın bilinciyle baktı onlara.

Beril bu adama âşık olmuştu. Onun şefkatine, merhametine âşık olmuştu genç kadın. Anlayışlı gözlerine. kendisine bakarken umutla titreyen göz bebeklerine âşık olmuştu...

"İşte bitti!" dedi Efran kızının ağzını peçeteyle silerken. "Şimdi bana bir öpücük ver bakalım." Sare kıkır-

dayarak dadısına kocaman bir öpücük verdiğinde adam yanağını Baler'e uzattı. Ama haylaz oğlu öpmek yerine yanağını yalayınca yüzünü buruşturarak geri çekildi.

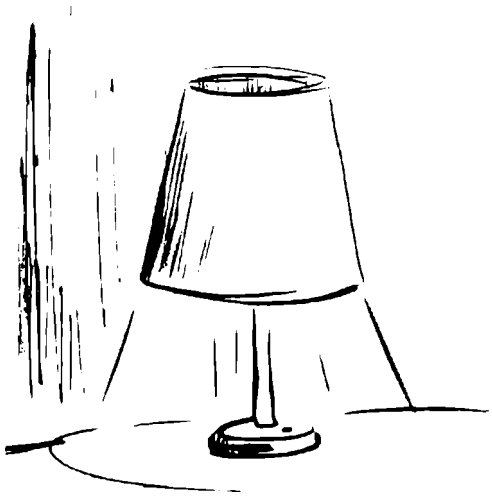
"İğrençsin Baler."

"Eveeet," deyip kahkaha atan çocuğun minik burnunu sıkıp ayağa kalktı.

"Şimdi ben gidip kocaman karamelli bir pasta alıyorum. Siz de uslu olup beni bekliyorsunuz, tamam mı?" dediğinde ikizler usluca başlarını salladılar. Tepsi elinde odadan çıkarken Beril de peşinden aşağı indi. "Beraber gidelim. Market alışverişi yaparız, akşama çocukların sevdiği şeyleri yapacağım," dediğinde memnuniyetle kabul etti Efran. Onun canına minnetti! Her şeyi birlikte yapabilir, hiç ayrılmayabilirlerdi mesela.

Beril üstünü değiştirmeye odasına gittiğinde o da tabakları mutfağa bırakıp odasına gitti. Üzerindekileri değiştirip telefonunu kontrol ettikten sonra yukarı çıkıp Cenk'ten anahtarları aldı. Genç adam hevesle kendisi götürmek istemişti ama Mehmet Amca bakışlarıyla onu susturmuştu. Bahçedeki ağaçlarla ilgilenmesi gerekiyordu onun. Anlaşılan Mehmet Bey oğlunu epey terletecekti. Eh, hak etmişti ama!

Beril aşağı indiğinde çocukları Hacer Teyze'ye emanet edip evden çıktılar. Arabaya bindiklerinde "Yorgunsundur sen, uyusaydın keşke biraz," dedi Beril. Kendisi gece ara ara uyanıp Sare'yi kontrol etse de çoğunlukla uyuklamış, uykusunu almıştı ama Efran'ın uyuduğunu sanmıyordu. Ne zaman gözlerini açsa adam yatağın başındaki koltukta oturmuş gözleri kızının üstünde bekliyordu.

Birkaç kez kendisine baktığını sanmıştı gözünü açtığında ama loş ışıkta emin olamamıştı. Belki de sadece hayal gücünün eseriydi. Öyle düşünmek istemişti.

"İyiyim ben," dedi Efran hafifçe gülümseyerek. Yolda pek konuşmadılar. Büyük markete geldiklerinde Beril çantasını alışveriş arabasına yerleştirip sürmeye başladığında Efran da rafların arasında onunla gezindi.

Efran suya konup birkaç dakika içinde hazır olan makarnalardan arabaya attığında Beril onaylamaz bakışlarıyla onları raflara geri koydu. Adam nasıl başarıyorsa içlerinden en kötülerini bulup poşete attığı sebzeleri sırıtarak Beril'e gösterirken genç kadın gülse mi kızsa mı bilemez bir halde hepsini boşaltıp tekrar, en güzellerini seçerek dolduruyordu. Efran onu deli etmişti! Bir ara özellikle yaptığını bile düşündü Beril, ancak öyleyse bile şikayeti yoktu. Hiç bu kadar eğlenceli bir market alışverişi yapmamıştı genç kadın. Efran'a kızıyor gibi yapsa da içinden sürekli gülmek, küçük kızlar gibi kıkırdamak geliyordu.

Adamı girdiği abur cubur reyonundan çekiştirerek çıkarıp kasaya yöneldiğinde gülmemek için dudaklarını kemiriyordu genç kadın. Efran alamadığı cipslere hüzünlü bakışlar atarken ne kadar tatlı olduğunun farkında mıydı acaba?

Ödemeyi yapıp aldıklarını poşetledikten sonra otoparka gidip poşetlerini bagaja yerleştirdiler. "Ben yiyecektim onları," dedi Efran hâlâ alamadığı cipslerin derdindeydi. "Çocuklar için değildi."

Beril bagajı kapatıp adama döndüğü sırada arkalarından bir ses duydu. "Efran Ağabey!" diye bağıran sese döndüğünde geçen yıl çalıştığı bir şirketler grubunun ortaklarından birinin kızı, Vildan'ı gördü.

"Merhaba!" diyerek yanlarına yaklaşan kız Beril'i gördüğünde "Beril Hanım?" dedi merakla.

"Merhaba," deyip Efran'a baktı Beril. Adamın yüzündeki endişeli ifadeyi anlamlandırmaya çalışırken "Siz arkadaş mısınız?" dedi Vildan. "Ne güzel! Efran Ağabey Nil yurtdışında olduğunu söylemişti, ne zaman döndün? Yıldönümü yemeğinde gözlerimiz seni aradı," deyip kıkırdadı kız.

"Siz nereden tanışıyorsunuz?" diye sordu Beril dayanamayarak. Efran bu kızı nereden tanıyacaktı ki? En fazla onların ailesinden birine de dadılık yapmış olabilirdi. Öyle bir şey olsa referanslarına bakarken fark ederdi genç kadın.

"Biz," dediğinde Vildan adamın konuşmasına izin vermedi. Biraz boşboğaz bir kızdı Vildan. Kötü niyetli değildi ama fazla saftı. Azıcık zeki olsa Efran'ın yüzünden bir şeylerin ters gittiğini anlayıp susardı.

"Ailelerimiz yakın arkadaştır. Şirketlerimizin de ortak işleri var..." diye konuşurken anlamayan bakışlarını Efran'a yöneltti kadın.

Ne diyordu bu kız? Ne şirketinden, işinden bahsediyordu? Efran'ın mesleği dadılık değil miydi? Öyle söylemişti kadına! Sıradan bir ailem var demişti... Efran yalan söylemezdi ki. Güveniyordu Beril ona.

En azından suçluluk dolu bakışlarını görmeden önce güveniyordu... Şimdiyse o kadar emin değildi genç kadın. İçine dolan sıkıntı yavaşça tüm organlarını sararken kulakları uğuldadı. Yanlarındaki kız konuştukça birleştirdiği parçalar kalbine yüzlerce iğne batırdı. Acıyla solurken adamın inkar etmesini bekledi. Kız onu biriyle karıştırıyordu belki?

Ama Efran inkar etmedi, bir yanlışlık olduğunu söylemedi. Tek söylediği kadının yüzüne bakıp "Açıklayabilirim," demek olmuştu.

Beril onun dürüstlüğüne bu kadar inanmışken nasıl kaldıracaktı bunu? Açıklasa ne olacaktı? İnşa ettiği güven duvarı gümbür gümbür yıkılıyorken açıklasa ne değişecekti artık?

15. Bölüm

"Vildan!" Nefes almadan bir şeyler anlatan kızı uyarmakta gecikmişti adam. Ne yapacağını bilemez bir halde, "Gitsen iyi olacak," derken genç kız onun allak bullak olmuş yüzünü yeni fark ediyordu.

"Ta..mam," dedi şaşkın sesiyle. Saf olabilirdi ama arsız bir kız değildi. Birkaç şey geveleyip arabaların arasında kaybolduğunda yutkunarak Beril'e döndü genç adam. Kadının gözlerindeki hayal kırıklığı öyle barizdi ki utançla bakışlarını kaçırdı. Pişmanlık dalga dalga tüm benliğine yayılırken keşkeler sardı dört bir yanını. *Keşke daha önce söyleseydim, keşke böyle öğrenmeseydi, keşke hiç yalan söylemeseydim!*

Doğru sözcükleri aradı kendini aklamak için. Ağzını açıyor ama kelimeleri çıkaramıyordu. Arabaların gürültüsü arasında öylece dikiliyorlardı. Bir korna sesiyle irkildiğinde "Sakin bir yere gidelim mi?" diye sordu kupkuru ağzıyla.

Onun bu cümlesiyle Beril'in burnundan alaycı bir ses çıktı. Bakışları yavaşça toparlanır, idrak ettiklerinin gerçeğiyle duygularını adamdan gizlerken donuklaştı göz-

leri. Öylece baktı adama. Boş boş. Hiç bir duygu kırıntısı barındırmadan. Rol yapmaya alışkındı Beril. Hayal kırıklıklarını insanlardan gizlemeye, iyiymiş gibi davranmaya alışkındı.

Efran, onun donuklaşan gözleriyle dehşete düşmüştü. Birkaç dakika öncesinde kendisine gülümseyerek bakan kadının gözünden düşüşünü izliyordu adeta. Onun aşk kırıntılarıyla dolu bakışlarını görmüşken, şimdi nasıl katlanırdı bu boş gözlere? "Beril bak," diyerek ona yaklaştığında geriledi genç kadın.

"Kimsin sen?" diye sordu boş sesiyle. "Ne saçma bir şey bu!" derken tüm uğraşlarına rağmen titremişti sesi. Efran gözlerini yumdu pişmanlıkla. Her şeyi anlamalıydı şimdi. Eksiksiz. Asla yalan söylemeden. Beril'i kaybetmeyi göze alamazdı artık.

"Birkaç ay önce Kenan Taylan'nın nişanında gördüm seni," derken o anın hatırasıyla buruk bir tebessüm yayıldı yüzüne. "Birkaç masa uzağımda orta yaşlı bir grubun yanındaydın... Öyle güzeldin ki Beril o an hayran kaldım sana. Yanına gelmek istedim ama benden önce davranmıştı biri. Adamın yüzüne bile bakmadan gönderişini izledim. Sonra biri daha... Tüm gece rahat bırakmadılar seni. Bense sadece izledim. Yanındakilerle konuşurken hafifçe tebessüm edişini, gözlerini kırpıştırdığında titreşen kirpiklerini izledim... Sen, tanışmak isteyen adamları sertçe reddederken yanına yaklaşamadım. Bir sevgilin olduğunu, bu yüzden seninle ilgilenenlerden uzak durduğunu düşündüm. O adamı kıskandım sonra. O zaman çok anlamsız gelmişti hissettiklerim. Yedirememiştim kendime belki de, bilmiyorum. İlk görüşte aşk diye bir şey olduğunu düşünmemiştim ama o günden sonra..."

Beril daha fazla dinlemeyecekti bu adamı! Anlattıklarını yaptıklarıyla bağdaştıramıyordu bile. "Macera mı arıyordun?" diye sordu solgun sesiyle. Başka ne olacaktı ki? Ne yani bunun için mi dadı rolü yapmıştı? Madem bu kadar istiyordu onu, reddedilmekten neden korkacaktı ki? Denemekten vazgeçmeseydi o zaman! Evine girip ona yalanlar söyleyerek mi kendine âşık edecekti kadını? Gerçi başarmıştı işte ve bu Beril'i daha da sinirlendiriyordu.

"Hayır!" dedi adam direkt. "Seni seviyorum ben!" derken sesi otoparkta yankılandı. Birkaç dakika önce bu kısacık cümle Beril'in kalbini gümbürdetir, mutluluktan deliye dönmesini sağlayabilirdi. Ama şimdi değil, bu kadar öfkeliyken değil. Yine de sözcüklerin onu birkaç saniye duraksatmasını engelleyemedi. Kalbinin çarpmasından nefret etse de, içindeki küçük umut tohumlarının tekrar baş göstermesine engel olamadı kadın. Hep böyle oluyordu zaten, eski kocası da böyle söylemişti. Âşıktı Beril'e. Onun için yapamayacağı yoktu güya. Ne büyük yalan ama! Şimdi bu adamın sözüne neden güvenecekti ki? Kim bilir ne çıkarı vardı bu işten? Şirketiyle ilgili bir mesele miydi? Bu düşünce onu iyice sinirlendirirken "Kovuldun," dedi tek düze bir sesle.

Efran şaşkınca yüzüne bakarken "Eşyalarını birkaç gün sonra alırsın. Ben evde yokken! Seni bir daha görmek istemiyorum. Benden ve çocuklarımdan uzak dur," deyip arabanın kapısına uzandığında adamın "Duramam," dediğini duydu.

"Ben onları kendi çocuklarım gibi seviyorum, istesem de sizden uzak duramam." Beril adamın sesindeki samimiyetle bocaladı bir an. Doğruyu söylediğini derinlerde

bir yerde biliyordu ama ona bu kadar güvenirken kaldıramıyordu işte! Bir yalanla kalmazdı ki hiçbir zaman. Devamı gelecekti, biliyordu. Yaşadıkları tekrar etsin istemiyordu. Bu kez sadece kendisi değil, çocukları da vardı. Onları korumak zorundaydı Beril.

Efran ondan cevap gelmeyince başını hafifçe eğip "Hem çocukların benimsediği tek dadı benim unuttun mu?" diye sordu muzur bir sesle.

Bu haldeyken espri mi yapıyordu bir de? Beril bir an anne olmadan önce içinde yatan deli kızın uyandığını hissetti. Adamla sıkı bir kavgaya girmek, tüm hırsını alana kadar pataklamak, onu hayal kırıklığına uğrattığı için o güzel, parlak saçlarını tek tek yolmak istedi ama tek yaptığı "Yalancı dadı!" diye bağırmak olmuştu. Sonrasında hırsla arabasına binip giderken Efran arkasından baktı uzun süre.

Adam üzgündü, evet. Ama ona seni seviyorum diyebilmenin sersemliğini atamamıştı hâlâ. Salak gibi sırıtmak istiyordu. Sonra kadını hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyor, içi sıkılıyordu. İki duygu arasında gidip gelirken ellerini cebine sokup yürümeye başladı. Yaptığı şeyden pişman değildi Efran. Ona kendisi söyleyebilseydi keşke ama olmuştu bir kere. Başka türlü Beril'in karşısına çıksa da şansı olabilirdi elbette ama o zaman çocuklarla arasında böyle güzel bir bağ kuramazdı. Aptalca planı ona iki melek kazandırmıştı, bu yüzden asla pişman değildi. Canını tek sıkan Beril'in bakışlarıydı. Nasıl şaşırmıştı kadın, nasıl da konduramamıştı bunu karşısındaki adama. İnkar etmesini beklerken gözleriyle yalvarmıştı sanki. Derince iç çekti Efran. Affettirecekti kendini. Gerekirse kadının kapısında yatardı! Hem artık

tüm prangalarından kurtulmuştu. Her fırsatta ona olan aşkını anlatacaktı. Onu ne kadar sevdiğini, ikizlere nasıl bağlandığını gösterecekti bir bir. Kolay olur muydu? Bilemiyordu. Tanışmaya korktuğu Beril Yiğit'le tanışacaktı muhtemelen. Gözlerinden ölümcül ışınlar saçan soğuk bakışlı kadın. Ona boş gözlerle bakarsa canı yanacaktı ama bunun sadece maske olduğunu bilmeliydi. Çünkü Beril'in gözlerinde günlerdir gördüğü parıltının ne olduğunu biliyordu genç adam. Kendi bakışlarından biliyordu bunu. Beril Hanım istediği kadar kızabilir hatta naz yapabilirdi. Efran ondan vazgeçmeyecek, peşini bırakmayacaktı. Gururlu erkeği oynayacak pozisyonda değildi şu an. Âşık olduğu kadının kalbini kırmıştı ve o kalbi onarıp tekrar kazanmak için her şeyi yapmaya hazırdı.

Taksiye bindiğinde bir otele gidip kafa dinlemeyi düşündü ama yalnız kalırsa Beril'in kapısına dayanacağını bildiğinden vazgeçti. Kadına biraz zaman vermeliydi. Bir güncük. Daha fazlasına dayanabileceğini sanmıyordu. Hem çocuklarını özlerdi o. Evine gitmeye karar verdiğinde gergince kıpırdandı. Anne ve babasına her şeyi anlatmalıydı. Da... Nasıl yapacaktı bunu? Ne diyeceklerdi kim bilir... Ama planları için ailesinin de desteğini almalıydı.

Salondaki sessizliği bozan Nil'in bastıramadığı kıkırtısı oldu. Ardından şaşkınlığından sıyrılan Leyla Hanım gülmeye başladı. İki kadın kahkahalarla gülerken Akın da katılmıştı seremoniye. Bir tek Tarık Bey sert bakışlarıyla oğluna bakıyordu. Efran biraz gerilmiş, biraz sinir

olmuş, ailesinin karşısında otururken eve gelmenin berbat bir fikir olduğunu düşünüyordu.

"Yani şimdi sen çocuk baktın bunca zamandır öyle mi oğlum?" dedi Leyla Hanım ve tekrar gülmeye başladı. Kadının sinirleri bozulmuştu, o yüzden gülüyordu ama Nil tepinerek gülerken tek derdi şamataydı.

"Evet, anne."

"Anne kaka, kusmuk temizlemiş resmen!" dedi Akın sinsi sinsi gülerek. Geçenlerde abisini aradığında Baler kustuğu için Efran aceleyle kapatmıştı telefonu. Eh, Akın'ın diline düşünce kurtulmak mümkün değildi zaten.

"Çok acı çektin mi abi?" diye sordu Nil. Kardeş değil, düşmandı bunlar. Abileri onlara bu kadar değer verir üstlerine titrerken, insan utanırdı dalga geçmeye.

"Oğlum, bu kadar aptalca bir planı yapmak için çok düşündün mü?" diye sordu Tarık Bey. Sesinden ne düşündüğü anlaşılmıyordu.

"Şey, pek sayılmaz. Üç gün içinde her şeyi hazırlayıp işe başladım," dediğinde babası sabır dilenircesine salladı başını.

"Şimdi bizden ne istiyorsun? Ben seni savunmam, hem ailene hem o kadına yalan söylemişsin. Yalancı adamın nesini savunacağım!" dedi sert sesiyle. Efran, babasından fazlasını beklemiyordu zaten. Şu an itiraz etse inada bindirecekti. Huyunu biliyordu babasının. Annesiyle ittifak kurup yavaş yavaş sızacaktı menzile.

"Anne, ikizleri bir görsen öyle güzeller ki... Kendi çocuğum olsa ancak bu kadar severdim. Görsen bayılırsın," dedi annesinin gözlerine bakarak. Kadın zaten oğluna fazla düşkündü. O bir şey isterken nasıl hayır derdi ki?

Üstelik Efran hiçbir zaman şımarık, sürekli isteklerde bulunan bir çocuk olmamıştı. Şimdi oğlu iki tatlı çocuktan böyle sevgiyle bahsederken nasıl dayansaydı anne kalbi?

"Peki madem... Görelim bakalım şu oğlumu maymun eden kadını," deyip sahte bir kızgınlıkla ekledi. "Ama yaptıklarının hesabını vermeyeceğini sanma!" Efran ayağa kalkıp annesinin yanaklarını öperken sırıtarak Nil'e göz kırptı. Hayatında ilk kez arsızca davranacaktı ve bu yüzden kardeşlerini de ortaya atmayı planlıyordu. Şu günü bir atlatsın, kendini affettirme planını devreye sokacak ve bir daha onlarla kalmaya başladığı zaman Beril'in kocası, ikizlerin de babası olacaktı. Nasıl olacağını bilmiyordu ama inanmak başarmanın yarısıydı değil mi? Efran bunu başaracaktı. Gerekirse "ya benimsin ya kara toprağın" der, arabeske bağlardı. Belki Beril maço seviyordur kim bilir?

Düşüncelerine gülerken Akın'ı fazla dinlememesi gerektiğini hatırlattı kendine. Yarın her şey daha iyi olacaktı...

Beril eve geldiğinde bir süre arabasından inemedi. Evdekilere ne diyeceğini, onların ne tepki vereceğini mi düşünecekti yoksa acıyan kalbini mi? Her şey birbirine girmişti. Önce birini sevdiğini kabullenmişti, ona kalbini açmayı bile düşünmüştü. Ardından adamın yalancının teki olduğunu öğrenmiş ve aynı dakikalarda sevdiği ve kalbini kıran adamdan bir ilanı aşk duymuştu. Bu arada onu kovmuş, bir daha görmek istemediğini söylemişti ve az sonra içeriye girdiğinde bunu çocuklarına anlatması gerekiyordu.

Böyle olacağını biliyordu işte! Adamın gideceğini biliyordu! Çocuklarının ve kendisinin iyiliği için en başında göndermeliydi onu. Avaz avaz bağıran mantığını bir

kenara itip kalbini dinlemişti ve ağzının payını almıştı. *"Ne zaman akıllanacaksın?"* diye kızdı kendine. Mantığını ne zaman geri plana atsa kalbi kırılıyordu. Bunu bile bile neden adama bu fırsatı vermişti?

Şakaklarını ovarak indi arabadan. İleride bekleyen Cenk'e anahtarları verip bagajı işaret etti. Göz ucuyla, poşetleri alırken Cenk'in etrafta Efran'ı aradığını görünce omuzları biraz daha çöktü. Tek istediği yalnız kalmaktı ama evdeki herkese –özellikle çocuklara- açıklama yapması gerekiyordu. Bu düşünceyle neredeyse tekrar arabaya binecekti. Kızı hasta olmasa yapardı da ama küçük kızının ona ihtiyacı vardı. Büyük ihtimalle az sonra onun kalbini kıracaktı. Hepsi çakma dadılarının suçuydu! Salak adam ne düşünüyordu? Hangi adam bir kadını tavlamak için dadı olmaya kalkardı ki? Harap olmuş sinirleri yüzünden gülmeye başladı bu düşünceyle. Çok saçmaydı. Hayatında duyduğu en saçma şeydi hatta! Bu bir romantik komedi filmi değildi, hem burası Amerika da değildi.

Suç biraz da kendisindeydi aslında. Hangi kaçık evine gelen bir adamı çocuk bakıcısı olarak işe alırdı ki? Kendisinden başka!

Kendini adım atmaya zorlayıp kapıyı çaldığında Sema ve Baler ellerinde kocaman lolipoplarla kapıyı açtılar. Sema'nın lolipopları meşhurdu. Çantasında en az üç tane mutlaka taşırdı, elmalı ve çilekli. Çikolata krizine giren kadınları herkes bilirdi ama Sema normal bir insan olmadığından lolipop krizine giriyordu. Bu arada zamanın çoğunu burada geçirirken çocukları da kendine benzetmesi kaçınılmazdı.

"Ağzında şu şeylerle gezmeyi kesmelisin," dedi yanakları ağzına sığmayan kocaman şeker yüzünden yapış yapış olmuş oğlunu arkadaşından alırken. "Zenci lolitalara benziyorsun."

Sema ayıplayan bakışlarla lolipopunu şapırdatarak yerken "Irkçı pislik," diyerek takıldı arkadaşına. "Ee, en sevdiğim dadım nerede?" diye sorduğunda "Onu kovdum," deyiverdi Beril. Sema onun bu pervasız cümlesiyle neredeyse şekerini yere düşürüyordu. Açık ağzıyla öylece bakarken Baler'in de şaşkın bakışları üzerindeydi.

"Anne! Ama ben Sare'yi odadan kovduğumda hep kızıyorsun. Hani bu çok ayıp bir şeydi!" diye kızıp "Hemen arkadaşımdan özür dilemelisin," dedi parmağını sallayarak. Annesinin laflarını ona satıyordu minik adam. Beril hafifçe gülerek "Arkadaşın mı?" diye sorduğunda "Eveet," dedi kelimeyi uzatarak. "Efran benim arkadaşım. Arkadaşlarımıza iyi davranmalıyız."

Beril içine dolan sıkıntıya aldırmamaya çalışsa da onu boğan hislerden kaçamıyordu. Oğlunun başına bir öpücük kondurup "Hadi yüzünü yıkayalım," dediğinde Sema ancak ağzını kapayabilmiş, banyoya kadar söylenerek peşinden gitmişti.

"Niye kovuyorsun adamı, ya? O adam nasıl kovulur? Kadındaki lükse bak bu devirde bulmuş, yakışıklı, anlayışlı, pamuk gibi bir adam; kovuyor! Çok sinir bozucusun. Ne oldu? Sevgilisi mi varmış? Bunu kaldıramayıp bin bir triple mi kovdun adamı? Aşkın için savaşmalısın kızım, ben sana böyle mi öğrettim? Gerekirse Yeşilçam entrikaları çevirir, Efran'ın senin olmasını-"

"Sema Allah aşkına bir sus!" dedi Beril oflayarak. Onun derdi ona yetiyordu bir de bu zırvaları dinleyemezdi şu an. "Çocuğumun aklını saçma sapan şeylerle dolduruyorsun. Sonra konuşalım."

İkizlerin odasına girdiğinde kızı masal kitabının resimlerine bakıyordu. Sare kocaman gülümseyip "Efran nerede? Ona bir şey göstereceğim," dediğinde ansızın gelen ağlama isteğiyle doldu Beril. Yeşilçam entrikası çe-

viren çakma dadılarıydı, bu durumda kendisi ve çocukları Yeşilçam'ın masum saf karakterleri oluyorlardı.

Evet.

Saçmalıyordu.

"Efran artık gelmeyecek tatlım," dediğinde Sare meraklı bakışlarıyla ona baktı.

"Neden ki?" diye sorduğunda "Annem onu kovmuş," dedi Baler somurtarak.

"Ama birini kovmak çok yanlış bir şey anne." Beril onların psikolojisini düşünerek konuşması gerektiğini biliyordu ama kendi psikolojisi alt üstken çocuklarınkini nasıl idare edecekti ki?

"Asıl yanlış olan yalan söylemektir. Efran bize yalan söylediği için artık burada çalışmayacak. Gördünüz mü? Yalan söylerseniz başınıza kötü şeyler gelir o yüzden her zaman doğruyu söyleyin," dedi bir çırpıda. Şu anda Sare'nin onu suçlayan bakışlarına katlanabilmek için konuşmaya ihtiyacı vardı.

"Özür diler o zaman, affetmemiz gerekir onu Apple Jack yalan söylediği için özür dilediğinde Twilight onu affetmişti," dedi ağladı ağlayacak.

"Bunu sonra konuşuruz tamam mı," dediğinde "Ama ben prensimi çok özlerim," dedi kızı akan göz yaşlarıyla. Baler yüzünü asmış konuşmadan sessizce onları dinliyordu. Kızının başına bir öpücük kondurup çocukları Hacer Anne'sine emanet ettikten sonra odasına gitti. Biraz yalnız kalmak istiyordu ama Sema evdeyken bu mümkün olmayacaktı elbette. Arkadaşının arkasından odaya giren kadın Beril'e kötü bakışlar atarken "Anlat!" dedi suçlayan sesiyle.

"Sonra Sema," dese de onun neler olduğunu öğrenmeden gitmeyeceğini biliyordu.

"Anlatmazsan Efran'ı ararım, sen bilirsin," deyip Beril'in telefonunu kaptığı gibi arkasını döndü kadın.

"Tamam be!" diyerek başını yastığına gömüp çığlık atan Beril'in yanına oturdu sonra. Meraklı bakışlarıyla onun kendini boğma çabasına son vermek için yastığını çekerken "Hadi!" dedi.

"Efran Aksoy. Ak-Nil şirketler grubunun varisi. Bu kadarı yeterli oldu mu?" diye sordu Beril Sema'ya ters ters bakarak. Kadının kaşları çatılırken omuz silkti. "Hiç anlamadım."

"Adam dadı falan değilmiş! Hayatında çocuk tutmamıştır bile, kim bilir? Hepimizi kandırmış!" dedi sinirle. Sema anlamaya çalışırken başını hafifçe yana eğdi. "Niye yapmış ki böyle bir şey?" diye sorduğunda Beril yerinde kıpırdandı. O da sorup duruyordu bunu kendine. Güya kadını seviyordu! Nereden bilecekti doğru söylediğini? Acaba kendi şirketlerinin Ak-Nil'le bir bağlantısı var mıydı? İyi de onların birlikte yapabileceği ya da rakip olacağı hiçbir iş yoktu ki. Saçlarını çekiştirirken "Ne bileyim," dedi somurtarak. Ama tedirgin bakışları Sema'dan kaçmamıştı. Kadın arkadaşını dürtükleyerek zorlarken Beril dayanamayıp Efran'ın söylediklerini bir bir anlattı arkadaşına. Adamın "seni seviyorum" deyişi beyninde yankılanır, kalbine minik spazmlar gönderirken zihninde kocaman bir alarm 'güvenilmez' diye bağırıyordu.

Sema duyduklarının etkisiyle gözlerini kırpıştırarak bakarken "Vay anasını," dedi hayranlıkla. "Adam bak aşka bak! Çocuk bakıcısı olmuş seni kazanabilmek için. Allah'ım çok romantik!" deyip elindeki yastığı arkadaşının suratına attı. "Süzme salaksın kızım sen! Ama sezebiliyordum. O tipten dadı mı olur Allah aşkına? Hani bir şeyler olduğunu biliyordum işte! Herif CEO çıkar. Vay anasını!" dedi tekrar. Beril buruşturduğu yüzüyle Sema'ya "Sence bu mantıklı mı?" diye sordu. "Bence işin altında başka şeyler var. Adam yalancının teki!"

"Hah, hadi oradan! Ben sana dedim değil mi? Adamlara öyle bir bakıyorsun ki yanına yaklaşsalar onları bıçaklayacağından korkuyorlar. Ne yapsaymış benim süper dadım? Korkmuş senden. Kim dedi sana savunma sitemi oluşturacağım derken terminatöre dönüş diye."

"Ben öyle değilim," dedi Beril somurtarak. Sadece gülümsemiyordu. Çünkü bir adama gülümsediğinde karşıdakinin egosu tavan yapıyor ve onun verdiği cesaretle kadının canını sıkmak için elinden geleni yapıyordu. Güzel bir kadındı Beril ve bunu farkındaydı, güzelliğinin peşine düşen ucuz adamları istemediği için tavırlarına dikkat etmesinden daha normal ne olabilirdi ki? Hem onun iki tane çocuğu vardı! Elbette ağır davranmalı, anneliğin verdiği olgunlukla hareket etmeliydi. Evindeyken istediği gibi çocuklaşabilir, şımarabilirdi ama dışarda böyle olmayı uygun bulmuyordu kadın.

"Bence Efran'ın yaptıkları çok tatlı!" dedi Sema arkadaşına sokularak. "Düşünsene bir, Baler onu ne kadar seviyor. Sare desen Efran diye ölecek, hep kendinden önce çocukları düşünmüyor musun? Bu sefer de öyle yap" dedikten sonra doğrulup "Bence kır düğünü yapmalıyız," dedi. "Gelinliğinin kuyruğu upuzun olur Sare'yle Baler önünüzden güller serperek yürürken siz..."

"Ne diyorsun Sema?" diyen arkadaşına aldırmadan devam etti kadın. Beril kafasını yastığına gömüp sinirli bir nefes alsa da, susması için onu tekmelese de, sesini bastırmak için yüksek sesli bir şarkı açsa da kadının saçma hayallerini kafasına doldurmasını engelleyemedi. Sema tatlı sesiyle konuşurken kafasında canlanan görüntülerle düşünceleri öyle çelişiyordu ki daha fazla dayanamadı genç kadın. Kafasını arkadaşının kucağına gömüp ağlamaya başladığında Sema nihayet susmuştu. O da Sema kadar umursamaz olabilseydi keşke ama birine güvenmek kolay değildi onun için. Yanlış bir adam seçmişti ve bunun cezasını çocukları ömrü boyunca çekeceklerdi. Bunun ağırlığıyla yaşamak yeterince zorken aynı hatayı tekrar yapmaktan ölesiye korkuyordu. O da isterdi anı yaşamayı, düşünmeden hareket etmeyi ama

o zaman çocuklarının sorumluluğunu kim alacaktı? Kim koruyacaktı onları? Kime güveneceğinizi asla bilemezdiniz. Evlenmeden önce Murat tanıdığı en nazik adamdı sözde ama sonra bambaşka birine dönüşmüş, her gün biraz daha fazla hayal kırıklığına uğratmıştı onu. Beril tanıdığını sandığı adamın her gün bilmediği kötü huylarıyla tanışmış, her gün yeni bir yalanını yakalamıştı. Bunları atlatmak kolay değildi. Tüm bunları unutup onu tekrar hayal kırıklığına uğratan bir adama güvenmekse hiç kolay değildi.

Genç kadın kendine gelebildiğinde ılık bir duş alıp çocuklarının odasına gitti. İkizler görmeye alışık olmadığı bir şekilde yataklarına yatmış kendi hallerinde sessizce duruyorlardı. Hacer Anne'si onların bu sessiz hallerine şaşıra şaşıra uyuklamaya başlayalı ne kadar oluyordu acaba? Çünkü kendisi kocaman açılmış gözlerinin çocuklarının arasında şaşkınca gidip gelmesine engel olamıyordu.

"Ne yapıyorsunuz bakalım?" diye sorduğunda Baler başını kaldırıp "Arabalarımla oynuyorum," dedi somurtarak. Sare'yse oralı olmamış, annesini duymazlıktan gelmişti. İç çekerek kızının yanına oturup "Sen ne yapıyorsun aşkım?" diye sorduğunda Sare ağlamaya başladı. Burnunu çekerek "Ama ben Efran'ın aşkıyım demedim mi sana," dedi annesine bakmadan. "Sen neden kovdun ki onu? Çok kabasın anne!" dediğinde Beril tekrar ağlamamak için dudaklarını ısırıyordu. Sema'nın kafasına doldurdukları, çocukların bu hali, kendi doğruları derken kafası öyle karışmıştı ki ne yapacağını, neyin doğru olduğunu bilemiyordu. Biraz zamana ihtiyacı vardı kadının...

Diğer yandan Efran odasında özlediği koca yatağında yatarken uykunun gramı yoktu gözlerinde. O küçücük rahatsız yatağı aramaktan kendini alamıyordu. O yatağı katlanabilir yapan üst katta uyuduğunu bildiği güzel kadın ve sabahlarını neşelendiren tatlı çocuklardı. Onlar olmadıktan sonra nasıl rahat edebilir, huzurla uyuyabilirdi ki? Şimdiden çok özlemişti çocuklarını. Her saniyesini onlarla birlikte dolu dizgin geçirmeye öyle alışmıştı ki tüm öğleden sonra sıkıntıdan ölmüştü. *'Günler ne uzunmuş meğer!'* diye düşünürken sırıttı. İkizlerle bir saniyesi bile boş geçmediğinden ne ara akşam olduğunu anlayamıyordu genç adam. Sabah Beril işe gitmek için evden çıkar çıkmaz eve girecek, kim bilir ne kadar üzülen Sare'sine sarılacaktı. Baler de onu gördüğüne sevinirdi elbette ama yaşından büyük gururu olan bu minik adamın ne yapacağını kestiremiyordu Efran.

Beril biraz zaman istiyor olabilirdi ama Efran'ın onu dinlemeye hiç niyeti yoktu.

16. Bölüm

Efran uykusuz geçirdiği gecenin üstüne sabah erkenden uyanınca somurtarak başını yastığa gömdü. Saatler geçmiyordu zaten, ne olurdu biraz daha uyusaydı? Tüm gece Sare'nin ışıltılı... Ah, hayır parıltılı Pony'lerini saymıştı. Hatta bir ara isimlerini hatırlayamayınca kalkıp bir bölüm izlemeyi bile düşünmüştü. Sare'nin aklına estikçe gelip "Sen Pinkie Pie'ın keklerini bilmiyorsun değil mi? Bak ben sana anlatayım," deyişini gülümseyerek anımsadı. Her gün on bire çeyrek kala ve akşamüstü dört buçukta Sare'nin saçma çizgi filmini izlemek başlarda ona çok zor geliyordu. O kadar sıkıcıydı ki beyni pelteleşiyor, uyuklamasına engel olamıyordu. Sare onu gözleri kapalı yakalarsa ayıplayan bakışlarıyla ne kadar kaba olduğunu söyleyip küsüyordu üstelik. Genç adam özlemle iç çekti. Haftalardır her gün bu saatlerde kalkıp çocukların odasına gidiyordu.

Şimdi öyle boş geliyordu ki bu sabah ona, hayatının bir amacı yoktu sanki. Sanki hayatı son birkaç haftadan oluşuyordu... Baler'in tek seslenişte fırlayıp üstüne atlamasını, adamı yere serene kadar rahat bırakmamasını

ardından olmayan kaslarını göstererek hava atmasını, Sare'ninse uyanmamak için her türlü yola başvurmuşunu, adamın kucağına sokulup kedi gibi mırıltılar çıkararak sevgi beklemesini deli gibi özlemişti. Beril'in her daim görüş alanında oluşunu, kalbini tekleten güzelliğini doyasıya izlemeyi, hatta Hacer Teyze'nin keskin bakışlarından saklanmaya çalışmayı bile özlemişti. Sadece 1 gün uzak kalmıştı onlardan ama küskün bir gündü bu...

Kalp kırdığını bilmek, sevdiği kadını ve miniklerini hayal kırıklığına uğrattığını bilmek korkutuyordu adamı. Onları kaybetmekten ölesiye korkuyordu. Güne, âşık olduğu kadının gülümseyen yüzüyle "Günaydın" deyişi olmadan, kalbini sevgiyle dolduran çocuklarının kıkırtılarını duymadan başlamak öyle boş ve anlamsızdı ki bir gün daha katlanmayacaktı buna. Yataktan çıkıp banyoya girdi. Önce bir duş alacak ardından çocuklarına gidecekti. Ama bugün için Beril'in evden çıkmasını beklese iyi olcaktı... Kadının onu tekrar kovması kuvvetle muhtemeldi... Önemli olan onun çocuklarla konuşması, ne olursa olsun onları asla bırakmayacağını anlatmasıydı. Annelerinin kızgınlığı geçince tekrar birlikte olacaklarını bilmeliydi çocuklar. Babaları olmayı asla hak etmeyen, biyolojik bir terimden öteye geçemeyen o pislik herif onları bırakıp küçücük kalplerine hayatları boyunca geçmeyecek bir yara bırakmıştı zaten. Efran'ın da kendilerini bıraktığını düşünmemeliydi ikizler. Ne olursa olsun bu adamın onlara döneceğini bilmeliydiler. Ancak bu sayede zamanı geldiğinde baba olarak benimseyebilirlerdi dadılarını.

Beril'in işe gidiş saatinden yarım saat sonra gitmişti eve ki karşılaşma olasılığı kalmasın. Her ne kadar kadını

özlemiş olsa da, gözlerine bakıp özür dilemek, varlığının güven verici sıcaklığını tekrar kalbinde hissetmek istese de öfkesi tazeyken karşısına çıkmaya çekiniyordu. Bu kadar kızacak ne vardı anlamıyordu ki adam... Tamam, yanlış strateji kullanmış olabilirdi ama kötü bir niyeti yoktu ki. O sadece kadına ait olan her şeyi sevebileceğini, onun için her şeye katlanabileceğini göstermek istemişti.

Zile iki kez basıp ellerini önünde birleştirerek beklemeye başladı. Acaba Beril evdekilerin de ona karşı gard almasını sağlamış olabilir miydi? Kapı açılıp da Cenk alaycı sırıtmasıyla göründüğünde sıkıntıyla soludu Efran.

"Hiç sırası değil," deyip içeriye girerken Cenk hâlâ sırıtıyordu.

"Seni içeri almamam gerek... Ama merak ediyorum, gerçekten kendine ait bir şirketin mi var?"

"İçeri girmeme izin verirsen cevabını alırsın," dedi Efran. Umursadığından değil de, onlarla ters düşmek istemediğinden.

Cenk geri çekilip ona yol verdiğinde direkt merdivenlere yürüdü genç adam. Arkasından "Beril'e eve gizlice girdiğini söyleyeceğim," diyen adama görmese de minnettar bir gülümseme yolladı. Odaya girip de çocukların

köşelerine çekilmiş sessizce oturduğunu gördüğünde içi acıdı. Onlar hiç böyle sakince durmazdı ki...

"Ben geldim," diyerek dikkatlerini çektiğinde Sare koca bir çığlık atıp dadısına koştu. Baler'se büzülen dudakları, dolu dolu gözleriyle adamın bacaklarına sarıldığında odanın köşesinde, koltuklarda sessizce örgü yapan Hacer Teyze iç çekerek baktı onlara. Deli kızı ne demeye göndermişti bu adamı bilmiyordu ama geri gelmesine sevinmişti. Bu çocukların bir babaya ihtiyacı vardı ve Beril böylesini bir daha zor bulurdu. Kızının kalın kafasını duvarlara vuracağı günler de gelirdi elbet. Yaşlı kadın o güne kadar bu iyi yürekli adamın sabretmesini umdu.

Efran çocukları kucaklayıp sımsıkı sarılırken Sare ellerini yüzünün arasına alıp "Annem dedi ki seni kovmuş. Biz ona çok kaba olduğunu söyledik ama valla. Sen gelmezsin bir daha diye çok üzüldüm ben. Baler'le ağladık biz," dediğinde küçük oğlunun yüzünü görmeye çalıştı Efran ama Baler kafasını omzuna sıkıca bastırmış,

ona bakmamakta ısrarcıydı. Efran kucağında çocuklarla yatağa oturduğunda başlarına birer öpücük kondurup "Ben sizi bırakmayacağımı söylemiyor muydum hep?" dedi. İkisinden ses gelmeyince "Bir konuda anlaşalım" diyerek kendisine bakmalarını sağladı. "Ben sizi çok seviyorum." Sare dün öğleden beri ilk kez gülerek kocaman açtı dadısını. "Ben de seni bir sürü çok hem de!" Baler konuşmamıştı ama biraz daha sokulmuştu adama. Daha küçücükken böyle ketumsa büyüdüğünde ne olacaktı bu çocuk? Efran onun sevgilisi olacak kızlara üzülüyordu neredeyse. Duygularını gösteremeyen bir adam olacağı o kadar belliydi ki...

"Öyleyse anlaşalım, ben sizi hiç bırakmam. Tamam mı?" Minik kafalar sallanırken Sare sırıtıyordu dadısına. "Ama annenizi biraz üzdüm ben, o yüzden bana kızgın. Bir süre burada kalmasam da sizi görmeye hep geleceği tamam mı?"

"Niye ki?" diye soran Baler'e gülümsedi. "Şapşiklik yaptım." Çocuk geldiğinden beri takındığı durgun halden sıyrılıp doğrularak, "Bak gördün mü! Ben sana çok şapşiksin demiştim!" dedi parmağını adama doğru sallayarak. "Gördün mü sonunda annemi de kızdırdın."

Efran oğlunun tombul yanaklarını öperek "Bence birlikte annenizin beni affetmesini sağlayabiliriz. Ne dersiniz?" dediğinde Sare kıkırdadı.

"Plan mı yapacağız?"

"Tabii. Söyleyin bakalım beni ne kadar seviyorsunuz?" diye sorduğunda Sare kollarını açabildiği kadar açarken Baler tekrar adamın göğsüne saklandı. "Harika! O zaman bunu anneye de söylüyorsunuz tamam mı?" dedi kucağındaki çocuğun bacaklarını mıncıklarken. Baler yüz bulmuştu bir kere, dadısının üstüne atlayıp savaş çığlığıyla minik yumruklarını dadısına doğru salladığın-

da gecikmiş sabah güreşlerinin acısını çıkardılar.

Beril gün boyu ne işe odaklanabilmiş, ne de aklındaki karmaşadan kurtulabilmişti. Bir yanı âşık olduğu, içten içe hâlâ güvendiği adamı özlerken diğer yandan kırgınlığı ve kızgınlığı üstün geliyordu. Bir an "ona haksızlık mı ediyorum?" diye düşünürken bir an kendini adamı boğmak isterken buluyordu. Bu karmaşa onu yoruyordu, her şeyden uzaklaşabilseydi keşke biraz... Kız kardeşini çağırıp işlerle ilgilenmesini isteyebilirdi, çocuklarıyla küçük bir tatil ona iyi gelir, kafasını toparlamasına yardımcı olurdu belki. Geri döndüğünde Efran'ı umursamamayı bile başarabilirdi. Bu düşünceyi kafasında ölçüp biçerken kapısı gürültüyle açıldı. İçeriye paldır küldür dalan sarışın kıza bir an şaşkınca baktıktan sonra gülümseyerek ona doğru yürüdü.

"Selin... Nereden çıktın sen? Niye geldin?" Selin sahte bir alınganlıkla baktı ablasından ayırmadığı kuzenine. "E, hoş buldum Beril Abla! Bugün ne kadar kibarsın."

Beril mahcup bir bakışla kızın omzunu sıvazladı. "Kusura bakma canım, kafam öyle dolu ki ne dediğimi bilmiyorum. İyi ki geldin, çok özlemiştik seni."

"Ben de özledim! Çocukları görmek için deliriyorum ama burası havaalanına yakın olduğundan önce sana geleyim dedim. Ay, yoldan gelmiş kız, bir oturt çay kahve söyle yani kaldım burada..." diye söylenerek oturan kızın karşısına geçti gülerek.

"Ne içersin çenebaz?"

"Ben bol şekerli bir kahve alayım tatlım," diyerek sevimlice sırıttı Selin. Derslerden öyle bunalmıştı ki sınav sonrası bulduğu bir haftalık tatilde kafa dağıtmak ve enerji depolamak için en sevdiği yere gelmişti. Çocuk-

larla çok iyi anlaşıyordu genç kız. Beril bir ara Selin'e mesleğinin kazandıracağı paranın iki katını teklif edip çocuklarına bakmasını istemeyi bile düşünmüştü ama kız doktor olarak aileye daha faydalı bir birey olacaktı muhtemelen.

Bir süre havadan sudan konuştuktan sonra Selin gözlerini kısarak "Ee, gelelim asıl meseleye," dedi. "Neden bu kadar üzgünsün?" Beril kızın sorusuyla duraklayıp bakışlarını ellerine çevirdi. Parmaklarıyla oynarken *'bir şey yok'* demek istedi ama cingöz kuzenini kandıramayacağını biliyordu.

Olanı biteni bir çırpıda anlatırken Selin gözlerinde sessiz kahkahalarla dinlemişti kadını. "Ne yani? Sen kendine modern çağın Mecnun'unu buldun, bir de triplere mi giriyorsun? Salak mısın ablam sen?" dedi gülerek.

Beril sinir olmuş bakışlarını genç kıza dikip kızgın bir bakış attı. "Öyle değil işte. Romantik bir şey değil bu. Sema da sürekli başına böyle bir şey gelmesi için adak adayacağını falan söylüyor... Benim durumum farklı tamam mı? Yalancı bir adama güvenip de çocuklarımı belirsiz bir geleceğe itmeyeceğim."

Selin dudaklarını büzerek kadına baktıktan sonra omuz silkip kahvesini yudumladı. Üstelemeye gerek yoktu, şu an ne söylese Beril savunmaya geçecek, kendini haklı çıkarmaya çalışacaktı. Genç kıza göre bu hikaye filmlere konu olacak türdendi. Gözünün önüne takım elbisesinin sırtına bağlanmış çocuk battaniyesinden yaptığı pelerini, bir elinde dosyalarını taşırken bir elinde biberon tutan şaşkın bir adam belirince aniden kıkırdadı kız. Şu çakma dadıyı deli gibi merak ediyordu. *'Yahu, sen CEO'sun. Ne işin var çocuk beziyle?'*

Kızın kıkırdamasının üstüne bir de odaya giren Sema'yla iyice sinir olmuştu Beril. Bu ikisi birbirine çok benziyordu... İkisi de manyaktı! Bu yüzden bir araya geldiklerinde onlardan korkuyordu Beril. Şimdi yine ikisi bir olmuş Efran'dan bahsederken genç kadın kendi tarafını tutmadıkları için onların üstünde kanlı fanteziler kuruyordu. Önce Sema'nın Efran'dan bahsederken beliren hayran bakışlarını kesmek için gözlerini tornavidayla oyabilirdi mesela... Arkadaşının Efran'a değil yaptığı deliliğe hayran olduğunu bilse de içinde varlığından haberdar olmadığı kıskanç bir kadın dürtükleyip duruyordu aklını.

Sonunda onları birbirinden ayırıp Sema'yı göndermeyi başarabildiğinde Selin'le birlikte şirketten çıkıp eve doğru yollandılar. Efran'ın şu an ne yaptığını merak ediyordu. Üzgün müydü acaba? Duygularında ne kadar samimiydi?

Bunları merak etmek istemiyordu ama salak kalbine de söz geçiremiyordu işte... Efran'ın onu rahat bırakmasına minnettardı, şu anda adam karşısına çıksa yine köpürürdü muhtemelen... Sadece biraz uzaklaşıp kafasını toplamalı, hem kendi hem de adamın ona olan davranışlarını, duygularını iyice bir sorgulamalıydı.

Diğer yandan Efran Beril'in bu düşüncesini bilse evde kadını beklemek yerine sessizce çıkıp giderdi muhtemelen ama Baler'in de dediği gibi. Efran biraz fazla şapşikti galiba...

Beril Selin'le birlikte eve girdiğinde şaşkınca önündeki manzaraya bakakaldı. Oğlu Cenk'in omzuna binmiş tepesinde kovboy şapkasıyla plastik kılıcını Efran'a sallarken kızı da dadısının kucağında kahkahalar atarak onların dövüşmesini izliyordu. Bu görüntüde yanlış olan bir şeyler vardı değil mi? Öncelikle bu adam artık dadıları değildi. Evinde ne işi vardı? Çocuklarıyla konuşmuştu, zamanla tepkileri sönecekti, biliyordu. Efran'ın yokluğuna alışmaları gerekirken bu salak adam ne diye yine hayatına dalıp planlarını bozmuştu? Bir de başındaki o komik pembe şapkayla bile nasıl bu kadar yakışıklı görünebiliyordu?

"Senin burada ne işin var?" diye sorduğunda oyuna çocuklardan daha fazla kapılmış iki koca adam irkildiler. Cenk Baler'i kollarından tutup yüzünün önüne siper ederek "Zorla girdi içeriye, yoksa ben bunu niye alacağım içeri canım!" diye mırıldanırken bir taraftan da yandan yandan çıkışa yürüyordu. Beril çatık kaşlarıyla bakışlarını Efran'a çevirdiğinde sevimlice sırıttı adam. "Eşyalarımı almaya gelmiştim."

"Böyle mi alıyorsun eşyalarını!" diyerek adamın kafasındaki pembe şapkayı işaret edince Sare kıkırdadı "Ben onu Efran'a verdim." Kollarını adamın boynuna dolamış mutlu mutlu sırıtan kızına bakıp derin bir nefes verdi Beril. Merdivenlere dönüp odasına çıkarken "Aşağı indiğimde gitmiş ol lütfen," dedi. Beril'in arkasından bakan Sare ve Efran birbirine dönüp omuz silktiklerinde oda-

daki kahkaha sesiyle Selin'i ancak fark edebildiler.

Eğlenerek onları izleyen genç kız, başlar ona döndüğünde tüm dişlerini göstererek sırıtıp karşısındaki adama el salladı.

"Ay, Selin gelmiş!" diye bağıran Sare dadısının kucağından inecek gibi olduysa da vazgeçip daha sıkı sarıldı adama. Efran'ın gitmesini hiç istemiyordu ama annelerinin siniri geçene kadar burada kalamayacağını söylemişti. O yüzden gitmeden önce sarılabildiği kadar sarılmalıydı adama. Çünkü o yokken çok özlüyordu Sare, dadısını.

"Selam," dedi Selin resmen cıvıldayarak. "Güzel şapka," diyerek Efran'ın başındaki ona küçük gelmiş pembe güllü şapkayı gösterdiğinde aceleyle şapkasını çıkardı genç adam.

"Selam."

"Demek çakma dadı sensin, ha? Ay, yakışıklı da üstelik!" deyip kahkaha attı. "Senden başka var mı?" dediğinde omuz silkti adam.

"Kendini tanıtacak mısın?" diye sorduğunda Selin elini uzattı.

"Beril'in kuzeniyim ben. Selin."

"Efran," diyerek kızın elini sıktıktan sonra "Evin dadısı," dedi göz kırparak.

"Duydum!" deyip kıkırdadı kız. "Benim de dadım olur musun?" derken saçlarını Sare'nin ki gibi iki kulak olarak toplamaya çalışıyordu. "Yeterince çocuk görünüyor muyum?"

Efran bu tatlı kızı ilk andan sevmişti. Evde herkes onun tarafındaydı ve bunu bilmek içini rahatlatıyordu. Beril de onu affetmek istiyordu hem, buna emindi genç adam. Tek yapması gereken kadının yersiz korkularını aşmaktı.

"Hayır, senin boyun çok uzun!" diyerek araya girdi Sare. Bir elini beline atmış Selin'e kötü kötü bakıyordu. "Hem saçın da hiç güzel olmuyor öyle yapınca. Efran benim!" dediğinde genç adam gülerek öptü kızını.

Selin dudaklarını büzüp Sare'ye "Aşk olsun," dediğinde küçük kız onu umursamadan dadısına sarıldı. Efran'ın gözleri Baler'i ararken mutfaktan gelen haylaz çığlıklarını duyunca rahatlayarak kızının kucaklayışına karşılık verdi. Minikler kaşla göz arasında kaybolup çok garip şeyler yapabiliyorlardı, bu yüzden hep tetikte olmak gerekiyordu. İki saniyeliğine arkasını döndüğü için Baler'i kaybettiğinde öğrenmişti bunu. Çocuğu bulması bir dakika bile sürmemişti ama Baler o kısacık zamanda Sare'nin minicik lastik tokalarını –ki yüzlerce vardı o şeylerden– Tülin Hanımın yaptığı pırasa yemeğinin içine atıvermişti. Bunu nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu Efran'ın. Kadın onu dakikalarca azarladıktan sonra çocukları mutfağından uzak tutmasını söyleyip bir de çöpe giden yemeği için günlerce adama laf sokmuştu.

Efran o sırada yanından geçen kadına sevimsiz bir sırıtmayla baktı. Aynı şekilde karşılığını aldığındaysa gülmemek için kendisini tutması gerekmişti. Bu kadın sinir bozucu olmak için çaba harcıyordu sanki. Günde sadece birkaç saat çalışmasına memnundu Efran. Böyle bir kadına bütün gün katlanamazdı herhalde. Neyse ki işini iyi yapıyordu... Evin yardımcısıyla uğraşmaktan vazgeçip çocuklara veda ettikten sonra hiç istemese de çıktı evden. Saat daha erkendi bu yüzden haftalardır uğramadığı şirketine gidecekti. Bu işe kalkışmadan önce emekli olmaya hazırlanan babasını yurt dışına önemli bir eğitime gideceğim diye kandırıp biraz daha şirketin başında kalmasını istemişti. Kendi boşluğunu da Akın dolduruyordu ama henüz okulu bitmeyen kardeşi her akşam onu

arayıp *gençliğimi* çürüttün başlıklı sitem ve şikayetlerini zorla dinletmişti abisine. Yokluğunda Akın'ın işleri karıştırmadığını ya da biriktirip üstüne yıkmış olmadığını umdu...

Sare Efran'ın gitmemesi için her şeyi yapsa da dadısının gitmesine engel olamamış bunun siniriyle de ellerini beline atıp annesinin odasına koşturmuştu.

"Anne ben Efran'ı çok seviyorum ya, evlenicem ya ben onunla. Sen şimdi onu kovarsan ben nasıl evlenicem? Sana diyorum anne, ya! Sen niye benim prensime kötü davranıyorsun? Ya senin yüzünden bana küserse bir daha gelmezse ben nasıl anne olucam? Tamam, ben çok yemek yerim karnım kocaman olur sonra içinden bebek çıkar ama evlenmezsem yapamam ki öyle! Anne olmak için evlenmek lazım anneannem öyle dedi bana." Sare tiz sesiyle bağırarak konuşurken Beril ne dediğini anlamaya çalışıyor, mutasyona uğramış kelimelerden anladıklarıysa tuttuğu kahkahasını zorluyordu. Küçük kızının hayalleri büyüktü anlaşılan. Bir an bu hali ona çok tatlı gelse de sonrasında sıkıntıyla çöktü omuzları.

Ne yapacaktı? Herkes ne diye bu adamın tarafındaydı ki? Kendi gördüklerini göremiyor muydu kimse? Yaşadığı kötü günlerin tekrarlanmaması için temkinli davranmasını anlamıyorlar mıydı? Tamam, çocukları bunu

anlayamazdı elbette ama; Ya arkadaşları? Evdekiler? Niye herkes ona suçlarcasına bakıyordu ki?

Havır, sanki adamın ekmeğini elinden almıştı! Koskoca şirket sahibiydi yahu bu adam, ne diye sokakta kalmış muamelesi yapıyorlardı? Hangisi daha deliydi bilemiyordu Beril. Şirketini bırakıp bir aşk uğruna dadı olan adam mı? Yoksa tüm bu saçmalığı görmezden gelip onu savunan yakınları mı?

Yine de her şeye rağmen bugün geldiğine sevinmişti. Kabul etmek istemese de adamın hayatından çıkıp gitmesi düşüncesi ödünü koparıyordu genç kadının. Kalması da korkutuyordu belki ama hangisi daha kötü diye düşündüğünde onu bir daha göremeyecek olmak daha çok yakıyordu canını. Ne yapacağını bilmiyordu, nereden tutsa elinde kalıyordu sanki hayatı. Belki de biraz akışına bırakmalıydı. Efran'ın kendisini affettirmek için bir şeyler yaptığını ve yapacağını görmüştü bakışlarında... Bu düşünce gururunu okşuyordu elbette, adamın ondan vazgeçmeyişi endişelerinin üstüne çiçekler saçıyordu. Daha ne kadar inkar edebilirdi ki? Fena kapılmıştı adama. Sadece kendisi de değil üstelik tüm ailesi Efran'ın etkisi altına girmişti. Onu hayatından çıkarabilir miydi gerçekten? Adamın ona sevgiyle bakan gözlerini unutup devam edebilir miydi hayatına? Ederdi elbette ama ya kendisinin ve çocuklarının mutluluğunu elinin tersiyle itiyorsa?

Ellerini saçlarına daldırıp hâlâ bıdır bıdır söylenen kızına arkasını döndü. Belki de biraz burnunu sürtmeli ve onun sadakatini test etmeliydi. Hem böylece onu affedecek ve tekrar güvenecek cesareti bulurdu kendinde... Evet, bu en iyisiydi! Tavrını değiştirmeyecek ama ona bir şans verecekti. Eh, bunu adama söylemeyecekti elbette,

çakma dadılarının iyi bir derse ihtiyacı vardı!

Efran, biriken işler yüzünden tüm gece çalışmak zorunda kalmıştı. Akın her şeyi hallettiğini söylerken kastettiği neydi merak ediyordu. Stajyer kızlar mı yoksa sekreterler miydi o yolunda olan şeyler? İkisinin nasıl kardeş olabildiğine şaşıyordu adam. Ne fiziksel özellikleri benziyordu birbirlerine ne de huyları. Efran ne kadar sorumluluk sahibi, ağır başlı biriyse Akın da o kadar hayta ve vurdumduymazdı.

Gece yarısı eve döndüğünde mutfakta kendisine bir şeyler hazırlamaya çalışırken annesi çıkardığı sesleri duymuş, yanına gelmişti. Genç adam mahcup bir gülümsemeyle sordu, "Çok mu gürültü yaptım?"

Leyla Hanım oğluna oturmasını söyleyip dolaptan atıştırmalık hafif bir şeyler çıkarırken "Seni bekliyordum," dedi. "Neredeydin?"

"Çalışıyordum. Niye bekledin?"

"Konuşamadık hiç, merak ediyorum," dedi Leyla Hanım gülümseyerek. Hazırladığı sandviçi oğluna verip karşısına oturdu. "Efran, yaptıklarına anlam veremesem de bunun cesaret istediğini görebiliyorum. Gerçekten bu kadar âşık mısın?" diye sorduğunda gülümsedi genç adam.

Âşık mıydı? Ölüyordu! Beril'den uzak olduğu her an içi sızlıyordu. Öyle çok seviyordu ki adam onu, hislerinin büyüklüğünü bir kez daha anlamıştı geçirdiği iki günde. Bugün Beril eve geldiğinde, tekrar yüzüne bakabilmenin, onunla tekrar konuşabilmenin sevinciyle gülümsemişti tüm gün. Çatık kaşlarıyla insanlara buz gibi bakarken bile güzel, sevimli görünebilecek tek kadındı o. Gülümsediğinde gözünün altındaki minicik gamze sadece ona yakışıyordu. Tavşan kostümü giyip etrafta zıplayarak çocuklarla oynarken bile güzel ve çekici görünebilecek tek

kadındı Beril. Çünkü Efran sadece onu seviyordu. Genç adam Beril için diğer tüm kadınlardan onu ilk gördüğü anda vazgeçmişti. Çünkü sadece Beril bu kadar yakışabilirdi Efran'a. Kadının yanında duracak tek adam kendisi olabilirdi. Başka türlüsü mümkün değildi artık.

Daldığı düşüncelerden annesinin tatlı kahkahasıyla sıyrıldı. "Bakışlarından anlaşılıyor," dedi kadın gülümseyerek. "Ama keşke böyle garip bir maceraya atılmadan önce benimle konuşsaydın, daha mantıklı bir şeyler önerebilirdim, emin ol."

"Ama o zaman çocukları bu kadar benimseyemezdim," dedi Efran. O zaman ikizlerle arasındaki bu kuvvetli bağı kuramazdı belki de... Annesine çocukların resimlerini gösterir, onlarla geçirdiği günleri anlatırken gözlerinden ışık saçılıyordu. Leyla Hanım keyifle dinledi oğlunu, onun bu kadar koca yürekli olması, bu kadar güzel sevmesi gururlandırdı kadını. Başta çocuklu bir kadın onu endişelendirse de oğlunun sevgiyle parıldayan gözlerini, onlardan bahsederken özlemle dolan iç çekişlerini gördüğünde tüm endişeleri yok olmuştu. Efran'a her zaman güvenmişti annesi. Şimdi de kendisi için en doğru seçimi yaptığını biliyordu.

17. Bölüm

Kahvaltıdan sonra evden çıkarken peşine takılan Akın'ı ancak arabaya bindiğinde fark edebildi Efran. Kardeşinin yüzüne ne yaptığını sorarcasına baktığında Akın o meşhur haylaz sırıtışıyla kemerini taktı. "Ne bakıyorsun? Yeğenlerimle tanışacağım. Aslan parçasını göremedim henüz." Efran bir süre bu fikri tarttıktan sonra omuz silkerek arabayı çalıştırdı. Belki Akın'ın patavatsızlığı işine yarardı, belli mi olur?

Akın hafif dalgalı kumral saçlarını düzeltip güneş gözlüğünü taktıktan sonra sırıtarak abisine baktı. "Gerçekten, çocuk seni o kadar delirtip bulduğu her şeyi kafana atarken hiç ağzını burnunu kırmak istemedin mi?" Dün gece Baler'in ona alışma sürecinde kendisini ne kadar zorladığını anlatmıştı Efran, kardeşlerine. Nil'in çenesinin müsaade ettiği kadar konuşabildiklerinden Akın abisiyle uğraşacak vakit bulamamıştı o sırada. Kız kardeşi Vildan'a hakaretler yağdırır onu zaten hiçbir zaman sevemediğinden bahsederken arada mola verip Beril ve çocuklar hakkında sorular sormuş sonra tekrar Vildan hakkında cinayet planları yapmıştı tüm gece. O böyle

kontrolsüzce konuştuğunda Akın'ın ruhu çekiliyor, içindeki enerjiyi aç bir goril edasıyla tüketiyordu kardeşi. Bu yüzden ancak kendine gelebilmişti dünkü sohbetlerinden sonra.

"Dört yaşında bir çocuktan bahsediyoruz Akın," dedi Efran kardeşine hayretle bakarak. "Ayrıca çocuk döven bir manyağa mı benziyorum?" Kardeşi omuz silkip "Ben döverim herhalde, ya," dedi ciddi ciddi düşüncelere dalarak. "Benim çocuğuma yazık olur. Doğurmayayım en iyisi ben," dediğinde abisi kafasına sertçe vurdu. "Doğuramazsın zaten, beyinsiz."

Akın kafasını ovuşturarak abisine ters ters bakarken "Anladın işte be," diye mırıldandı. Bir an kendini abisinin yerine koyup paçalarını çekiştiren çocuklar hayal edince ruhu daraldı. Çocukları severdi Akın ama kendisinin olmayanları. Sadece oynayıp sevebileceği çocuklar tatlıydı ona göre. Geceleri ağlayarak onu uyutmayan, her yere kusup olur olmadık zamanlar da altına yapan bir çocuğun düşüncesi ödünü koparıyordu. Hele ki bu çocuk kendi çocuğuysa, onunla ilgilenecek kişi olmak... Hayır, hayır! Akın hayatının sonuna kadar yeğenlerini sevebilirdi. Çocuk yapmaya ne gerek vardı canım? Hem zaten doğuramazdı o...

Eve geldiklerinde arabalarına şaşkınca bakan görevliye selam verdi Efran. Adamla kısaca konuşurken Akın çoktan eve doğru yürümüştü. Havalar çok güzeldi bugünlerde... Güneşli havayı özlemişti, kış hiç onun mevsimi değildi. Teni beyaz olduğundan soğuğa çıktığında burnu hemen kızarıyordu ve bundan nefret ediyordu genç adam. *Ne o öyle kız gibi...* Hem yazları güneş yanığı teniyle çok daha çekici oluyordu. Kendi kendine sırıtırken abisi omzuna vurdu. "Ne o, yine Jhonny Bravo sırıtışını takınmışsın," dediğinde kahkaha attı Akın.

Abisine cevap vereceği sırada açılan kapıdan iki mi-

nik fırladı önce, arkalarından üstünde renkli bir şeylerin olduğu *–at mı o ya?-* pijamasıyla saçlarını çocuk gibi iki yandan bağlamış bir kız bağırarak çıktı.

"Bu yaptığınız hainlik!" diye bağırıyordu kız ince sesiyle. "Daha üç dememiştim!" Akın şaşkınca kıza bakarken yaşını kestiremedi. Komik saçı ve pijamalarıyla Sare'nin uzun boylusu gibi görünüyordu ama yüzüne bakınca yutkunması gerekmişti adamın. *'Vay... Kız cidden güzel!'*

Çocuklar, yakalamaca oynarken Selin'i kandırmanın hazzıyla kahkaha atarak çıkmıştı evden. Bahçedeki köpeğe ilk ulaşan kazanacaktı ama Efran'ı gördükleri anda yarışı unuttular. Çığlıklarla dadılarının kucağına atlayıp adamı sevgiye boğarken diğer tarafta Selin duraklamıştı.

Karşısında iki tane yakışıklı adam dururken başka ne yapacaktı ki? Hem de bayağı yakışıklı! Kızın gözleri çocukları kucaklayan adamdan diğerine doğru kayınca dehşetle kendisine baktı. Hangisini saklasaydı? Hem Sare'ye hem kendine aldığı Pony'li pijamasını mı, her tırnağında ayrı renk oje olan çıplak ayaklarını mı yoksa iki yandan toplayıp kirazlı tokalar taktığı saçlarını mı? Adamın güneş gözlüklerinden ifadesini seçemiyordu ama sırıtan dudakları kızarması için yeterliydi. O nereden bilecekti canım bu eve böyle süper modellerin girip çıktığını? Yeğenleriyle oyun oynuyordu kız burada!

"Ne sırıtıyorsun be!" diye sinirle bağırdığında adam başını eğip saçlarını karıştırırdı. *'Anamm o ne, yaa?'* Selin utançtan kuduruyordu ve bunu saklamak için de çemkirmeyi tercih etmişti. *'Eh, battı balık yan gider...'*

"Çok tatlısın, ona gülüyorum," dedi Akın güneş gözlüğünü çıkarıp açık renk gömleğinin

cebine takarken. Kıza gülümsemeyle bakıp "Güzel tokalar," dediğinde Selin kızsa mı, gülse mi, utansa mı bilemedi. En mantıklısı koca bir iç çekmekti ama bunu da yapacak değildi. Genç adam elini uzatıp "Akın," dediğinde kız görüntüsünün hakkını vermek için *'ben de akmayın, ha ha'* falan demeyi düşündü bir an, sonra salaklığına kıkırdarken "Selin," diyerek elini sıktı genç adamın. Akın parlak güneşin altında ona gülümserken öyle yakışıklı görünüyordu ki genç kız *'Elimi tuttu, elimi tuttu!'* diye çığlık atsa kimse yadırgamazdı sanki bunu.

Akın, kızın tatlı kıkırdayışına anlam veremese de hoşuna gitmişti. Güneşten kısılan gözleriyle kendisine biraz utanç, biraz sinirle bakarken çekici görünüyordu kız... Bakışlarını yüzünden çekip kıza şöyle bir baktığında içiladı. Evet... Beş yaşında bir çocuk ne kadar çekiciyse bu kız da o kadardı.

"Memnun oldum," diyerek sonunda elini bıraktığında kız da kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Akın sonunda çocukları hatırlayıp abisine döndüğünde onu ileride köpek kulübesinin önüne çömelmiş, ikizlerle birlikte kahverengi, küçük bir köpeği sevdiğini gördü. Onlara doğru yürüyüp "Bana hoş geldin yok mu?" dediğinde Sare tatlı tatlı gülerek öpücük attı adama. Akın abisinin bu kızı neden dilinden düşürmediğini anlayabiliyordu. Minik cadı öylesine tatlı ve cilveliydi ki sevmemek mümkün değildi. Baler kendisine dikkatle bakarak "Sen kimsin?" diye sorduğunda Efran onu kucaklayıp ayağa kalktı. "O benim kardeşim," diyerek oğluna döndüğünde Akın sırıtarak telefonunu cebinden çıkarıp iki çocuğu birden kucağında taşıyan abisinin resmini çekti. Görünüşe göre Efran sonunda ait olduğu yeri bulmuştu. Akın kızlar arasında her zaman popülerdi ama abisine farklı bir hayranlık beslendiğini de biliyordu. Onun aile odaklı oluşu, kızla-

rı asla eğlence olarak görmeyen bir adam olması hoşuna gidiyordu hepsinin. Bir insan nasıl hayatı boyunca ayrı olurdu ki? Akın abisinin hiçbir zaman bir kızla başının derde girdiğini, onları ağlattığını ya da kendisi gibi sıkça onlarla kavga ettiğini hatırlamıyordu. Annesinin karnından aile babası olarak çıkmıştı sanki bu adam.

Selin içeri girip kapıyı çarparak kapattığında Beril banyodan çıkmış aşağı iniyordu. Hafta sonu olduğundan herkes bir yerlere yayılmıştı bugün. Güzel havanın tadını çıkarıyorlardı.. Hacer Teyze mutfağın bahçeye açılan kapısından ayaklarını güneşe doğru uzatmış el işi yapıyor, kendisi de bahçedeki feci yakışıklı adam tarafından görmezden geliniyordu. Ne güzel!

"Ne oldu?" dedi Beril ellerini beline atmış söylenen kuzeninin yanına giderken. "Dadı geldi!" deyip pijamalarını gösterdi Selin. "Üstelik kendinden daha yakışıklı kardeşiyle. Ve ben bu haldeyim! Ah, ayağıma taş bağlayıp camdan atlayacağım şimdi!" diye bağırarak yukarıya koşan kızın ardından şaşkınca baktı Beril. Sonrasında çakma dadısını görmek için sessizce Hacer Anne'sinin tepesine dikilip dışarıda çocuklarıyla gülüşen adamı görmeye çalıştı ama Akın, Efran'ın önünü kapattığından sadece saçlarını görebiliyordu.

"Uzaktan dikizleyeceğine yanına gitsene," diyen yaşlı kadına baktı utanarak. "Kimseyi dikizlemiyorum ben! Ne yapıyorsun diye bakıyordum," dediğinde kıs kıs gülen kadından uzaklaştı ama bu kez de Cenk'e çarpmıştı. "Efran iyi bir adam biliyorsun değil mi?" dedi ondan görmeye alışık olmadığı ciddi bir tavırla.

Aman biliyordu! Biliyordu da kendisi de haklıydı onu da biliyordu. Çatık kaşlarıyla Cenk'e bakınca önünden çekildi genç adam. Evdeki iki kadın bahçelerindeki yakışıklı adamlara söylenerek salonda buluştuğunda Selin

özüne dönmüş, üzerindeki saçma pijamalar ve kirazlı tokalardan kurtularak özgüvenini tazelemek için güzel bir elbise giymişti.

Bu sırada kapı açılıp çocuklarıyla birlikte Efran ve Akın içeri girdiğinde "Sen beni duymuyor musun adam?!" dedi Beril Efran'a dönerek. Baler dadısının omzundan annesine şebeklikler yaparak gülmesini sağlamaya çalışırken Sare Akın'ın kucağında şarkı söylüyordu. Cidden duymuyorlardı onu... "Ben sana bir daha bu eve gelme demedim mi?" diye sordu kıskanç bir tavırla. Kıskanırdı tabii, çocukları neredeyse kendinden çok seviyordu bu adamı.

"Abimin maaşını almaya geldik," dedi Akın saklı kahkahalarıyla. Beril'e oldukça tanıdık gelen bu ton bir an duraklamasına neden olsa da "Ne maaşı?" diye sordu.

"Neredeyse bir aydır burada çalışıyor! Emeğinin karşılığını alması gerek değil mi?" dediğinde, abisinin susmasını söyleyen bakışlarına aldırmadı.

"Size para falan ödemeyeceğim!" dedi Beril şaşkınca. "Şirketi olan adamsın yarım dadı maaşını mı istiyorsun?" diye sorduğunda Efran gözlerini büyüterek "Ben istemiyorum," dedi. "Akın istiyor."

Akın daha fazla kendini tutamayıp gülmeye başladığında Beril'in kafasında bir şimşek çaktı. "Sen osun değil mi?" dedi şaşkınca Akın'a. "Efran'ın sözde bağlı olduğu şirketi aradığımda konuştuğum adam?" Referansları kontrol ederken adamın gevşek konuşmasına çok takılmıştı Beril, şimdi Akın karşısında aynı ses tonuyla konuştuğundaysa bir kez daha salak yerine konduğunun farkına varıp sinirlendi.

Akın bir an ciddileşip mahcup bir bakış atsa da tekrar gülmeye başlaması uzun sürmedi. Beril onları sinirle evden bir kez daha kovarken Efran sakince çocuklarına

sarılmış, hatta kadın karşısında ona bağırmıyormuş gibi tatlı tatlı gülümseyerek yanına gelip yanağını öpmüştü. Beril'in gözleri kocaman açılıp, tüm kelimeleri içine kaçarken Akın'la birlikte evden çıkan adamın arkasından öylece bakakaldı. Utanmaz bir de onu öpüyor muydu? Kadın başını iki yana sallayarak gülmeye başladığında ikizler de birbirilerine sırıttılar.

Selin ise Akın'ın ona bir kez bile bakmamış olmasına fena halde bozulmuş, adamın akla zarar kahkahasından bu kadar etkilendiği için kendine kızarak odasına gitmişti...

18. Bölüm

Beril'in gün boyu sırıtan yüzü evdekilerin gözünden kaçmamıştı elbette. İki gündür kızarmış gözleri, uykusuz bakışlarıyla etrafta gergince dolaşırken ikizleri de tedirgin etmişti bu hali. Şimdi sofrada hep birlikte otururlarken, Selin Baler'in yemeğini yemesine yardımcı oluyor, Sare tüm suratına bulaştırarak kendisi yemeye çalışıyor ve Beril de çenesini yumruğuna yaslamış küçük bir tebessümle dalgınca çorbasıyla oynuyordu. Hacer Teyze'nin kendisine diktiği güngörmüş bakışların bile farkında değildi genç kadın. Efran'ın tatlı ifadesi, küçük öpücüğü aklından çıkmıyordu. O anı zihninde tekrarladıkça sırıtmasını nasıl durdurabilirdi ki? Şapşaldı bu adam. Görülebilecek en yakışıklı, ikinci bir şansı en çok hak eden şapşal. Çünkü Beril, adamın her hareketinin nasıl kalbinden geldiğini görmüştü. Ufacık bir şeye bile bakışları ve samimiyetiyle öyle büyük anlamlar katıyordu ki, ne kadar kızsa da onu sevmemek imkansızdı.

"Niye alık gibi bakıyorsun kızım? Buz gibi oldu çorban," diyen Hacer Anne'sini duyduğunda panikleyerek koca bir kaşık aldı. Soğuk çorbayla yüzü buruşunca Cenk

gülerek su uzattı ablası gibi gördüğü kadına. "Âşık mıdır nedir," deyip bir de göz kırpınca Beril'in çimdiğinden de nasibini almıştı.

"Alık ne?" diye sordu Sare. Ağzı, yüzü makarnanın sosuna bulanmıştı, Beril onu kapıp banyoya götürme dürtüsüne zorlukla karşı geldi. Döke saça yemeyi öğrenecekti çocuklar biliyordu da işte böyle de tatlı kızı iğrenç görünüyordu, yahu!

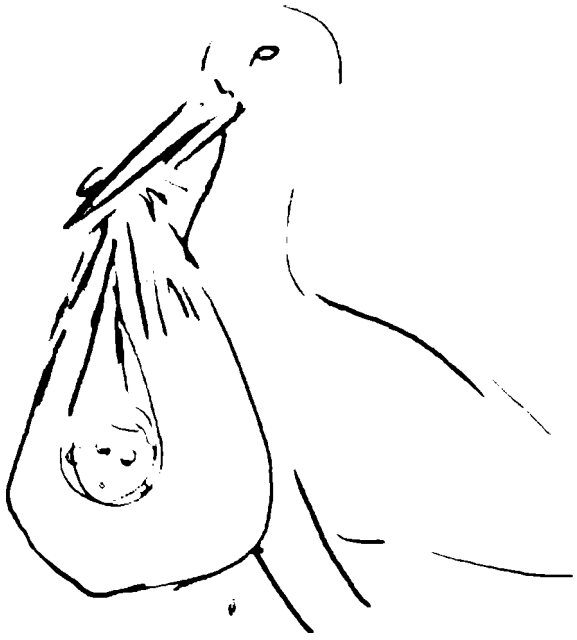
"Dalgın demek anneciğim, hadi bitir yemeğini," diyerek onu geçiştirmeye çalıştı Beril ama bir tane değillerdi ki.

Baler, "Anne sen âşık mısın?" diye sorduğunda içtiği suyu püskürtecekti neredeyse. Cenk kahkahasını son anda durdurmuş ama Beril'in ikinci darbesinden kurtulamamıştı.

"O nereden çıktı oğlum?" dedi gülümseyerek. "Yemeğini ye bitanem."

"E, Şenk dedi ya," diyerek Cenk'e baktığında "Âşık olmuş demedim, âşık mı oldun? diye sordum. İkisinin arasında fark var," dedi genç adam. Cenk'e kalırsa çok net ve mantıklı konuşmuştu da küçücük çocuktan bu karmaşık ve uzun cümleyi anlamasını beklemek biraz tuhaf oluyordu.

"Âşık olunca ne olur?" diye sorduğunda Hacer Teyze "Evlenirsin," dedi hemen. Onun bu çıkışı Selin'i güldürürken Beril'in yanakları yanmaya başlamıştı. Baler'in ise susacağı yoktu. "Evlenince, peki?" dediğinde Sare Selin'in ardından kardeşini görebilmek için başını iyice öne uzatıp "Bebek olur, bebek!" dedi heyecanla. Küçük kızın cıvıldamasıyla Cenk'le Selin kahkahasını daha fazla tutamamış, masadaki yaşlı çift de kıs kıs gülmüşlerdi.

"Peki, bebek nasıl olur anne?" sorusuyla, son noktadaydı artık Beril. Her ne kadar sessiz ve yaşlı bir adam olsa da Mehmet Amca'sının her şeyi çok net duyup dinlediğini biliyordu, bu yüzden utanarak kalktı masadan. "Çocuklar böyle şeyleri konuşmazlar, hadi bakalım madem yemiyorsunuz banyoya koşun, kırklasam ancak temizlerim sizi," diyerek banyoya gittiğinde Sare de zıplaya zıplaya annesinin peşinden gitti. Beril yukarı çıkarken, oğlunun masadakilere "Bebek nasıl oluyor söylesenize," diyerek direttiğini duymazdan gelmeye çalıştı. Arkasından hainice sırıtmasını biliyorlardı madem, bunu cevaplamayı da bilsinlerdi.

Akşam herkes odasına çekildiğinde Selin laf arasında Efran'la ilgili bir şeyler sormuş ve asıl merak ettiğini öğrenmişti; Akın'ın soyadı!

Edindiği bilgiyle Beril'in cümlesini yarıda kesip odasına koşturmuştu hemen. Kuzenini kullanıp kenara atmak vicdanını azıcık sızlatmalıydı belki ama şu an bilgisayarın başına oturmuş Akın'ın ismini aratırken duyduğu heyecan vicdan yapmaya yer bırakmıyordu.

İnternette Aksoylarla ilgili haberler vardı elbette ama bunlar hep işle ilgiliydi. Pes etmeyip Akın'la ilgili bir şeyler aramaya devam ettiğinde katıldığı birkaç davet ve galadan resimlerini buldu genç adamın. Her resimde ayrı yakışıklıydı ama hepsinde de kolunda başka bir kız vardı! Tırnaklarını kemirerek yanındaki kızları araştırmaya başladı bu sefer. O kızlar kimdi bilmiyordu ama sevgilisi olmadığı açıktı.

Acaba Akın her gün başka bir kızla gezenlerden miydi? Bir an bu düşünce onu rahatsız etse de sonrasında omuz silkti. Kendisi adam ederdi onu. Hele bir... Gözleri kocaman olurken bilgisayarı kapattı birden bire. Akın'ı niye adam ediyordu ki? O buraya birkaç günlüğüne tatile gelmişti, bu düşünceler de neydi canım? Yanaklarına hafifçe vurarak kendini azarladı ama onun suçu değildi ki, Akın'a bakan her genç kız azıcık sapıtabilirdi. Önemli olan kendine gelebilmek, bu flörtöz ilgiye olgunca nokta koyabilmekti. Elbette kendisi kesinlikle olgun bir kızdı, şu anda bu konuyu kapatıyor, Akın denen serseriyi bir daha düşünmüyordu. Böyle bir şey mümkünse tabii...

Nil, abisinin odasına her zamanki gibi çat kapı dalıp yatağının üstüne zıpladığında Akın yastığını başına bastırıp ölmeyi denedi. Eşofmanını ısrarla çekiştiren kardeşinin ölse bile onu rahat bırakmayacağını biliyordu.

"Neredeydiniz bugün? Efran abim nerede? Annem birlikte çıktığınızı söyledi, nereye gittiniz? Bana niye söylemiyorsunuz?" Akın cevap vermediği takdirde Nil'in milyonlarca soru sorup pes etmeden sabaha kadar bacaklarını çekiştirmeye devam edeceğini bildiğinden, inleyerek doğruldu.

"Tek tek sor," dedi somurtarak ama Nil kıkırdayarak

abisine sırnaşınca gülümsemesini engelleyemedi.

"Nereye gittiniz en yakışıklı abim?" diye sorduğunda, "Yalancı," dedi Akın gülerek. "Efran'a da söylüyorsun aynısını, yemiyorum artık."

"Aman naz yapma da söyle işte!" diyerek farklı bir taktik denedi Nil. Meraktan çatlıyordu, Akın'ın egosunu okşamakla uğraşamazdı şimdi.

"İyi be, Beril'e gittik. Sevgili yengem ve yeğenlerimle tanıştım," derken kardeşinin damarına bilerek basıyordu ki kendisini rahat bırakıp Efran'a sarsın.

"Vay hain. Bana niye söylemiyorsun? Ne kadar merak ediyorum bilmiyor musun? Hep böyle yapıyorsunuz siz, beni hep geride bırakıyorsunuz. Ayıp vallahi! Ya, bakma yüzüme anlat ne oldu? Çocuklar seni sevdi mi? Bence sevmemeliler ya neyse,"

"Nil lütfen!" diyerek çıkışan abisine bakıp elini dudağına bastırdı Nil. Bazen ağzını kapatması gerektiğini unutuveriyordu ne yapsın?

"Bu çeneyle seni nasıl götürebiliriz bir yere? Ağzından ne çıkacak diye gerilmekten ölüyorum seninle bir yere gidince."

"O kadar da değil be," deyip yüzünü asan kardeşine kıyamayıp sarıldı Akın.

"İşler yoluna girsin tanışırsınız. Beril'le konuşamadık zaten. Hâlâ biraz kızgın. Ama çocuklar çok tatlıydı, kız anında kendini sevdiriyor ama Baler kolay lokma değil," dedi sırıtarak. Nil kız çocuklarını pek sevmezdi, Akın'a göre kendisi fazla cadı oluğundan küçük kızlarla anlaşamıyordu. Bu yüzden kardeşi şimdiden Baler odaklıydı. Gördüğü resimlerde çocuğu yemiş, hâlâ olacağım diye saçma sapan sevinç gösterileri yapmaya kalkmıştı. Onların böyle sorgusuzca bu çocukları kabullenmeleri de annelerinin eseriydi şüphesiz. Leyla Hanım, çocuklarını

sevgi dolu yetiştirmiş, hoşgörülü ve iyi insanlar olmaları konusunda bilinçlendirmişti hep. Eh, biraz çılgın, hovarda ve cadı olsalar da iyi kalpli çocuklar yetiştirmeyi başarmıştı kadın.

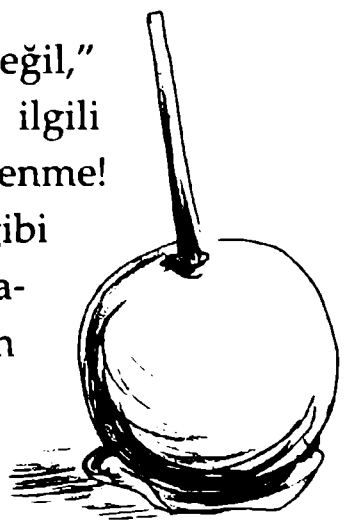
"Off, öleceğim meraktan. Ee, başka? Hiçbir şey konuşmadınız mı yani?" diye sorduğunda Akın kirazlı tokalar takın sarışın kızı hatırlayıp gülümsedi. "Senin gibi deli bir kız vardı orada," dedi gülerek. "Kim bilmiyorum ama ellerini beline atıp çemkirirken sana benziyordu," deyip kısık bir kahkaha attı. Kızın o salak pijamaları giymediği zaman nasıl görüneceğini düşünmeye başlamıştı ki abisi içeriye girip Selin'i Akın'ın aklından uzaklaştırdı tekrar. Genç kızın bundan haberi olsaydı, Efran'a sağlam bir tekme atardı herhalde.

"Ne yapıyorsunuz?" diyerek alnını öpen abisine küskün bir bakış attı Nil. "Hani ben de tanışacaktım Beril'le? Niye Akın'ı götürüyorsun da beni götürmüyorsun?"

"Akın beni yeterince rezil ediyor abicim, bir de sana gerek yok," diyerek Akın'a baktığında kardeşi gevşek bir sırıtmayla karşılık verdi.

"Ne yaptı ki?"

"Beril'den para istedi!" dediğinde Nil şaşkınca abisine baktı. "Niye yaptın böyle bir şeyi?" diye sorduğunda omuz silkti Akın.

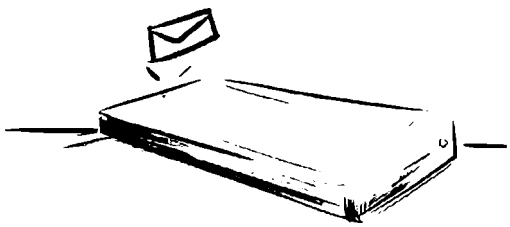
"Maaşsız işçi çalıştırmak yasal değil," dediğinde Nil abisinin salaklığıyla ilgili söylenmeye başladı. Hem de ne söylenme! Bu tartışmalar kardeşlerinin çocuk gibi birbirine girip dakikalarca boğuşmasıyla sonuçlanırdı hep. Efran onların didişmelerinden sıkılıp sessizce odasına kaçtığında yatağına uzanıp tavanı izledi bir süre. Baler onu

böyle görse aynı şeklide yanına uzanır, boş tavanda koca-man bir dünya oluştururdu kendine. Onun anlattığı garip hikayeleri özlediğini hissetti bir anda genç adam Bugün Baler'in verdiği şeker hâlâ cebinde duruyordu, elmalı şekeri cebinden çıkarıp gülerek telefonunu aldı eline. Beril'e mesaj atarken cevap verip vermeyeceğinden emin olamamıştı. Genç kadının arkasından attığı şaşkın, afallamış bakışı yakalamıştı bugün. O küçük öpücüğün tüm gün ikisinin de aklından çıkmadığına emindi genç adam.

Baler şekerini bende unutmuş, geri getiriyorum.

Evde fazlaca şekerimiz var. O sende kalsın. Kadının bir dakika içinde attığı cevap onu neşelendirmişti.

Ama benim başka bahanem yok Yazıp gönderdiğinde bir süre cevap gelmedi. Ardından Beril'den istediği cümleyi alınca gülümseyerek asıl söylemek istediğini yazdı.

Ne için?

Seni görebilmek için

Beril mesajı açıp üç kere okuduktan sonra ellerini yüzüne bastırarak kıkırdadı. Liseli âşıklar gibi mesajlaştıklarına inanamıyordu! Heyecanla yazdığı mesajlar, her kelimede dudağından kopan kıkırtılar da cabasıydı üstelik! Bu adam ne yapıyordu kendisine böyle? En yakınlarının yanında böyle rahat olurdu o sadece. Genelde insanlara karşı soğuk bir kişiliği vardı. Peki, bu adam söz konusuyken küçük kızlar gibi kıkırdamasını niye durduramıyordu? Aşk da bir yere kadardı canım, dengesini iyice bozmuştu bu çakma dadı.

Bir mesaj sesi daha geldiğinde yüzüne kapattığı ellerinin altında kıkırdadı tekrar. Parmaklarını aralayıp telefonuna göz ucuyla baktıktan sonra hızla eline alıp mesajı açtı.

"Bu sefer gel diyorum öyleyse yola çıktım"

Cevabı okuyunca *"Hayır"* yazdı panikle *"Gel demeyeceğim"* diyerek bir mesaj daha yollarken dudaklarını kemiriyordu. Heyecandan ne olacak!

"Ama beni özlemedin mi?" yazan adamın o an karşısında olmadığına şükretti çünkü aksi halde çoktan yelkenleri suya indirmişti.

"Özlemedim. Hem sana ne oluyor bugün? Neye güvenerek benimle böyle konuşabiliyorsun?" Neyse ki Efran yüzünü görmüyordu çünkü yazdıklarıyla ifadesi öylesine çelişiyordu ki şu an yanında olsa onu ciddiye almasını bekleyemezdi adamdan.

"Aşkından delirdim sonunda, mutlu musun?" Pekala, bunu beklemiyordu. Efran onu sevdiğini söylemişti evet, ama o an çok kızgın ve kırgındı. Şimdi daha aklı başındayken bunu görmek kalbine kuşlar saçmıştı genç kadının. Esmer tenine rağmen kızaran yanakları belli oluyordu. Gülümsemekten acıyan yanaklarını bile umursayacak halde değildi. Eğer Efran bu kadar tatlı olacaksa sonsuza kadar naz yapabilirdi kadın. Ay, naz yapıyordu değil mi şu an? Kendi haline gülerken bir mesaj daha geldi.

"İstemesen de gelmek zorundayım." yazmıştı bu sefer. Beril penceresinin önüne oturup *"Neden?"* yazdıktan birkaç saniye sonra geldi cevabı. O mesajdan sonra ne o çok bilmiş mantığı kalmıştı ortada, ne de kalbinde tek bir şüphe zerresi.

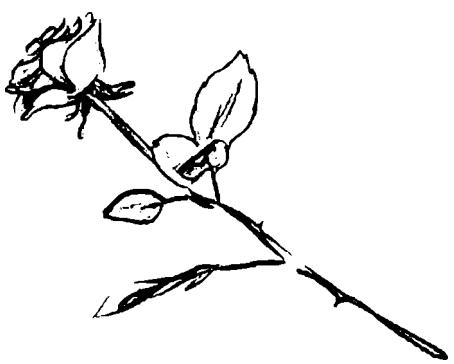
"Çocuklarıma iyi geceler diyeceğim"

19. Bölüm

Efran attığı mesajların ardından yola çıkmakta geciktirmemişti. Beril'in cevap vermeyişine takılmıyordu. Söylediklerinin kadına ne yaptığını tahmin edebiliyordu, tanımıyordu artık Beril'i. Kızsa bile, düşündüğünde Efran'ın samimiyetinin farkına varacağını ve onları ne kadar istediğini göreceğini biliyordu. Dudaklarında keyifli bir ıslıkla sürdü arabayı. Belki bu gece Beril onu affederdi ve yeni bir başlangıç yaparlardı. Bu düşünce iyice havaya girip keyiflenmesine neden olmuştu da unuttuğu bir şey vardı. Evde hiç umulmadık anlarda ortaya çıkan bir Anadolu annesi yaşıyordu. Hacer Teyze!

Beril tırnaklarını kemirerek salonda bir o yana bir bu yana dönerken heyecandan yerinde duramıyordu. Efran'ın, kendi çocuklarını sahiplendiğinin hep farkındaydı ama o mesajdan sonra hissettiklerini tanımlayamıyordu genç kadın. Geldiğinde kendi sesinden duymak istiyordu bir de. Gözlerindeki samimiyeti bir kez daha görmeye, çocuklarına olan şefkatini ve kendisine olan aşkını hissetmeye ihtiyacı vardı. Sonunda hafifçe tıklatılan kapı sesini duyduğunda koşarak dış kapıya gitti. Elini

kapının koluna koyup sakinleşmek ve yüzündeki heves-li ifadeyi silmek için uğraştıktan sonra üçe kadar sayıp kapıyı açtı. Efran karşısında ona gülümsediğinde kıpır-dayamadı. Gelişi güzel saçlarını bir yana itmeye çalıştığı belli oluyordu ama rüzgardan dağılmış, alnına dökül-müştü kahverengi tutamlar. Deri ceketinin iç cebinden kırmızı bir gül çıkardığında dudağını ısırdı genç kadın. Bu adam bu kadar tatlı olmayı nasıl başarıyordu? O tek bir güle bakışlarıyla nasıl değer katıyordu. Gözlerinin içine bakarken söylediği çok şey vardı adamın ve Beril bunu görüyordu. Öyle berraktı ki gözlerinden yansıyan duygular Efran'ın yaptığı o saçma plana minnettar oldu-ğunu hissetti Beril. Başka şartlar altında onu bu kadar iyi tanıyamazdı. Ona bir şans verse bile çocuklarıyla asla yan yana getirmeyeceğini biliyordu genç kadın. Ondan ne kadar etkilense de çocuklarına zarar vereceğini düşün-düğü için bir gelecekleri olmazdı o zaman. Oysa şimdi Efran'ı tanıyordu. Çocuklarını ne kadar sevdiğini, onlar için her şeyi yapacağını biliyordu. Kendisine olan aşkına inanıyordu sonra, gözlerine baktığında kalbini görüyor-du adamın. O kadar net, o kadar ne istediğini biliyordu ki, kadın keşfettiği duygular yüzünden neredeyse ağla-yacaktı. Adamın uzattığı gülü almak için elini uzatırken sesini bulmaya çalıştı, söyleyecek çok şeyi olmasına rağ-men sadece adama sarılıp ağlamak istiyordu ama bunu saçma bulan tarafı izin vermediğinden yapamıyordu.

Onları bu sessizlikten kurtaran evin huysuz ve tatlı kadını olmuştu. "Ne oluyor?" diye soran kadın uzun beyaz geceliği ve bembeyaz saçlarıyla kapıda belirdiğinde birden irkildi Efran. Neyse ki kadın o sırada sarı örgü yeleğini sırtına geçirmişti de düşük bütçeli korku filminden fırlamış gibi görünmüyordu artık.

Yaşlı kadının bakışları Efran ve Beril arasında gezerken onlardan cevap alamayacağını anlayınca Beril'i geriye doğru çekiştirip genç adamın önüne dikildi. Kısacık boyuna rağmen nasıl böyle korkutucu göründüğünü anlayamıyordu Efran. "O çiçek ne?" diye sorduğunda adam Beril'e kaçamak bir bakış atıp ensesini kaşıdı utangaç bir tavırla. Bu hali genç kadına öyle sevimli geldi ki sırıtmasını engelleyemedi.

"Sen ne sırıtıyorsun?" diyen Hacer Anne azarıyla kendini tutamayıp kıkırdadı. Son günlerde öfkeyi, hayal kırıklığını, aşkı bir arada ve öyle yoğun yaşıyordu ki hislerinin ağırlığı sinirlerini bozmuştu.

"Beril'e getirdim Hacer Teyze, müsaadenle içeriye geçebilir miyim?" dedi Efran saygılı bir tavırla ama yaşlı kadının bu delilerle azıcık uğraşası vardı.

"Saatin kaç olduğunu biliyor musun sen?" dedi kaşlarını çatarak. "Bu saatte gelinir mi bekar bir kadının evine?"

Efran şaşkınca bakarken "Ben burada yaşıyorum!" dedi kadına. Hacer kıs kıs gülüyordu içinden. Kıvransalardı da biraz eğlence çıksaydı kendisine. Bu salak çocuğun halleri çok eğlendiriyordu onu.

"Öncedendi o, öyle önüne geleni içeriye alsak ne olur halimiz.

Git şimdi yarın vakitlice gelirsin," dediğinde Beril müdahale etmek istedi ama gülmekten konuşamıyordu. Efran şu anda kendi ifadesini görebilse ne yapardı acaba? Küçük Emrah gibi bakıyordu. Ona kıyamazdı da, azıcık burnu sürtülse de fena olmazdı hani. Sonuçta günlerdir kendisini ağlatan bu adamdı.

"Bari çocukları görseydim," dedi genç adam omuzlarını düşürerek. Hacet Teyze katı bir tavırla 'uyudu çocuklar' deyip elindeki çiçeği aldığı gibi kapıyı suratına çarptığında uzunca bir süre gözlerini kırpıştırarak kapanan kapıya baktı. Böyle hayal etmemişti ki ama! Sare gibi dudaklarını büzüp yavru kedi bakışları atmayı denese içeriye alırlar mıydı onu? Kafasını kapıya sertçe geçirip inledi. Sevdiği kadını özlemişti, çocuklarını özlemişti. Üstelik rüzgar titremesine neden olacak kadar sertleşmişken gelecekte kuracağı evlerinin sıcaklığını özlüyordu. Kapı geri açılır diye ummuştu ama içeriden hiçbir ses gelmeyince pes ederek arabasına döndü Efran. Bir işi de kolay olsaydı ya! Dağları delecekti neredeyse Beril'e kavuşmak için. Bundan bir tık sonrası oydu artık, hâlâ neyin nazını yapıyorladı böyle? Hacer Teyze'ye söylenerek evine dönerken Akın'ın bazen yaptığı gibi kendini yere atıp tepinmek istiyordu ama bunu kendine yakıştıramadığından surat asarak tepkisini koymaya devam etti. Beril'in de alacağı olsundu! Ne hallere düşürmüştü kendisini. Gerçi Efran onun için her şeye katlanırdı ama bu kadar heveslenmişken kovulmak çok koymuştu!

Beril tüm gece karnındaki kelebeklerle boğuşmuş, hayaller kurarak geleceğini düşlemişti. Tabii ki bu düşlerin başrolü Efran'dı. Çocukları, çakma dadıları ve kendisi... Birlikte çok güzel bir aile olurlardı değil mi? Şey, dün

gece Efran'ı eve alsa daha erken olabilirlerdi tabii. Hacer Anne'si kapıyı kapattıktan sonra keyifle sırıtmış çiçeği Beril'e verip odasına girene kadar arkasından bakmıştı. Kadın kızaran yanaklarıyla tüm gece o çiçeği koklayıp yüzünde gülümsemeyle uykuya dalmış, sabah da üstüne çıkan oğluyla açmıştı güne gözlerini.

"Anne! Uyan! Uyan! Uyan!" Baler bağıra çağıra yatakta zıplarken tek gözünü açmış annesinin suratına minik ayağını bastırıp "Uyanmazsan ayağımı burnuna sokarım!" dediğinde genç kadın oğlunun ayağını yüzünden çekip doğruldu.

"Anneler öperek uyandırılır oğlum, böyle zalimce değil," dediğinde Baler kucağına oturup kocaman bir öpücük verdi annesine. "Günaydın!" dediğinde Beril onun tombul yanaklarına yumuldu. Dünyanın en tatlı çocuklarına sahipti genç kadın. Şüphesiz her anne böyle düşünürdü ama o bu konuda iddialıydı. Annesine sıkıca sarılıp sağa sola sallanarak şarkı söylerken bağırmaya devam ediyordu Baler.

Genç kadın halinden memnun olsa da yan odadaki Selin çıldırmak üzereydi. Tatile gelmişti o buraya, öğlene kadar uyumak hakkıydı değil mi? Bu şamata nedendi şimdi? Kapıları çarparak odasından çıkıp yan odaya girip "Allah rızası için susun," diyerek Beril'in yatağına attı kendini. "Ben yaşlı bir genç kızım kaldıramam böyle şamataları evladım, acıyın bana," diye mırıldanırken Baler annesinin kucağından kalkıp Selin'in sırtına boylu boyunca uzandı.

"Selin biliyor musun yıldızlar uzaydaymış," dediğinde yüzünü buruşturdu genç kız.

"Sen nerede sanıyordun?" Yeni uyandığından Baler'den daha çocuk ve huysuzdu genç kız.

"Ben bulutların içinde sanıyordum. Gündüz bulutlar onları içine sakladığı için göremiyoruz diye düşünmüştüm ama Efran bana anlattı doğrusunu."

Selin başını hafifçe kaldırıp Beril'e bakarak, "Ne dedi bu?" diye sorunca genç kadın kahkaha atarak oğlunun cümlelerini tercüme etti. Uzun cümle kurmayı başarıyorlardı da, anlaşılır uzun cümle için daha çok uğraşmaları gerekiyordu çocukların.

Selin başını tekrar yastığa gömdüğünde Baler tekrar, "Selin biliyor musun?" dediğinde çığlık atarak başını yastığın altına soktu genç kız. Tek istediği uyumaktı ama madem uyuyamıyordu o zaman dün gece aklını kurcalayan soruların yanıtlarını öğrenmeye çalışabilirdi.

"Beril, Efran'ın kardeşi geldi ya dün... Neydi adı?"

"Akın mı?"

"Öyle miydi?" deyip ilgisiz görünmeye çalışarak Beril'e doğru döndü. "Ya, sevgilisi var mı onun? Birine

çok benzettim de bir arkadaşımın... Sevgilisine," deyip yüzünü buruşturdu. Başka örnek mi yoktu, ya! Olmayan arkadaşına kinlenecekti neredeyse. Sonunu hiç iyi görmüyordu genç kız. "Yani o olabilir mi diye merak ettim."

Beril kucağına sokulan oğlundan bakışlarını ayırıp kızının bakti. Bir tedirgin görünüyordu ama uykusunu alamayınca garip şeyler yapardı Selin hep, üstünde durmadı bu yüzden.

"Hiçbir fikrim yok," deyince "Nasıl, ya!" diye cırladı Selin. Baler dudaklarını büzerek ona şaşkın bir bakış attığında Beril de kaşlarını kaldırmıştı.

"Nevin peşindesin?" diye sorunca sırıttı Selin.

"Yok bir şey. Hiç. Ne olsun. Ben bir duş alayım," diyerek odadan kaçtığında Baler yüzünü buruşturarak annesine döndü.

"Bu Selin de bir garip, ha," dediğinde gülerek onu kucakladı Beril. Oğlu kesinlikle haklıydı, Selin biraz fazla garipti.

Efran sabah kimseye görünmeden evden çıkmaya çalışırken Nil'e yakalanınca onu atlatmak için yarım saat uğraşsa da sonunda arabaya binmesini engelleyememişti. Nil diliyle beynini uyuşturmuştu adeta, abisini hipnotize edip istediğini yaptırmıştı! Hep böyle yapıyordu zaten bu cadı kız. Efran her seferinde 'bu sefer kanmayacağım' diyor ama sonunda kendisini Nil'in isteklerini yerine getirirken buluyordu.

Kardeşinin sesini bastırmak için radyoyu sonuna kadar açıp Beril'e doğru sürerken üstünde hâlâ dün gecenin huysuzluğu vardı. Öylece ortada bırakmıştı Beril onu! Gecenin bir yarısı kalkıp gelmişti Efran, hiç mi etkilenmemişti? Biri Nil'e böyle bir jest yapsa kardeşi çığ-

lıklarıyla tüm şehri ayağa kaldırır, bunu herkese anlatır hatta hızını alamaz gazetelere haber yaptırırdı.

Bir abi olarak o adama iyi bir ayar çekmek gerekirdi belki ama Nil'i alacak adam zaten belasını bulmuş demekti, bir de abi baskısına ne gerek vardı ki?

Evin önüne geldiklerinde Nil heyecanla arabadan inip koşturmaya başladı. Efran onu son anda yakalayıp, "Mümkünse ağzını açma Nil," dediğinde kardeşi yüzünü buruşturarak dil çıkardı. Sabır dileyerek derin bir nefes aldı adam. Buraya da niye gelmişti bilmiyordu ki. Kovulmalara doyamıyordu anlaşılan. Zile bastıklarında kapıyı Cenk açtı. Genç adam sırıtarak içeriye doğru "Efran geldi!" diye bağırdığında Sare'nin çığlığıyla eş zamanlı ayak sesleri duyuldu evde. Kendisine koşan iki meleği kollarını açarak karşıladı adam. Sare'nin yanaklarını öpücüklere boğup Baler'le kafalarını tokuşturdu. Minik oğlu adamlar tarafından öpülmekten hoşlanmadığı için böyle selamlaşıyordu onlarla.

"Ay, ben de buradayım ama!" diyen Nil'e doğru döndüklerinde Sare kaşlarını çatarak "Sen kimsin?" dedi dadısına iyice sokulup.

Efran Nil'in konuşmasına izin vermeden "O Nil, kardeşim," dediğinde Sare'nin dadısını saran sımsıkı kolları gevşemiş kızgın bakışları yerini tatlı bir gülümsemeye bırakmıştı.

"Senin de ne çok kardeşin var," diyerek Nil'e el salladı Baler. "Sen çok güzelsin," demesiyle Nil'in onu kucaklayıp yüzünü gözünü öpmesi bir olmuştu. Bu ani sevgi gösterisine şaşırsa da rahatsız olmuş görünmüyordu çocuk. Aksine şapşalca sırıtıyor Nil'e bir şeyler söylüyordu. Efran onlara gülerek içeriye geçince etrafta sevdiği kadını aradı ama ortalıkta görünmüyordu Beril.

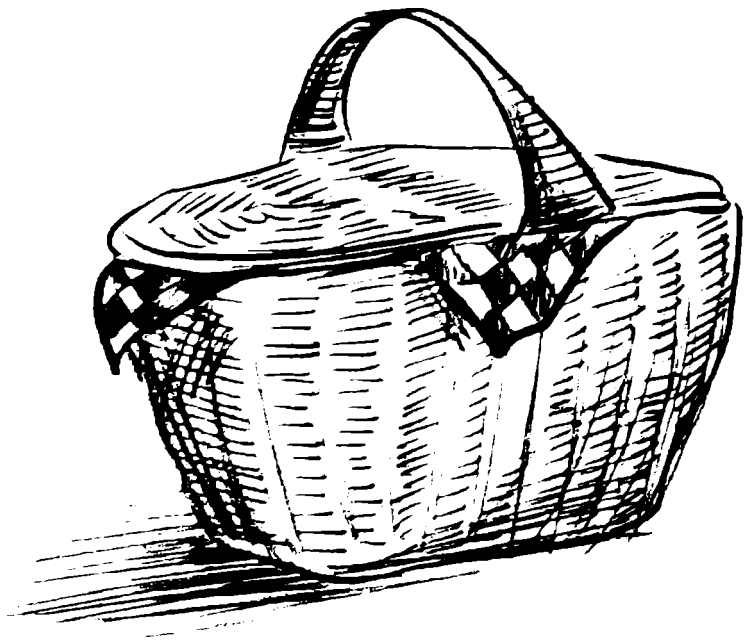
"Kaçırdın, az önce çıktı," diyen sese döndüğünde Selin adama el salladı. Efran şaşkınca saate baktığında Nil'le ne kadar oyalandığını fark ederek arkasındaki kar-

deşine kızmak için döndü ama Nil'le Baler öyle keyifli görünüyordu ki oğlunun kardeşini sevdiğini görünce keyiflendi genç adam. Nil de hala olacaktı değil mi? Ne güzel bir histi bu böyle, kendisi şimdiden çocuklarına âşık bir babaydı, onları ailesiyle görmek hoşuna gitmişti bu yüzden. Bir de Beril'i annesiyle tanıştırabilse ne güzel olurdu.

Sare'yle konuşurken Selin'in yanlarına yaklaştığını fark edemedi. Kız birden "Demek üç kardeşsiniz?" diye sorduğunda ona döndü genç adam.

"Evet."

"Hımm, ne güzel," diyerek Akın'ı sormak için bir bahane aradı ama garip kaçmayacak hiçbir şey bulamadı. Nil'in yanına gidecekken aklına gelen fikirle Efran'a baktı heyecanla. "Pikniğe mi gitsek?" diye sorunca karşısındaki adam boş boş baktı yüzüne. "Şey, yani diyorum ki hep birlikte pikniğe mi gitsek? Havalar çok güzel. Yarın sabah güzel bir yere götürsene bizi. Sema'ya da söyleriz. Sen de kardeşlerinle gelirsin. Hep birlikte güzel bir gün geçiririz," deyip son kozunu oynadı. "Hem Beril çok sever piknik yapmayı."

Efran bu fikri ölçüp biçtikten sonra Sare'ye göz kırptı. "Gidelim mi prenses?" diye sorduğunda küçük kız, "Evet!" diye bağırarak sarıldı dadısına. Selin hevesle Efran'ın onayını beklerken genç adamın başını sallamasıyla ellerini çırparak Nil'in yanına yürüdü. Belki bu kızın ağzından daha kolay laf alırdı. Kendisini durdurmaya çalışsa da merak etmesine engel olamıyordu. Burada olduğu süre içerisinde azıcık bilgi edinmekten kime zarar gelecekti ki hem? Eve döndüğünde Akın da tarih olacaktı nasılsa. Birkaç gün heyecanlı işler yapmanın bir sakıncası yoktu.

20. Bölüm

Beril akşam eve geldiğinde Selin ve çocuklar koltuklara yayılmış çizgi film izliyorlardı. Genç kadının eve gelişi hiç umursanmıyordu son günlerde. İkizler ona trip mi atıyordu yoksa annelerine olan düşkünlüklerini mi kaybetmişlerdi bilemiyordu ama bu durum canını fena halde sıkıyordu. Bir ay öncesine kadar eve geldiğinde çocukların sevinç çığlıklarıyla dolan evlerinde, son günlerde sadece Efran geldiğinde yaşanabiliyordu bu manzara. Kıskanıyordu galiba ama çocuklarını mı yoksa Efran'a istediği zaman sarılıp öpme lüksünü mü kıskanıyordu orası meçhul...

İkizlerin arasına oturup çocukları dürtüklediğinde Baler başını annesinin bacağına koyup izlemeye devam etti. Sare ise kadına poposunu dönüp yatmıştı. Sırıtmadan edemedi genç kadın. Kızı büyüdüğünde de böyle olacaksa başı dertteydi. Her şeye trip atan kızları hep kınamıştı, anneannesi 'kınama başına gelir' derken haklı olmalıydı. Dört yaşındayken böyle afra tafra yapan çocuk ergenliğinde ne olurdu kim bilir... Erken yaşlandıracaklardı kadını. Zaten Efran ondan iki yaş küçüktü!

Beril oğluna sarılırken dilini ısırıp kendini cezalandırdı. Ne diye her şeyin içindeydi bu adam? Her düşüncesi bir şekilde ona bağlanıyordu. Sahi, neredeydi o? Nasıl da özlemişti Beril çakma dadısını.

"Efran geldi mi bugün?" diye sordu Baler'in saçlarını karıştırırken.

"Hı hı" diyen çocuklara sinir olmuş bir bakış attı.

"Ne zaman gitti?" Sare tek bacağını havaya kaldırıp bacaklarının arasından annesinin yüzünü görmeye çalıştı.

"Akşam."

"Hangi akşam?"

"Yarınki akşam."

"Yarın daha gelmedi ki anneciğim."

"O zaman dün mü?"

"Hayır, bugün."

"Biliyorsan niye bana soruyorsun anne, şapşik misin?" dediğinde Beril pes ederek iç çekti. "Anneye şapşik denmez," diyerek konuyu değiştirmeye çalışması da işe yaramamıştı. Sare doğrulup annesinin yüzünü ellerinin arasına alırken koca bir nefesle cır cır konuşmaya başladı.

"E, sen de şapşiklik yapıyorsun ama. Sen sordun, geldi mi dedin. Ben yarın geldi dedim ama ben yarın ne zaman bilmiyorum bence dün şimdi olabilir. Ayy, anne bunlar çok karışık ben galiba üniversiteye gidemeyeceğim, ya, ben ne yapacağım ya ben annelik okuluna gidemezsem ne olacak o zaman anne ben Efran'la nasıl evleneceğim?" Beril kızına gülse mi şaşırsa mı bilemez bir halde bakıyordu. Kızın ne söylediğini anlamak mümkün değildi ama neyse ki Beril, Sare'yi anlama ve çözümleme kursunda tam zamanlı pratik yapıyordu. Yoksa *luyileyste*'nin üniversite olduğunu anlamak her babayiğidin harcı değildi.

"Kızım sen önce okumayı yazmayı öğrenecek yaşa gel, bunları sonra düşün bence."

"Kaç tane kaldı o yaşa gelmeme?" diye sorduğunda Beril iki parmağını gösterip kızını rahatlattı. Sare "He, çok yokmuş o zaman tamam," diyerek tekrar çizgi filme odaklanırken annesinin kafasını çorba etmişti küçük cadı.

Selin de bunu fark edip fırsattan istifade "Yarın pikniğe gidiyoruz," dedi gözlerini televizyondan ayırmadan. Kuzeninin bakışları üzerinde gezinirken hiç umursamadı, yarın Akın'la neler yapacaklarını düşünüyordu. Biraz sohbet ederlerdi belki, Akın'la vakit geçirme fikri yanaklarını ateşe verse de bunu inkar etmekte oldukça başarılıydı. Ev çok sıcaktı mesela, ondan kızarıyordu yanakları. Yoksa o ne düşünecekti Akın Aksoy'u. Alt tarafı insanüstü bir güzelliğe sahip, cazibeli, baş döndürücü bir adamdı yahu. Ne olmuş? Peh...

"O nereden çıktı?"

"E, yaz geldi! Değil mi Baler?" diyerek topu yeğenine attığında Baler başparmağını kaldırarak onayladı Selin ablasını. Konuşamayacak kadar meşguldü ufaklık. Red Kit'in bu bölümünü izlemediğini söylemişti Efran, güzelce izleyip ona anlatması gerekiyordu.

Beril işbirlikçi üçlüye sinir olarak odasına çıktı. Telefonunu bugün yüzüncü kez kontrol etti ama istediği isim yoktu. Yüzünü asıp banyoya girdiğinde aşağıdaki kıkırdamalardan habersizdi.

Sare ve Baler ağzından bir şey kaçırmadığı için kendileriyle gurur duyuyorlardı. Efran annelerine sürpriz olmasını istemişti bu yüzden sessiz kalmaları gerekiyordu. İki minik yardakçı da görevi başarıyla tamamlamışlardı.

Beril sabah kalktığında Selin'i mutfakta dolu dolu iki piknik sepetiyle buldu. Genç kız sabahın köründe kalkmış portakallı kek ve un kurabiyesi yapmıştı. Kahvaltı için de domateslerin en güzellerini ve çeşitli yeşillikler hazırlamıştı sepete. Aslında Efran her şeyi kendisi hazırlayacağını söylemişti ama dayanamamıştı Selin. İçi kıpır kıpırdı. Dersleri o kadar yoğundu ki okulda uzun zamandır kimseyle flört bile etmemişti. Belki de bu yüzden bu kadar heyecanlıydı. Akın'la ilgisi yoktu yani. *Kendini ikna etme çabaları part elli sekiz* diye düşündü iç çekerek.

"Günaydın, sen erken kalkar mıydın?" diye sordu Beril bir salatalık alıp yiyecekken. Selin çatık kaşlarıyla salatalığı alıp özenle hazırladığı tabağa koyduğunda kuzeni dudaklarını büzerek geri çekilmişti. "Tamam kızma, yemedim."

"Aferin," dedi Selin aksi bir sesle. Parmağını kadına doğru sallayarak "Ben giyinmeye gidiyorum, sepetimden hiçbir şey eksilmesin, cıngar çıkarırım," deyip yukarıya çıktı koşar adım. Beril arkasından şaşkınca bakarken çalan kapıya yöneldi. Onun yavaş hareketlerine karşın Sema kadını iterek açılan kapıdan içeri girip yüzünün

yarısını kaplayan güneş gözlüklerini çıkardı. Büyük şapkasının ucunu tutup "Aloha!" diye saçma bir selam verirken Beril garip kıyafetlerine ve o saçma gözlüğe öylece bakakaldı.

"Bu ne hal?" diye sorduğunda kendini şampuan reklamında sanan arkadaşı hafifçe zıplayarak saçlarını dalgalandırmaya çalışmaktan vazgeçip yüzünü buruşturdu.

"Piknik ruhu yaşlı kadın. Sen bilmezsin böyle şeyleri," deyip gözlüklerini taktı tekrar. O sırada Selin aşağı inmiş üzerindeki pembe elbise ve kot ceketini göstererek etrafında bir tur dönmüştü kadınların önünde.

"Nasıl olmuşum?" diye cıvıldadığında Sema ellerini çırparak "Tatlım, bu renk sana çok yakışmış," dedi coşkuyla. Selin, şımarık bir hareketle gece şekle girmesi için sımsıkı örüp dalgalandırdığı saçlarını savurdu. Beril'se bir kendine, bir de kızlara bakıp "Pikniğe gittiğimize emin misiniz?" diye sordu şüpheyle. Selin bu saatte uyanmasına rağmen çok mutluydu, Sema o kocaman gözlük ve şapkaya rağmen sinsi sinsi sırıtıyordu ve mer-

divenlerden inen kızının üzerinde kendi elbisesi vardı. Kendi elbisesi?

"Bu ne hal?" diye sordu ikinci kez. Küçük kızı annesinin kırmızı elbisesinin içinde kaybolmuş merdivenlerden inmeye çalışıyordu. Elbisenin eteklerine dolanıp düşme ihtimali Beril'in yüreğini ağzına getirirken koşar adım gidip kızını kucakladı. "Annecim parfüm de mi sıktın!" dedi yüzünü buruşturarak. Sare annesinin parfüm şişesini üstüne boşaltan kendisi değilmiş gibi "Yoo," derken elini beline atıp sırıttı.

"Güzel olmuş muyum anne?" diye sorarken Sema ve Selin kahkaha atıyorlardı.

"Hiç güzel olmamışsın küçük cadı! Hemen gidip kendi kıyafetlerini giyiyorsun. Bir daha annenin eşyalarına izinsiz dokunmak yok tamam mı?"

"Ama Ef.." deyip sustu Sare. Dudaklarını büzerken dadısına verdiği sözü hatırlayıp "Tamam," dedi annesine binbir nazla. Beril kızını odasına götürüp üzerini giydirdikten sonra oğluna döndü. Çocuk yeşil bir kapri giymiş, üzerine beyaz tişörtü ve Sema'nın geçen ay aldığı ekose gömleği giymişti. Genç kadın gülerek oğlunun tombul yanaklarını öptü. "Kim giydirdi seni böyle?"

"Kendim giyindim!" dedi Baler gururla. "Ama pantolonumun düğmesini kapatamadım, sen kimseye söyleme tamam mı?" diye fısıldadığında annesi gülerek fermuarını çekip düğmesini ilikledi.

Kendi üstüne de spor bir gömlek ve kot pantolon giyip saçlarını taradığında hazırdı. Pikniğe giderken ne diye süslenseydi ki? Bu soruyu Selin'e sormak lazımdı...

Beş yüzüncü kez "Nasıl görünüyorum?" diye soran Selin'i yumruklamak üzereydi Beril. Kuzeni bir şeyler

çeviriyordu da ne olduğunu çözemiyordu. Kıpır kıpır yerinde duramayan Sare ayrı bir dertti zaten. Piknik yapmak ne zamandan beri bu kadar eğlenceliydi? Sema yeni keşfettiğini söylediği bir ormana getirmişti onları. Piknik alanlarını geçip de küçük gölü gördüklerinde arabayı durdurdu Sema. Bu tarafta pek insan yoktu. Sadece gölün karşısında ağaçların gölgesinde birkaç kişi oturuyordu. En güzel yeri kapmışlardı ustelik.

Araba yolundan ağaçlık alana girdiklerinde Sare "Efran!" diye çığlık atıp koşmaya başladı. Kızının çığlığıyla onlara doğru dönüp gülerek kollarını açan adamı gördüğünde şaşkınca durakladı Beril. Ah, Efran burada mıydı? Peki, neden onun haberi yoktu? Sema ve Selin'e baktığında arkadaşı onunla göz göze gelmemek için hızla uzaklaştı. Selin ise kendi yaşlarında görünen bir kızın yanına gitmiş ona sarılırken Akın'a kaçamak bakışlar atıyordu. Genç kadın nihayet taşları yerine oturttuğunda gülümsemesini gizlemek için kendine bir saniye verip ifadesiz yüzüyle çakma dadılarına doğru ilerledi. Efran'ın güneşin altında parıldayan kahvenin en güzel tonundaki saçları yumuşacık görünüyordu. Beril o saçların uzasa ne kadar güzel görüneceğini düşündü. Ama bir adamda değil. Gözünün önüne saçları beline dökülen bir Efran gelince kıkırdayacaktı neredeyse ama kendini tutabildi. Sare ellerini dadısının saçlarına daldırmış kıkırdayarak karıştırırken kıskanç bakışlar attı Beril kızına. Eğer Efran'la bir gelecekleri varsa, bunun büyük kısmında kızıyla sevdiği adam için yarışacaklardı muhtemelen.

"Merhaba," diyen Efran başını hafifçe yana doğru eğip Beril'e baktı. Öyle tatlı tatlı bakarken aptalca sırıtmamasının ne kadar zor olduğunu bildiği için mi yapıyordu acaba?

Beril Efran'a verecek imalı bir cevap ararken "Merha-

ba," diye çığlık atarak bir kız atladı önüne. "Ben Nil! Ay, inanamıyorum sonunda tanıştık. Ya, ne kadar güzelsin. Senin için Amerikanvari saçma sapan planlar yapmayacaklar da kimin için yapacaklar yani değil mi? Vay be! Ben aslında resimlerine baktım. Bir, iki, yirmi üç tanesine ama ne yalan söyleyeyim makyaj güzelidir diye çamur atmaya çalışmıştım ama utandım şuan. Ah, bu arada nasılsın? Ben heyecanlıyım seninle tanıştığım için. Düşünsene abin bir kadına âşık oluyor ve onun için bir erkekten asla beklenmeyecek şeyler yapıyor. Standart nasıl da yükseliyor değil mi? Efran abim yüzünden evde kalacağım diye korkuyorum genelde çünkü çıtayı uzaya çıkardı. Neyse ki Akın abim var. Ona bakıp da Efran abimin türünün tek örneği olduğunu kabullenmem uzun sürmedi."

Beril gözlerinin kırpıştırarak karşısında nefes almadan konuşan kıza bakarken Akın sırıtarak "Nil'le tanışın!" dedi. "Ağzını kapatamıyor, büyük ihtimalle beş yaşında uçabileceğini iddia edip odamın penceresinden

atladığında oldu. Doktor fazla üstelemeyin diyor."

"Sen sebepsiz yere beynini kaybetmişsin ben bir yerimi kaybetmişim çok mu abiciğim?" diye tısladı Nil. Akın başını iki yana sallarken "Görüyorsun değil mi nasıl da tatlı," dedi imalı bir sesle. Beril bu ani coşkudan başı dönmüş bir halde şaşkınca Akın ve Nil'e bakarken Efran olaya müdahale etti. Neyse ki. "Onlara aldırma," diyerek arkasına geçip kadının omuzlarını tuttu. Yürümesi için hafifçe ittirip hazırladıkları piknik örtüsüne oturttu nazikçe. Kendisi de yanına oturduğunda Sare koşarak gelip dadısının kucağındaki yerini aldı.

"Efran biliyor musun ben senin için çok güzel giyinmiştim ama annem çıkarttırdı. Ona kızalım mı?" diyerek annesini şikayet etti Sare. "Annemin kırmızı elbisesi bana daha çok yakışmıştı," derken kollarını göğsünde birleştirmişti.

"Sen kendi elbiselerinle zaten çok güzelsin bitanem." dedi Efran küçük kızın yanaklarını sıkarak. "Hem ben annene kızamam ki," dediğinde, Sare "Nedenmiş? O sana kızıyor bak," dedi annesine dil çıkarıp. "Ben kızamam," deyip gülümseyerek Beril'e döndü genç adam. "Çünkü ben annene âşığım," dediğinde Beril ne yapacağını bilemez bir halde öylece donakalmıştı. Efran daha önce de onu sevdiğini söylemişti. Bir kez değil üstelik. Ama bu gerçek hiç de yardımcı olmuyordu. Genç kadın ömrünün sonuna dek alışamayacaktı bunu duymaya. Adamın gözlerinde kaybolmuşken Sare'nin sitemiyle bakışları koptu. Küçük kızları gözlerini öyle kocaman açmıştı ki her an yerlerinden fırlayabileceklerini düşündü Beril.

"Senin aşkın hani bendim?" diye sorarken dolu dolu gözleriyle bakıyordu Efran'a. Genç adam bir an şaşırsa da hemen toparlanarak kısık bir kahkahayla kızını göğsüne bastırdı. Minik bedenini eşsiz bir sahiplenme duygusuy-

la sarmalarken tek elini de Beril'in omzuna atıp kendine çekti. Hayatında hiç kimsenin dokunamayacağı, en özel yerlere sahip iki kadını kollarında tutarken ondan daha mutlusu yoktu. Şu anda tek başına dünyayı kurtarabilecek kadar âşık, Parıltılı Pony ülkesi hakkında yeni bir masal uydurabilecek kadar sevgi dolu ve Baler'e çişini ayakta yapmayı öğretebilecek kadar 'baba' hissediyordu.

"İkiniz de benim aşkımsınız!" deyip Beril'in duyacağı şekilde kızının kulağına fısıldadı. "Hem annene söyleme ama sen daha güzelsin."

Sare sırıtmasını tutmak için debelenirken kaşlarını çatık tutmaya çalışıyordu ve bu haliyle öyle komik görünüyordu ki Efran onun tatlı yanaklarını öpücüklere boğdu. Nil'in kucağında oturan Baler'se bir an onlara doğru baktığında onu tutan kızın kollarından kurtulup "Sarılmaca saatiii!" diye bağırarak onlara doğru koştu. Efran'ın boynuna tutunup omuzlarına çıktığında genç adam başını kaldırıp oğluyla şakalaşmaya başlamıştı. Beril öyle şaşkındı ki ne hareket edebiliyor ne de olayları anlayabiliyordu. Adamın her haraketi o kadar doğal ve içtendi ki ağlamak üzereydi Beril. Farkında olmadan onu tutan kollara sığındı. Sımsıkı sarılıp gözyaşlarını geri göndermeye çalışırken bir yandan da mutlu bir tebessüm yerleşmişti yüzüne. Nasıl bir sevap işlemişti ki böyle güzel bir adamla ödüllendirilmişti? Efran onu nasıl sevebilmişti? Öyle kusursuz, öyle eşsiz biriydi ki nasıl olup Beril'e tutulmuştu? Genç kadın onunla yıllar önce tanışabilseydi keşke. Çocuklarının babası bu adam olabilseydi... Geç de olsa Efran onları bulmuş ve çocuklarının kaybettiği babası olmuştu bu yüzden binlerce kez şükretti genç kadın.

Diğerleri de yanlarına geldiğinde Beril hızlıca parmaklarını gözlerine bastırıp Efran'dan uzaklaşmaya çalıştı ama genç adam onu sıkıca kavrayıp saçlarına bir

öpücük kondurduğunda mutlu bir kabullenişle kendini bıraktı.

Diğer yanda Sema, Nil ve Selin ilerideki mutlu aile tablosunu iç çekerek izliyor ne harika göründükleri hakkında yorumlar yapıyorlardı. Akın telefon konuşmasını sonlandırıp yanlarına geldiğinde nihayet onunla konuşabilecek olmanın heyecanıyla doldu Selin. Genç adam Sema'yla tanışır Nil'in çok konuşması hakkında espriler yaparak kardeşini kızdırırken sıranın kendisine gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Kendini tutmasa yerinde zıplamaya başlayacaktı neredeyse. Sonunda ela gözler ona döndüğünde beklentiyle nefesini tuttu kız. Akın'ın gözleri birkaç saniye onu süzüp ardından sevimli bir sırıtmayla ağzını açtı. "Komik pijamalı kız da buradaymış! Kirazlı tokaların nerede? Sana çok yakışmışlardı."

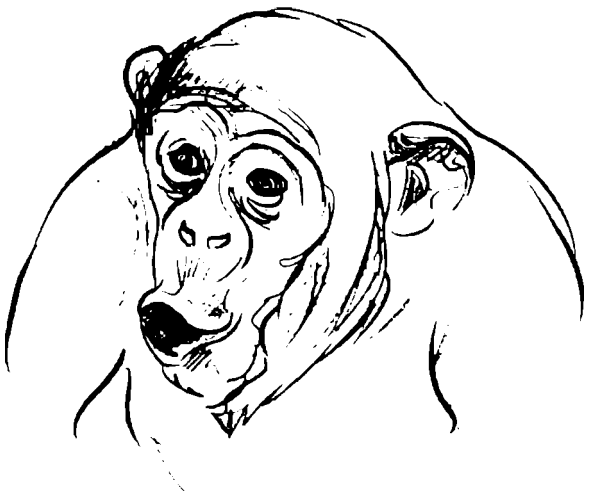
Keşke o koca ağzını hiç açmasaydı. Selin bir an neden bu kadar heyecanlandığını sorguladı. Şu iç güzellik zımbırtısı kesinlikle doğruydu! Ağzını açmadığı zamanlarda Akın için türlü hayaller kurabilirdi ama salak adam bir kızla nasıl konuşması gerektiğini bilmiyordu anlaşılan. İlginç.

Saçlarını savurup ters yöne döndü sinirle. Hızla yürümeye başladıktan on saniye sonra Akın'ın ona yetişmek için koşturan ayak seslerini duydu. "Hey, kızdın mı? Özür dilerim! Şaka yapıyordum," dediğinde dudağını ısırdı genç kız. Muhatap olmayacaktı bu dingil herifle.

"Baksana, saçların sarının hangi tonu? Güneşte renk değiştiriyor gibi duruyor?" diye sorduğunda yüzünü buruşturdu Selin. *Manyak.*

"Ne yani konuşmayacak mıyız?" derken bir adım arkasından yürüyordu Akın. "Peki öyleyse ben sorayım sen de başını evet ya da hayır anlamında salla ne dersin? Evet mi? Başını sallaman gerekiyor. Yoksa anlaşamayız.

Hadi ama!" Selin'in tepkisizliğini umursamadan devam etti. "Maymunları sever misin? Evetse başını salla hayırsa kollarını kaldır. Ne diyorsun?" Selin kıkırdamamak için dişlerini sıkıyordu. Ne diyordu ki bu? Niye böyle salak bir şeyi yapacaktı Selin?

"Ama sen de hiçbir şeye yanaşmıyorsun. Adın ne? Tamam... Kulaklarımı kapattım, söyle hadi. Duymayacağım söz." Selin daha fazla dayanamayıp ellerini yüzüne kapattı. Kıkırtıları ağaçlık alanda yükselirken "Selin," dedi boğuk bir sesle. "Adım Selin seni salak."

"Salak mı? Seni kaba kız. Tam da ne kadar güzel güldüğünü söyleyip iltifat edecektim. Ah, çok yazık," deyip ellerini ceplerine sokup sağa sola sallanarak yürümeye devam etti Akın.

Selin dolaylı yoldan gelen bu iltifatla az önceki sinirini unutmuş, kanatlanıp uçan kalbinin etkisinde sırıtıyordu. "Sana ne kadar ince olduğunu söyleyebilirdim. Ah, çok yazık," diyerek güldü Akın. O kısık tatlı ses Selin'i öldürecekti kesinlikle. Bu gülüşle genç kız kaçınılmaz gerçeğin farkına vardı. Eve döndüğünde onu bol bol aşk filmi, karamelli dondurma ve sümüklü mendillerle dolu bir aşk acısı depresyonu bekliyordu.

"Bu arada pijamaların güzeldi. Gerçekten. Daha önce o kadar doğal bir kız görmemiştim. Her zaman onlarla mı uyuyorsun?"

"Bu kadar saçma sorular sormak için uğraşıyor musun sen?" dedi Selin başını iki yana sallayarak.

"Saçma mı? Bence değil," deyip üç adım sonra tekrar Selin'e döndü. "Cidden sorularımı saçma mı buluyorsun? Sanırım kalbimi kırdın. Bana yaşattığın travma yüzünden bir daha asla soru soramayacağım. Mutlu musun?" deyip başını tatlı bir ifadeyle eğdi. "Ups. Sorabiliyor muşum. Yine de kalbim hâlâ acıyor," dediğinde Selin sırıtmaktan acıyan yüzüne ellerini bastırıp hızla geriye dönerek uzaklaştıkları piknik alanına yürüdü. Akın'ın bu kadar tatlı olabileceğini düşünmemişti. Aslında tatlıdan çok şapşal ve salaktı ama bu hali çok şeker değil de neydi ki? Akşam eve gittiğinde kendine bol bol acıyacaktı ama şu an içinden kıkırdamak geliyordu. Akın Aksoy etkisi böyle bir şeydi demek...

Beril Nil'in nasıl olup da anlatacak bu kadar çok şeyi bulduğuna şaşırabilirdi, şaşkınlık duygusunu tüketmeseydi eğer. Efran'ın beline dolanan kolu bir an bile oradan ayrılmamıştı, geçen saatler boyunca doğru düzgün konuşmamalarına rağmen Beril ilk anda olduğu gibi diken üstünde durmuyordu artık. Efran ona sindirmesi için vakit vermişti ve Beril buna minnettardı. Genç adam bir eliyle kadını sarmalamışken diğer yandan top oynamaktan yorulup kucağında sızan oğlunu tutuyordu. Sema ve Selin bir şeyler hakkında hararetle konuşurken Akın Sare'yle oynuyor ara da bir Selin'e doğru kırılan kalbiyle ilgili bir şeyle söylüyordu. Genç kız buna sadece kıkırdıyor, Akın'dan tarafa dönmüyordu bile. Efran her-

kesin kendi halinde takıldığından emin olunca Nil'e bir bakış atıp susmasını sağladı. Genç kız ilginç bir şekilde çenesini kapadığında Efran'ın uzattığı çocuğu kucakladı dikkatle.

Beril onu tutan sıcaklığın uzaklaştığını hissettiğinde paniğe kapıldı. Birkaç saat içinde o his tüm hayatı boyunca oradaymış gibi benimser hale gelmişti. Çekinerek Efran'a baktığında onun ayağa kalktığı gördü. Genç adam pantolonunu silkeleyip elini ona uzattığında tereddüt etmeden tuttu Beril. Ayağa kalktığında Efran'ın ellerini birbirine kenetlemesine izin verdi. Sessiz adımlarla ağaçlı yola girip yürümeye başladıklarında heyecandan ölmek üzereydi. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki bu sessizlikte Efran'ın duymasından korktu. Uzun bir yürüyüşün ardından oturdukları yerdekinden daha küçük bir gölün olduğu yere geldiler. İçinde yüzen yavru ördekleri görünce gülümsedi Beril. Cesaretini toplayıp Efran'a baktığında yoğun bakışlarıyla kendisini izleyen adamı gördü. Efran avucundaki eli okşayarak "Beni affettin mi?" diye sorduğunda gözleri doldu Beril'in. Bu kadar duygu fazla gelmişti ona. Başını salladığında Efran bir adım yaklaşıp aralarındaki mesafeyi kapattı. "Seni seviyorum Beril," dedi hissettiği aşkın büyüklüğüyle. "Seni öyle çok seviyorum ki bu aşk bana salakça şeyler yaptırıyor," dediğinde ikisi de gülümsemişti. "Sen benim şansımsın. Çocukların da hediyelerim. Onlar artık benim de çocuklarım, anlıyor musun? Kalbimdeki yeriniz öyle büyük ki bu sevginin kalbime nasıl sığdığına, nasıl olup da beni öldürmediğine şaşıyorum." Beril gözlerindeki yaşları saklamak için başını eğdiğinde Efran nazikçe çenesini tutup ona bakmasını sağladı. "Benimle evlenir misin? Bana dünyanın en güzel çocuklarını ve yaşanabilecek en güzel aşkı verir misin?" diye sorduğunda genç

kadının gözlerinden boşalan yaşlar görüşünü engelliyordu artık. "Bana iyi bir koca ve baba olma onurunu verir misin?" deyip cebinden bir yüzük kutusu çıkardığında Beril artık son noktadaydı. Hıçkırarak adamın boynuna sarılıp "Evet!" dedi sımsıkı sarılarak. "Ben de seni çok seviyorum," dediğinde genç adam büyük bir rahatlamayla öptü sevdiği kadını. Dokunmaya kıyamayarak okşadı saçlarını. Boğazını düğümleyen hislerin yanında daha önce tatmadığı bir mutluluk sardı dört bir yanını. Onun karısı ve çocukları...

Dadılık görevi başarıyla sonuçlanmış, Süper dadı Efran terfi etmiş, kocalık ve babalığa yükselmişti.

Genç çift el ele piknik alanına dönerken Efran'ın yüzünde mutlu bir tebessüm vardı. Avucunun içindeki sıcaklık huzurla doldu-ruyordu içini. Az önce duyduğu aşk itirafına inanamıyor, kadına tekrar tekrar sormamak için kendini zor tutuyordu. Olgun, oturaklı adam çizgisinden çıkıp Beril'i delirtene kadar kendisini sevdiğini söyletmek için çıldırsa da o artık bir aile babasıydı. Saçma sapan işler yapma lüksü yoktu. Bu düşünceyle genişçe sırıtınca, "Neye gülüyorsun?" diye sordu Beril. Efran'ın yandan yandan sevimli bakışı ve elinin üstüne bıraktığı minik öpücükle heyecandan delirse de belli etmemeye çalıştı.

"Sadece mutluyum," diyen adama gülümsedi içtenlikle. Mutlulardı sahiden! Efran'ı süründürmek için çabalamasının ne kadar yersiz olduğunu fark ettiriyordu şu anki hisleri. Bu adamın ileride kalbini kırabileceğini nasıl düşünmüştü? Hayatında bu kadar şefkatli bir adam daha görmemişti.

"Çocuklara ne diyeceğiz?" diye sordu içindeki endişe kırıntılarıyla. Sevineceklerdi muhtemelen ama yine de geriliyordu.

"Evleniyoruz diyeceğiz, yani artık aynı odada kalacağımızı da belirteceğiz çünkü onlar için anne babanın tanımı bu," dedi Efran gülerek. Beril kıkırtısını bastırıp "Sare bana çok kızacak," dedi. Kaşları hafifçe çatılırken, "Gerçekten, kızım seninle evlenme hayalleri kuruyor. Onu rakip olarak görmeli miyim?" diye sorduğunda olabildiğince ciddi konuşmaya çalıştı Efran. "Kalbim sadece senin için atıyor, sevgilim."

Beril duyduğu kelimenin heyecanıyla tökezlediğinde neredeyse yere kapaklanıyordu. Efran onu tam zamanında yakalayıp kaldırırken "İyi misin?" diye sordu endişeli bir sesle. Kulaklarına kadar kıpkırmızı kesilmişti genç kadın. Bu durum utanç vericiydi ama içinden kahkaha atmak geliyordu. Efran'ın endişeyle kasılan yüzüne karşı daha fazla tepkisiz kalamayıp kıkırdadı. "İyiyim. Sadece biraz fazla heyecanlandım."

Adamın ifadesi yumuşarken dudaklarını sevgilisinin alnına bastırıp gereğinden uzun bir süre öylece kaldı. Geri çekildiğinde "Eh," dedi göz kırparak. "Böyle şeyler duymak benim de hoşuma gider."

Söylemek de Beril'in hoşuna giderdi ama önce durumu idrak etmesi gerekiyordu. Efran'ın âşık bakışları karşısında biraz şımarma hakkı verdi kendine. "Ne diyeyim? 'Süper dadım' iyi mi?" dedi dişlerini göstere göstere sırıtırken. Efran başını iki yana sallayarak Beril'e sarılmayı bıraktı. "Gülmüyorum," deyip kadının elini tuttuğu gibi yürümeye devam ettiğinde Beril gülüşünü bastırmak için dudağını ısırdı. Hem kendini dadı diye ta-

nıtıyordu hem de şaka yapınca bozuluyordu. İnsan böyle bir şeyle hayatı boyunca dalga geçmez miydi? Kesinlikle geçerdi.

"Dur tatlım, o saç öyle örülmez."

"Kuaför benim Akın! Sen koltuksun. Koltuklar konuşmaz."

"Neden saç fırçası olmuyorum? Böylece örgüyü yapmana sessizce yardım edebilirim." Sare ellerini beline koyup Akın'a öfkeli bir bakış attı. Ardından onları kahkahalarla izleyen kadınlara bakıp "Sema!" diye bağırdı. "Akın oyunumu bozuyor. Ona koltukların konuşamayacağını söylüyorum ama anlamıyor. Lütfen sen anlatır mısın?" Sema elini dudağına bastırıp ciddileşmeye çalıştı. "Akın, seni yaramaz koltuk. Uslu dur."

"Bağırmayı kesin," dedi Nil, kucağında uyuyan Baler'i öperek "Sevgilim uyuyor," dediğinde Sare kıkırdadı. "Ayy, Baler'e sevgilim dedi," derken Akın'ın elleri fırsattan istifade Selin'in saçına girmişti.

"Dayan kirazım. Başaracağız," dediğinde Selin gözlerini büyüterek ona baktı.

"Kiraz... Ne?" Şoka girmiş bakışlarını fark eden Akın tatlı bir gülümsemeyle gözlerini kırptı. Kirazlı tokalarını aklımdan çıkaramıyorum bu yüzden sana kirazım diyeceğim. Hâlâ beni sevmiyor musun? Kalp kırıcı kötü kız," diye saçmalarken Selin'in saçını örmeye çalışıyordu. Sare'nin çığlığıyla elini saçlardan kurtarmaya çalışırken Selin'in kafasını çekiştirdiğini fark edemedi genç adam. İki kızın çığlığı birbirine karışırken işin içinden çıkamayan Akın yere çöküp onlara katıldı.

Onun bağırmasını beklemeyen Sare ellerini ağzına götürüp Sema Abla'sına doğru koşarken Selin'de şaşkınca Akın'a bakıyordu. *Çiğlik atan bir erkek? Hmm...*

Sare onlara doğru gelen Efran ve annesini gördüğünde rotasını değiştirerek Efran'ın kollarına zıpladı. "Akın bağırıyor," derken kıkırdıyordu. Bunu fazlasıyla ciddiye alan Efran kaşlarını çatarak yerde oturan kardeşine döndü.

"Akın, neden kızıma bağırıyorsun?" diye sorduğunda genç adam kendisine dil çıkaran Sare'ye bakıp omuz silkti. "Önce o başlattı."

Selin bu lafın üstüne daha fazla dayanamayıp Akın'ın kafasına hafif bir şaplak attı. "Senin cool biri olduğunu düşünmüştüm ben, ya!" diye mızmızlandığında dikleşerek, "Öyleyim!" dedi Akın. "O kadar havalıyım ki herkes bana âşık." Genç kız yüzünü buruştururken Nil gülerek," Her zaman bu kadar salak değildir, aile ortamlarında şımarıyor. Etrafta tavlanacak kızlar varken gör sen onu," dedi. Selin bu açıklamaya fena halde bozulmuştu. Selin tavlanabilecek bir kız değil miydi yani? Yani bu Akın'ın arkadaş canlısı hali miydi? Oysa kendisiyle flört ettiğini düşünmüştü Selin. Asılan yüzüyle Sema'nın yanına oturduğunda genç kadın gözlüklerinin altından bilmiş bir bakış attı kıza. Selin homur homur, "Sana koca bulacağım," dedi Sema'nın elindeki çilek tabağını alıp. "İnsanların ilişkilerini gözetlemekten vazgeç diye."

Birkaç saat daha piknik alanında oyalandılar. Sonrasında Akın kızları sinemaya götürmeyi teklif edince Efran ve Beril onlardan ayrıldı. Araba evin önünde durduğunda Sare, "Sen de gelecek misin?" diye sordu beklenti dolu gözleriyle. Efran kemerini çözüp arabadan indiğinde zafer çığlığı atarak kapısını açan prensinin boynuna sarılmıştı. Beril'de oğlunu alacakken sevgilisi

ondan önce davranmış Baler'i de kucağına alıp karşısına geçmişti. "Üzgünüm, sana yer kalmadı," dediğinde gülerek öne geçti Beril. Kapıyı açıp geçmeleri için onlara yol verip Efran'ın arkasından salona geçti. Üzerindeki gerginliği atmaya çalışıyor, terleyen avuçlarını pantolonuna siliyordu. Daha Efran'la sevgili olma fikrine kendisi alışamamışken çocuklara niye söylüyorlardı ki? Önce bir sindirseydi ya bu durumu. Ama Efran'ın çocuklara söylemek için sabırsızlandığı o kadar açıktı ki kıyamadı sevdiği adama. Uzattığı elini tutup yanına oturduğunda Baler'in gözleri annesiyle dadısının birleşen ellerine kaymıştı. Sare'yse kendi aleminde Efran'a piknikte gördüğü pembe böceği anlatıyordu. Gördüğü şeyin böcek olmasına imkan yoktu ama Sare buna inanmıştı bir kere, Efran ona aksini anlatamayacağını biliyordu. Kızını sabırla dinleyip susmasını bekledikten sonra çocukları dizlerine yerleştirip derin bir nefes aldı.

"Anneniz ve benim söylemek istediğimiz bir şey var," dedi ciddiyetle. Bu arada Beril dirseğiyle onu dürterek, "Onlar dört yaşında Efran," dedi. "Bu kadar resmi konuşma." Genç adam kaşlarını eğip, "Haklısın," deyip kocaman gülümsedi.

"Sizi çok sevdiğimi biliyorsunuz değil mi?" dediğinde çocuklar başını salladı. "Ve annenizi de çok seviyorum." Bu sefer birbirlerine temkinli bir bakış atıp tekrar Efran'a döndüler. Kafalar bir kez daha sallanırken, "Ve annenizle evleneceğiz," dedi. Çocuklar tepki vermediğinde Beril ellerini tutup "Yani Efran'ın demek istediği artık hep birlikte yaşayacağımız." Çocuklardan yine ses gelmeyince birbirlerine baktılar. Beril'in endişesini gören Efran, "Sevinmediniz mi?" diye sordu onlara kırgın bir bakış atarak.

"Yani aynı odada mı kalacaksınız? Hacer Nine'yle

Mehmet Dede gibi mi?" Efran oğlunun verdiği örnek karşısında kahkaha atmak istese de kendini tuttu.

"Evet oğlum," dediğinde Sare birden ağlamaya başladı. Gözlerinden iri damlalar akarken Beril ve Efran ne yapacağını bilemez halde kızlarına bakıyordu. Sare öyle içli ağlıyordu ki içi sızladı genç adamın. Kızına sıkıca sarılıp "Niye ağlıyorsun meleğim?" diye sorduğunda Sare "Ama seninle ben evlenecektim!" dedi hıçkırarak. Bu söz üzerine Efran kahkahalarla gülünce Sare'nin hıçkırıkları öfkeli iç çekişlere döndü.

"Ah, benim tatlı kızım," diyerek yüzünü avuçladı Sare'nin. Burnunun ucunu öpüp, "Benim kalbim sadece senin için atıyor," dediğinde oğlunu kucaklamış Beril'den bir kıkırtı yükselti. Sare annesine kötü kötü bakarken, "Ama sen annemi seviyorsun," dedi kırgın sesiyle. Efran'ın içi eşsiz bir şefkatle dolarken "Seni ve Baler'i daha çok seviyorum," dedi çocuklarla göz teması kurup. "Neden biliyor musun?" dediğinde Sare kızarmış burnunu çekip başını iki yana salladı.

"Çünkü babalar en çok çocuklarını sever."

Bunu beklemeyen Beril'in gözleri akmayan yaşlarla dolarken Sare bir kez daha ağlamaya başladı. "Sen artık bizim babamız mı olacaksın?" diye sorduğunda başını salladı Efran. "Tamam o zaman," diyerek burnunu çekti küçük kız. "Ama beni annemden daha çok seveceksin, söz mü?" diye sorduğunda güldü Efran.

"Hepinizi en çok seveceğim," deyip Baler'e baktı. "Anlaştık mı oğlum?" dediğinde başını sallayarak annesine sokuldu çocuk. Bu Efran'ı gülümsetirken Sare kollarını adamın boynuna tüm gücüyle dolayıp "Anlaştım babam!" diye bağırdığında şaşkınca Beril'e baktı genç adam.

Beril yaşadığı duygu yoğunluğunun üstüne Efran'ın

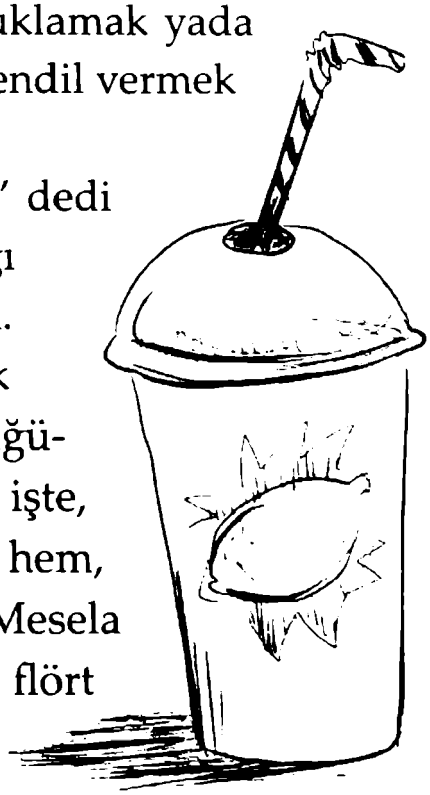
dolan gözlerini gördüğünde daha fazla dayanamadı. Mutluluk gözyaşları yanaklarından süzülürken sarıldı sevgilisine.

Efran onları sarmalayıp kokularını içine çekerken boğazına düğümlenen duygulardan ağzını açamıyordu. Küçük kızı ona babam demişti ya, artık bundan daha büyük bir mutluluk yaşayamazdı Efran. Beş harfli bir kelimenin hissettirdiği duyguların büyüklüğü tüm benliğini sararken korumacı bir tavırla sarmaladı ailesini.

Baler konuşmasa da boynuna sokulan minik kafa çok şey anlatıyordu. Sevgisini anlatmayı bilmiyordu Baler ama sorun değildi, söylemesine gerek yoktu. Efran bu küçük adamın sevgisini söyleyerek değil, hareketleriyle hissettirdiğini biliyordu. Ve oğlundan en kısa zamanda o eşsiz kelimeyi duyacağına ve her şekilde tamamlanmış hissedeceğine emindi.

21. Bölüm

Akın kızların baskısıyla girdiği ağır romantizm içeren filmi izlemek zorunda bırakılmış olmaktan hayli mutsuzdu. Film boyunca içi çürümüştü adamın. Evet, güzel bir aşk hikayesiydi kabul ediyordu. Ama hayatta yeterince acı vardı zaten, bir de filmlere niye ağlıyorlardı ki? Şöyle güzel bir aksiyon filmi olsaydı, bol kahkaha attıracak bir komedi ya da insanı düşündürecek bir bilim kurgu. Akın da film boyunca uyuklamak yada kızlara sümüklerini silmek için mendil vermek zorunda kalmasaydı.

"Artık somurtmasan diyorum," dedi Nil dişlerinin arasına sıkıştırdığı pipetle limonatasını köpürtürken. Genç kızın bırakamadığı çocukluk alışkanlığıydı bu. Garip göründüğünün farkındaydı ama seviyordu işte, ne yapsın? Herkes işine baksaydı hem, milletin ne gariplikleri vardı. Mesela Akın abisi. Bir kız onunla açıkça flört etmediği sürece kendisine ilgi

duyulduğunu anlamazdı. Etrafındaki kızlar hep içine düştüğünden, onları anlamak için kılını bile kıpırdatması gerekmediğinden ilişkiler konusunda berbattı. Eh, hem yakışıklı hem zeki olmak fazla gelirdi zaten Akın abisine. Selin'in ona attığı kaçamak bakışlarla dalga geçmek istese de daha yeni tanıştıklarından yanlış anlaşılabilirdi, bu yüzden susuyordu ki bu Nil için çok zor bir eylemdi. Masalarındaki sessizlik canını sıkmaya başlayınca etrafını gözlemledi ve baktıkça Selin'in abisinden gerçekten hoşlandığını fark etti. Genç kızın kaçamak bakışları ve sürekli kızaran yanakları Akın'dan küçük bir flört belirtisi beklediğini o kadar açık bir şekilde ortaya koyuyordu ki genç kız abisini tekmelemek istemişti.

Selin çok güzel ve tatlı bir kızdı, abisiyle bir ilişkisi olmasını çok isterdi ama bir yandan da Selin'i Akın abisi gibi bir deliden uzak tutmak mantıklı geliyordu. Havada kalan sorusunu unutup, "Selin," dedi öne eğilerek. "Sevgilin var mı?"

"Evet," dedi Selin yüzünü yumruğuna yaslayarak. "Birlikte kirazlı tokalar takıp Ponyli pijama giydiğim ve benimle dalga geçmeyen bir sevgilim var," demesiyle Akın başını telefonundan kaldırıp Selin'e doğru eğildi.

"Böyle bir erkeğin olma ihtimali yok kirazım, lütfen biraz destekli at," dediğinde Selin yüzünü buruşturdu. "Senin gibi bir erkeğin olma ihtimali de yoktu bugüne kadar ama görüyorum ki yanılmışım."

Akın yüzünü düşürüp, "Beni niye sevmiyorsun sen?" diye sorduğunda Selin elinde olmadan kıkırdadı. "Sen ne değişik bir adamsın ya," derken Nil'in bakışları ikisi arasında gidip geliyordu. "Siz birbirinize yakıştınız ya," diyerek pipetiyle limonatasını köpürtmeye devam etti. Onun bu yorumu Selin'i telaşlandırırken Akın hiç oralı olmamıştı. Üzerinde durmamıştı bile. Ve bu Selin'in iki

gün sonra okuluna dönüp kaçamak tatil aşkını unutup hayatına devam etmek zorunda olduğunun tesciliydi genç kıza göre.

❧

Çocuklar uyuduktan sonra bahçeye çıktılar. Tatlı tatlı esen rüzgarı bahane ederek sevgilisine sokuldu Beril. Genç adam bundan hoşnuttu elbette, ona dilediği gibi sarılmak için gösterdiği çabayı hiçbir erkeğin yaptığını sanmıyordu. Sıkıca sarmaladı sevdiği kadını. Saçlarına küçük öpücükler kondurdu. Konuşacak çok şeyleri vardı ama ikisi de bu anın tadını çıkarmak istiyordu. Beril daha önce güvendiğini, sevdiğini sandığı adamı düşündü ister istemez. Onun yanında hiç böyle huzurlu hissetmiş miydi? Bu kadar tasasız ve güvende olduğunu, ne olursa olsun yanında sevdiği adamın olduğunu ve onu koruyacağını bilerek yaşamış mıydı? Hayır, ilk kez tadıyordu Beril bu duyguları. Aşk sandığı şeyin heyecandan, kalp çarpıntılarından fazlası olduğunu yeni anlıyor Efran'sız geçirdiği yıllar için, içinde ona karşı garip bir özlem duyuyordu.

Efran da çok farklı değildi. Daha önce uzun süreli ilişkileri olmuştu elbette, zaten Efran öyle kadınlarla laf olsun diye takılacak bir adam değildi. Ama aşk? Aşkı Beril'le öğrenmişti. Onun ela gözlerinin güzelliğiyle, her baktığında içini titreten o güzel gülümsemesiyle öğrenmişti. Bir de çocukları vardı tabii. Onları nasıl bu kadar sevebildiğine şaşırıyordu bazen. Başlarda Beril'in çocukları olduğu için onları sevmek zorunda olacağını düşünmüştü. Şimdiyse bu çocuklar kalbine öyle işlemiş, o kadar kendisinin olmuştu ki şaşıyordu bu hislerine. Baba olmanın güzelliğini düşündü. Sare'nin tüm akşam her cümle arasında "Değil mi babacım?" diye soruşu, o

kelimeyi söylemek için fırsat kollayışı, her seferinde utanarak yanına sokuluşu gözünün önüne geldikçe gülümsemesi genişledi. Baler ise bir şey anlattığında ya da gösterdiğinde önce Efran'a bakıp tepkisini ölçmüş, ondan övgü dolu bir şey duyduğunda yüzündeki memnuniyet ve gurur karışımı ifadesiyle gülümsemişti babasına. Minicik boyuyla bile bu kadar derin düşünüyor ve hareket ediyorsa büyürken anne ve babasını gururlandıracak neler yapacaktı kim bilir. Tabii artık uzun zamandır onu rahatsız eden konuyu da halletmesi gerekiyordu. Aklına geldikçe onu kızdıran ve endişelendiren adamla karşılaşması şart olmuştu artık. Çünkü o artık çocuklarını korumak zorunda olan bir babaydı...

Sessizlik uzayıp giderken aklına gelen düşünceyle sırıtarak, "Yeni bir dadı bulmamız gerekecek," dedi Beril. Efran kaşlarını yapmacık bir sinirle çatarken, "Ama erkek olmasın," dedi. "Erkek dadıların anneleri ayarttıklarını duydum." Beril kıkırtısını bastırmaya çalışırken çenesini adamın göğsüne yasladı.

"Haklı olabilirsin, işe aldığım dadılara âşık olmayı huy falan edinirim sonra... Neme lazım," dediğinde sevgilisinin muzur bakışları yerini gerçek bir öfkeye bıraktı.

"Aklından bile geçirme," deyişiyle kadının tatlı kahkahası doldu kulaklarına. Onun gülüşünün sarhoşluğuyla neye kızdığını unuturken güzel sevgilisini öpmek için eğildi. Daha amacına ulaşamadan ince, kızgın bir sesle geri çekilmek zorunda kalmıştı. "Ne yapıyorsunuz!" diye bağıran Sare'nin arkasından çatık kaşlarıyla onlara bakan oğulları da geldi yanlarına. Beril doğrularak oturup, "Hâlâ uyumamışsınız, çiğnenen bir kural," diyerek parmağını havaya kaldırdı. "Gece merdivenleri inmişsiniz, çiğnenen ikinci kural. Çıplak ayaklarla bahçeye gelmişsiniz, çiğnenen üçüncü kural. Bu konuda size

çok ciddi bir ceza vermem gerek," dediğinde Baler ellerini tombul yanaklarına bastırarak annesine baktı dehşetle. "Ama beni Sare uyandırdı! Aşağı geliyordu, sen kardeşini koru diyorsun, tek başına düşer diye ben de geldim," Baler'in hafif peltek konuşmasından gerçekten uyandırıldığı anlaşılıyordu. Bu arada Sare ellerini beline koyarak, "Şişpiyoncu!" diye bağırdı. "Ben demedim ki sana gel diye, hem ben babama geldim bir kere," diyerek kardeşine dil çıkarıp babasına doğru koştu. Efran kollarını açarak kızını kucakladığında Baler de annesinin bacaklarına dolanmış bin bir şebeklikle kucağına çıkmıştı.

Beril çocuklarına yarı kızgın yarı şefkatli bakışlar atarken, "Otoritemi eziyorsun," dedi Efran'a. "Böyle yaparsan sürekli seni kullanacaklar." Genç adam yüzünü öpücüklere boğan kızını durdurmaya çalışırken, "Zaten kullanıyorlar," dedi gülerek. Sonra Sare'nin hep yaptığı gibi ellerini kızın yüzüne koyup burnunun dibine kadar girerek, "Yeter babacım," dedi. "Öpücük hastası olaca-

ğım." Sare mest olmuş bakışlarıyla dişlerini göstererek sırıtıp geri çekilirken elleri belinde yanlarına gelen Hacer Nine'sini görünce ellerini ağzına bastırarak babasının göğsüne yaslandı. Sinsi Gollum'un gözünden hiçbir şey kaçmazdı tabii, nasıl unutmuşlardı?

"Bu saatte neyin şamatasını yapıyorsunuz? Hem siz niye uyumadınız bakalım?" diye sorduğunda Baler çoktan kafasını annesinin omzuna yaslamış uyku numarasına geçmişti bile. Minikler annelerinden olmasa da Hacer Nine'lerinden korkuyordu. Eh, biraz haklılardı da sanki. "Hadi siz yatağa," dedi yaşlı kadın parmağını çocuklara doğru sallayarak. "Sen de evine," deyip Efran'a da uyaran bakışlar atmayı ihmal etmemiş, genç adam gitmek için ayağa kalkana kadar dik dik bakmaya devam etmişti.

Efran bu kadını sevse mi, sinir mi olsa bir türlü karar veremiyordu. Bir an dünyanın en tatlı kadınıyken bir an sonra huysuz bir cadıya dönüşüyordu. İstemeye istemeye kucağında kızıyla dış kapıya yürürken Beril de arkasından gitti. Efran iç çekerek Baler'in başına bir öpücük kondurup sevgilisine uzandığında Sare babasının boynuna sımsıkı sarılarak onu engelledi. Annesinin bakışlarını görmezden gelerek babasına yılışırken halinden oldukça memnundu küçük kız.

"Görüşürüz," dedi Efran Sare'ye çaktırmadan sevgilisinin elini tutup. Bunca maceradan sonra âşık olduğu kadına kavuşmuşken küçük kızının yaptığı vicdansızlık değil miydi? Evet, Sare'nin kıskançlığı çok şirindi ama Efran'a da yazıktı, yahu. "Seni seviyorum," diye fısıldayıp avucunda sıktığı elin üstüne bir öpücük bırakırken Beril'in cevap vermesine fırsat vermedi Sare. Babasının yüzünü avuçlayıp zorla kendisine baktırırken, "Ben de seni çok seviyorum babam!" diye bağırınca Efran ve Beril birbirlerine bakıp gülmeye başladılar. Anlaşılan Sare annesiyle savaşmaya kararlıydı.

22. Bölüm

Selin sinema akşamından sonraki gün okula dönmüştü. Aslında birkaç gün daha kalabilirdi ancak Akın'ın o saçma sevimliliği onu her saniye biraz daha etkilerken kalması demek daha fazla üzülmesi demekti. Hoş bundan fazlası nasıl olurdu bilemiyordu genç kız. Aslında üzgün değildi, durduk yere ağlamıyor, sadece trajik aşk filmlerinde gözyaşlarını tutamıyordu. Eh, bunun da Akın'la ilgisi olamazdı ya değil mi? O böyle acıklı şeylere hiç dayanamazdı. Akın haklıydı aslında, aksiyon, macera, komedi falan izlemeliydi ama bunlar da aklına o sapşalı getirdiği için izlemek istemiyordu. Kaçış yoktu yani. Ev arkadaşları Selin'in sümüklü ve somurtkan halinden bıkmış derdini öğrenmekten vazgeçip kendi haline bırakmışlardı. Selin anlatmak istemedi diye ona saygı duymak zorundalar mıydı yani? Nazlanmıştı genç kız, biraz ısrar etsinler ona ilgi göstersinler istemişti. En yakın kız arkadaşlar gerekirse kafasını duvara sürterek öğrenmeliydi arkadaşına ne olduğunu. İçinden Nil'i aramak geliyordu ama abisi yüzünden aşk acısı çektiğini nasıl anlatabilirdi ki? Nil'i çok sevmişti ama sır tutabileceğini hiç sanmıyordu. Yani, salonundaki küçük koltukta elin-

de cips, çikolatalar, dört dilim muzlu pasta ve bir sürü kahveyle birlikte birkaç gün yaşayamadığı aşkının yasını tek başına tutacak, sonra da hayata dönecekti. Neyse ki Akın'a karşı olan hislerini derin bir aşka dönüştürmeden dönmeyi akıl edebilmişti. Gözden uzak olan gönülden de uzak olduğuna göre sorun kalmayacaktı. En azından Selin böyle umuyordu.

Diğer yandan Beril Selin'in halinden habersiz, geldiği gibi aniden gidişinin sebebini sorgulayamayacak kadar hülyalıydı bu günlerde. Hiç olmadığı kadar mutluydu genç kadın. Sabahları birlikte yaptıkları güzel kahvaltılar, her gün işe beraber gidişleri, çocuklarının huylarındaki inanılmaz değişim... Her şey öyle güzeldi ki bir rüya olmasından ödü kopuyordu. Baler'in hırçınlığından eser kalmamışken Sare'nin annesini Efran'dan kıskanması onu iyice cadılaştırmış, uysal kızı her fırsatta babasını annesine kaptırmamak için türlü yaramazlıklara başvurmuştu. Geçen gün Efran'la ilk kez akşam yemeğine çıkacakları sırada Sare koca bir bardak nar suyunu kadının zarif elbisesine boca etmiş sonra da kocaman gözlerini açarak "Kaza oldu, özür dilerim," demişti. Beril ona neredeyse inanacaktı, Efran'ın kucağına çıkıp memnun bir ifadeyle sırıttığını görmeseydi eğer. Kızının bu hallerine gülse mi kızsa mı bilemiyordu ama babasıyla birbirlerini bu kadar çok sevdikleri için çok mutluydu elbette. Başlarda ne zaman baba kelimesini duysa ya da düşünse gözleri doluyor ağlamamak için kendini tutması gerekiyordu ama artık alışmış ve bu düşünceyi öyle benimsemişti ki Efran'dan öncesini hatırlayamıyordu bile. Eski kocasının varlığı öyle önemsiz, silik bir detaydı ki aklına ile gelmiyordu genç kadının.

Öğlene kadar işlerini halledip Efran'la buluşacaktı, bu yüzden tüm sabah nefes almadan çalışmış ve son dakika bilgisayarını kapatıp hızlı adımlarla şirketten çıkmıştı. O

dışarıya adım attığı anda Efran'ın arabası görüş alanına girince gülümsedi genç kadın. Beklemekten ve bekletmekten hiç hoşlanmazdı bu yüzden olabildiğince dakik olmaya çalışıyor, aynı hassasiyeti sevgilisinden de bekliyordu. Neyse ki Efran sorumluluk kelimesinin beden bulmuş haliydi de bu konuda bir sıkıntıları yoku.

Arabaya binip ona gülümseyen adamı pek sık göstermediği şımarık bir tavırla öptüğünde Efran güneş gözlüklerinin üzerinden memnun bir gülümseyişle baktı sevgilisine. Beril dudaklarını büzerek adamı şöyle bir süzüp, "o gözlükleri hep takıyor musun?" diye sorduğunda, "Evet," dedi Efran. "Yani güneşli havalarda işte. Niye ki?" diye sorunca kollarını göğsünde birleştirip camdan dışarıyı izlemeye koyuldu Beril.

"Beğenmedim ben. Takma artık bence," diye mırıldanırken kendine inanamıyor, anlamsız kıskançlığına şaşırıyordu. Beğenmedim derken yüzüne bakmamıştı çünkü o gözlüklerle öyle havalı görünüyordu ki değil beğenmek, kalp krizi geçirecek raddeye geliyordu genç kadın.

Efran gözlüğünü eline alıp çatık kaşlarıyla incelerken, "Nil'in hediyesi bu," dedi. "Ama beğenmediysen, peki," dediğinde kendini suçlu hissetti genç kadın. Efran'ı diğer kadınlara çirkin göstermek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bu adamın güzelliğine alışması ve kıskançlığını bastırmayı öğrenmesi gerekiyordu. Ama şimdiye kadar kendisinin bile bilmediği bu huyu böyle birden bire ve baskın bir şekilde ortaya çıkmışken nasıl engelleyeceğini çözememişti henüz.

Eve geldiklerinde çocukları bahçede Hacer Nine'lerinin ve Cenk'in gözetiminde oyun oynarken buldular. Cenk bundan hiç memnun olmasa da Sare'nin hastalanmasında ki rolünün verdiği vicdan azabı hâlâ devam ettiğinden sesini çıkaramıyordu. Beril çocuklara görünmeden Efran'ı içeriye sürüklediğinde Tülin Hanım her zamanki sıkkın gülümsemesiyle onları karşılayarak, "İlk aday geldi," dedi. "Sizden hemen önce girdi. Buyurun, salonda bekliyor."

Salonda bekleyen genç kadını gördüğünde güldü Efran. Aklına buraya geldiği ilk gün gelmişti. Koca adam nasıl da stres yapmış, nasıl heyecanlanmıştı. Bu yüzden onları görünce ayağa kalkan kadına içtenlikle gülümsedi. Heyecanlıysa onu sakinleştirir diye düşünerek gülümsemişti ama Beril'in kısılan gözleriyle bunun pek de iyi bir fikir olmadığını anladı. Sevgilisinin elini sıkıca tutup avucuna bir öpücük kondurduğunda Beril'in ani kıskançlık krizini başarıyla savuşturmuş, memnun bir gülümsemeyle karşılarındaki kadına *o benim* diye bağırmıştı adeta.

Efran Beril'in bu halleriyle mest olmuş, sevgilisini âşık gözlerle izlerken Beril yeni dadı adayıyla konuşmaya başlamıştı bile. Yirmi dakikalık görüşmenin ardından kadını uğurladıklarında özgeçmişini eline alıp, "Ne dü-

şünüyorsun?" diye sordu Efran. "Ben beğendim," demesiyle Beril'in dilini ısırması bir olmuştu. Isırıyordu ki ağzını açıp saçmalayamasın.

Ama niye beğeniyordu canım alemin kadınını? Ne demekti yani beğenmek? Neresini beğenmişti? *Öhh, Beril, yavaş!* "Ben beğenmedim!" dedi birden ayarlayamadığı ses tonuyla. Onun çıkışıyla bakışlarını elindeki kâğıttan ayırıp ona baktı Efran. "Bence orta yaşlı tombul sevimli bir teyze bulalım. Gençlere güven olmuyor yani sonuçta," diye mırıldanırken elleriyle oynuyordu genç kadın. Efran gülmemek için çabalarken neredeyse yüz felci geçirecekti ama yine de Beril'e yakalandı. Sevgilisinin kaşları çatılırken burnunu havaya dikip, "Ne sırıtıyorsun?" diye sordu sinirle. Adam daha fazla tutamadığı kahkahasıyla ayağa kalkıp Beril'e sarılırken, "Sen ne güzel kıskanıyorsun öyle," dedi sevgiyle. Beril ondan kaçmaya çalışarak, "Kıskanmıyorum, sadece böylesi daha iyi diye düşünüyorum, hem tecrübeli de olurlar."

"Tombul olması da mı bu yüzden?" dedi Efran gülerek. Beril o güzel yüze acımasa Efran'a kafa atabilirdi ama sevgilisi tarafından sarmalanmışken trip atmak seçenekleri arasında değildi. Bu yüzden ona sarılmayı tercih etti. Ne diye inkar ediyordu ki? Böyle bir adamı kıskanmayacak da ne yapacaktı? Hem CEO, hem dadı, hem yakışıklı, hem mükemmel... Masal karakteri gibi değil de neydi ki?

"Baba!"

Evet, Efran bir masal karakteriydi. Bu durumda masalın prensesi Beril, kötü kalpli cadısı da minik kızıydı.

Beril inleyerek başını Efran'ın omzuna gömerken Sare çoktan ikisinin bacakları arasına girmişti. "Ne zaman geldiniz ki? Biz bahçedeydik görmediniz mi? Baba biz Baler ve Cenk'le tükürük yarışı yaptık. Cenk kazandı

çünkü ben tüküremedim, hep çeneme yapıştı tükürüklerim. Bana tükürmeyi öğretir misin? Lütfen babacım."

"Kızım tükürmek hiç hoş bir davranış değil," dedi Beril yüzünü buruşturarak. "Baban sana güzel şeyler öğretir daha sonra. Cici kızlar tükürmemeli."

"Ama Hecey nine de tükürüyor? Banyoya girince böyle *huk huk* diye sesler çıkararak tükürüyor hep. Hecey nine kötü kız mı o zaman?"

"İnsanların tek başınayken yaptığı şeyleri gözetlemek ya da başkalarına anlatmak çok kaba bir hareket kızım. Böyle şeyleri görsen de anlatma tamam mı?" dedi Efran gülümsemesini bastırmaya çalışırken. Sare yüzünü asıp, "O kaba bu kaba. Her şeye de kaba diyorsunuz," diye söylenirken Baler ve Cenk içeri girdi. Baler anne ve babasını gördüğünde kahkaha atarak "Yüzüme tükürük yapıştı!" diye bağırdı. "Ama yine de ben Cenk'ten uzağa tükürdüm," diyerek yumruğunu havaya kaldırırken Efran çocuğu Cenk'in kucağından alıp, "Oğluma böyle şeyler öğretme Cenk," deyince sırıttı genç adam. Efran'ın baba halleri öylesine doğaldı ki evdekiler de kısa zamanda alışmıştı bu duruma. Başlarda Efran ve çocuklara baktıkça ağlayan Hacer Teyze bile alışmış, sanki Efran yıllardır bu evdeymiş, çocukların gerçekten babasıymış gibi benimsemişti o da.

Öğle yemeği için dışarıya çıktılar. Çocuklar hamburger yemek için öyle çok ısrar etmişlerdi ki Beril ne kadar çabalasa da babalarıyla birleşen çocuklarına yenilip sebze yemeğinden vazgeçmek zorunda kalmıştı. Şimdi Sare yanaklarına bulaşan ketçapları diliyle temizlemeye çalışırken Baler de ikiziyle dalga geçerek şebeklilik yapıyor, etraflarındaki herkesin ilgisini çekiyorlardı. Gittikleri her yerde maskot olan miniklerle ilgilenen genç kızlar her zaman olurdu. Bu daha önce Beril'i hiç rahat-

sız etmemişti ama şimdi onlara doğru bakan kadınlara gözleriyle ölümcül ışınlar fırlatası geliyordu. Farkında olmadan Efran'a sokularak elini tuttuğunda keyifle gülümsedi sevgilisi. Onun güzel gülüşüyle kıskançlığını bir kenara bırakarak kalbindeki kuşların keyfini çıkardı Beril. Kıskanmak bile mutlu ediyordu genç kadını. Kıskanmak, kıskanılmak, sevmek güzel şeydi. Hele de böyle bir adamı...

Efran sandalyesinde ayağa kalkmış kollarını ve poposunu sallayarak Sare'ye maymun taklidi yapan oğlundan bakışlarını ayırıp sevgilisine döndü. Daha fazla beklemek istemiyordu genç adam. Her şey çabucak olsun ve tam anlamıyla bir aile olsunlar istiyordu.

Aniden, "Bu akşam annemle tanışmak ister misin?" diye sorduğunda Beril'in gülümseyen yüzü kasıldı. Yüzüne beklentiyle bakan adamdan gözlerini kaçırarak, "Tabii..." diye mırıldanırken içinden imdat çığlıkları atıyordu.

İnsan iki çocuğuyla birlikte kayınvalidesiyle tanışmaya gider miydi, yahu? Stresten ölmezse giderdi, neden olmasın?

23. Bölüm

Stresten elindeki çiçeğin yapraklarını koparmamak için direnirken yüzüncü kez saçlarını düzeltip arkada sessizce oturan çocuklarını kontrol etti. "Bu akşam çok uslu olacaksınız değil mi?" dedi ikizlere günlerdir sürekli tekrarladığı gibi. Baler bir elini alnına koyup oflarken Sare kafasını bacaklarına koyup sallamaya başladı. Çocuklarla birlikte arkada oturan Sema da yanaklarını şişirerek Beril'e tepkisini göstermişti ama ne fayda. Beril gerginlikten etrafındaki herkesi bunaltmış olabilirdi biraz ama haklıydı. Kim oğlunu iki yaramaz çocuğu olan bir kadına vermek isterdi ki... Gerçi bu işlerde alınan kız olurdu değil mi? Bilmiyordu ki! Şu anda bir beyni olduğundan bile emin değildi genç kadın. Murat'ın ailesiyle tanışırken bu kadar gerilmemişti ama anlaşılan söz konusu Efran olduğunda her duyguyu uç noktalarda yaşayacaktı genç kadın. Eh, buna alışabilirdi. Şu günü bir atlatsa her şeye alışabilirdi hatta.

Araba durup da Efran indiğinde yan koltuğa atlayıp kaçmayı düşündü Beril. Ciddi yapısına yakışmayacak

düşünceleri vardı son zamanlarda. Neyse ki faaliyete geçmeden kendini durdurup dik durarak renk vermemeyi başarabiliyordu.

Efran kapısını açıp ona elini uzattığında gülümsemeye çalışarak sevgilisine tutundu. "Nasıl görünüyorum?" diye bu gün kim bilir kaçıncı kez sorduğunda Efran "Mükemmelsin," dedi. "Rahatla artık. Ailemin seni sevmemesi için hiçbir neden yok. Hatta annem seni görmeden bile çok sevdi. Sorun çıkmayacak," dediğinde "Nereden biliyorsun?" diye sordu Beril. Feci halde ikna edilmeye ihtiyacı vardı ve neyse ki Efran bu konuda oldukça başarılıydı.

"Çünkü ben seni çok seviyorum," dedi çapkın bir gülümsemeyle. Bu Beril'in gerginliğini bir süre için de olsa almış, genç kadın stresten buz kesmiş ellerinin ısındığını hissetmişti. Muhtemelen yanakları da kızarmıştı ama bunu önemsemedi. Efran onu sevdiği sürece hiç bir şeyin önemi yoktu. Önümüzdeki üç dakika için.

Çocuklar ve Sema da araçtan indiğinde birlikte bahçeyi geçtiler. Zile bastıklarında Beril'in midesindeki yumruk geri gelmiş, onu kıvrandırma işlemine daha şiddetli bir şekilde devam etmişti. Neyse ki Sema buradaydı. Genç kadın gelmek istememişti ama Beril yakasına öyle bir yapışmıştı ki başka şansı kalmamıştı. Bari Efran'ın kendine göre de bir kardeşi olsaydı da şu geceyi sıkıntıdan ölerek geçirmek zorunda kalmasaydı. Ona da bir dadı rastlardı belki bir gün, kim bilir?

Beril Sema'ya yanaşıp düşüncelerini sesli bir şekilde dile getirdi. "Midemde kocaman bir yumruk var Sema," dedi fısıldayarak. "Sanırım öleceğim."

Sema kaşlarını çatarak Beril'i göz ucuyla süzüp, "Sanmam," dedi. "Kakan vardır senin, ondan öyle hissediyorsundur," dediğinde arkadaşının yüzündeki dehşete düşmüş ifadeyle duraksadı. Ardından kaşları havaya kalkarken,"Heeee," dedi coşkuyla. "Anladım, heyecanlısın," dediğinde Beril'den acı bir çimdik yemişti. Acıyla poposunu ovuştururken kapı açıldı. Nil "Hoş Geldiniz!" diye bağırıp içeri geçmeleri için çekilirken Baler'i çoktan kucaklamış. Sare de babasının eline sıkı sıkı yapışarak bu yabancı evi süzmeye koyulmuştu.

Leyla Hanım'ın gülümseyen yüzünü gördüklerinde Efran "Annem Leyla," dedi bir elini sevgilisinin beline yerleştirerek. "ve Beril," deyip annesine göz kırptığında Leyla Hanım manalı bir gülümsemeyle kollarını Beril'e uzatıp ona sıkıca sarıldı. "Oğlumun aklının başından gitmesine şaşmamak gerek," dedi içtenlikle. "Çok güzelsin," diye eklediğinde Beril utanarak "Teşekkürler efendim," dedi. Ne yapacağını, nasıl konuşacağını kestiremezken Akın olaya el koyarak Beril'i kocaman kollarıyla sarmalayıp, "Selam yenge!" diye bağırdı. Beril Akın'a ters bakışlar atarken genç adam önemsemeden "Görüyor musun anne?" dedi sevimlice sırıtarak. "Ona yenge dememe bayılıyor!" Ardından gelenleri süzüp Sema'nın arkasına doğru baktı. Başka gelenin olmadığını görünce, "Kirazım nerede?" diye sordu Beril'i bırakıp.

"Ne kirazı Akın?" diyen Efrandı. Kardeşine adam gibi durması için uyarıcı bakışlar atıyordu ama Akın'ın umurunda değildi.

"Selin kiraz," diyerek kıkırdadı Sare. Konuşmasıyla tüm gözler üzerine döndüğünde utanarak babasının arkasına saklandı.

"Evet, Selin! Niye gelmedi?" diye sorunca, "Selin iki gün önce döndü," dedi Sema hainice. "Kıza kirazım diyorsun ama bir kere bile aramadın mı?" Akın şaşkınca Sema'ya bakarak "Hayır," dedi. "Aramadım," derken kafasını kaşıyor hep aklında olan kızın numarasını bile almadığını yeni fark ediyordu.

"Hoş Geldiniz," dedi Tarık Bey kapı faslını sonlandırmak için. "İçeri geçelim," dediğinde Akın afallamış halde onlardan ayrılıp yukarıya çıktı. Bir şeyler kafasına dank etmişti besbelli ama bunun için birkaç gün gecikmişti genç adam.

Salona yerleştiklerinde Leyla Hanım Beril'in çiçeklerini vazoya koyması için yardımcısına verdi. Ardından eşinin yanına oturup oğlunun kucağındaki iki çocuğa baktı şefkatle. Öyle tatlılardı ki onları kabullenip sevmek sandığından çok daha kolay olacaktı.

Beril Efran'a yapışmış olan kızını koltuğa oturtmak için kucaklayacakken Sare onun elini itince "Kızım," dedi Beril uyaran sesiyle. "Düzgün oturur musun tatlım?" dediğinde Sare omuz silkip, "Babamla oturacağım ben!" dedi. Beril merakla Efran'ın anne ve babasına baktığında gülümsediklerini görüp rahatladı. Bu arada Efran da, "Evet," dedi Sare'nin burnunu sıkıp. "Kızım benimle oturuyor." Bu sahneyle Leyla Hanım duygulanırken Tarık Bey gururla oğluna bakmış, küçük bir baş hareketiyle onu takdir etmişti.

Nil de Baler'i kucaklamış "Hala de aşkım," diyordu ısrarla. "Nil Hala. Hadi bebeğim."

"Ama ben sana hala demek istemiyorum ki Nil!" diye-

rek isyan etti sonunda Baler. "Annemin halası çok çirkin. Halalar çirkin oluyor sen hala olma!" dediğinde Beril, "Oğlum!" derken odadaki herkes kahkaha atmıştı.

Nil Baler'in tombul yanaklarını öpücüklere boğarak onu şımartırken Leyla Hanım Beril'le ilgilenmiş, Sare de babası ve Tarık Bey'in arasında onlara türlü tatlılıklar yaparak adamları kahkahalara boğmuştu. "Bak kızım, dedi Efran babasına eğlenen bir bakış atıp, "Bu benim babam. Yani senin de deden. Anlaştık mı?" dediğinde Sare kıkırdayarak. "O kim?" diye sordu Leyla Hanımı göstererek. Tarık Bey keyifle "O babaanne yavrum," deyince Leyla Hanım neredeyse bozulacaktı. Ancak Sare'nin babaanne diyerek ona utangaç bir bakış atması öyle hoşuna gitti ki omuz silkti kadın. Böyle tatlı çocukların babaannesi olacaksa sorun değildi. Alışabilirdi Leyla Hanım buna. Torun diye çıldıran kendisi değil miydi zaten?

Keyifli bir sohbet dönerken Sema Nil'in yanından kalkıp lavaboya gitmek için izin istedi. Salondan çıktığı anda Akın'la karşılaştığında genç adam onu kolundan tutarak mutfağa doğru çekiştirdi.

"Sema! Bugün ne kadar güzelsin," dediğinde Sema yandan bir sırıtmayla, "Ben hep güzelim," dedi. "Ayrıca boşuna uğraşma. Sana Selin'in numarasını vermeyeceğim," dediğinde Akın "Neden?!" diye sordu bağırarak. Ancak Sema cevap vermemiş hain bakışlarıyla yanından ayrılmıştı. Selin nasılsa düğün için buraya dönecekti. Akın eğer ondan gerçekten hoşlanıyorsa o zaman çaresine bakabilirdi.

Eve dönerken ikizler arka koltukta uyuya kalmıştı. Sema'yı evine bıraktıktan sonra yalnız kaldıklarında Efran Beril'in elini tutarak, "Nasıldı?" diye sordu. "Gerilecek bir şey var mıymış?" dediğinde Beril gülümseyerek hayır anlamında başını salladı. Korktuğu gibi olmamıştı

hiçbir şey. Hepsi öyle içten ve samimiydi ki rahatsız olacağı tek bir bakış ya da imalı bir söz görmemişti Beril.

Eve girip çocukları yatırdıktan sonra birlikte bahçeye çıktılar. Baharın tatlı esintisi Efran'ın kolları tarafından sarmalanmışken öyle hoşuna gidiyordu ki hep burada böyle kalabilirdi genç kadın.

"Sare'nin uyuduğuna emin miyiz?" diye fısıldadı Efran. Bakışları yaramazlık yapmak üzere olan oğlununkilerle aynıydı. Beril bu görüntüye gülmek istese de merakından kendini tutarak, "Evet," dedi. Genç adam "Oh, be," deyip sevgilisini uzun uzun öptüğünde Beril'in aklı başından gitmişti. Bundan sonra Efran'la baş başa kalabilmek için kızının uyku saatini beklemek zorunda olduklarını fark ettiğinde sırıttı. Belki de bu sandığı kadar kötü değil aksine heyecanlı bir hal alırdı onlar için.

Dadı seçmelerinde Beril gelen her genç kadına bir kulp bulmuş, diğerleriyle de anlaşamadıkları için bir türlü çocuklara uygun bir bakıcı bulamamışlardı. Hacer Teyze onlara layıkıyla bakıyordu ancak yaşlı kadın ikizlerin peşinden koşabilecek zamanları çoktan geçmişti. Bu yüzden Beril hem onu yormak istemiyor hem de çocukların eğitiminde yardımcı olabilecek biri yanlarında olsun istiyordu. İstediklerini bulana kadar geçecek sürede ikizleri kreşe vermeye karar verdiler. Önceki kötü deneyimleri yüzünden Beril endişeli olsa da artık çocuklarının babası vardı, bu yüzden endişelerinin yersiz olduğunu aynı sorunları tekrar yaşamayacaklarını umuyordu. Haklıydı da. Efran asla böyle bir şeye izin vermezdi.

İlk gün okulun önünde vedalaşma faslı Beril için kolay olmadı. Genç kadın çocuklarının yabancı bir ortamda hiç tanımadığı insanlarla yalnız kalınca nasıl hissedeceğini düşünmeden edemiyor, onlara kıyamıyordu. "Biz de girsek mi?" dedi ileride bekleyen öğretmene bakıp.

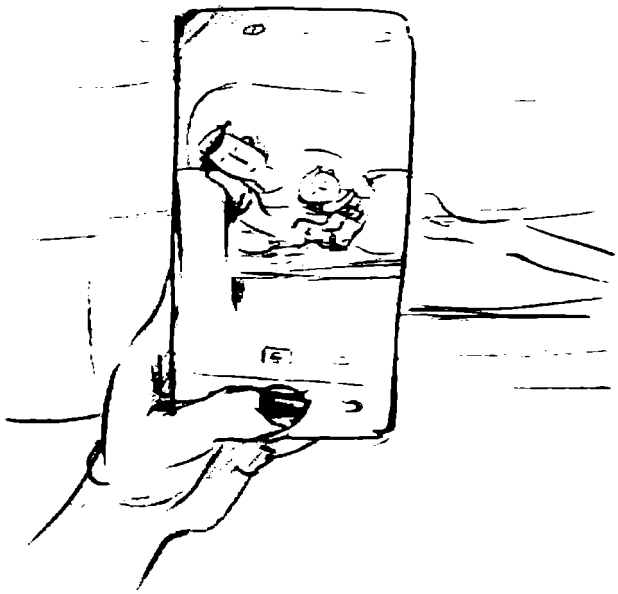
"Alışana kadar yanlarında dururuz," dediğinde öğretmen gülümsedi. "Anneler çocuklar için endişelenirken her zaman doğru düşünemiyor ne yazık ki," diye tatlı bir sesle söze girdi bu meslekte uzun yıllar çalışmış olan kadın. "Burası bir okul ve kuralları var. Bunu öğrenmeleri için bu kapıdan yalnız geçmeleri gerekiyor Beril Hanım. Anne ve baba olarak onlara kıyamıyorsunuz ancak çocuklar bazen bunu kullanabiliyor. Şimdi onlarla birlikte derse girerseniz çekindikleri konularda kendileri konuşmayı reddedip annelerini isteyecekler," dediğinde Efran Beril'in elini tutup "Hadi hayatım," dedi. "Üniversiteye gitmiyorlar, birkaç saat sonra yanımızda olacaklar," deyince Beril istemeye istemeye çocukları öpüp onlara el salladı. İkizler ele ele tutuşup gidecekleri sırada "Babayı öpmek yok mu?" diyen Efran'ın sesiyle geri dönüp babalarına sarıldılar. İyice duygusallaşmış olan Beril bu görüntüye daha fazla dayanamayıp ağlamaya başladığında öğretmen alışık olduğu bu sahneyi anlayışlı bir gülümsemeyle izledi. Çocuklar anne ve babalarına el sallayıp okula girerken Beril Efran'a sıkıca sarılmıştı. Geldiği günden bu yana hayatlarının nasıl düzene girdiğini, adamın dokunduğu her şeyin nasıl güzelleştiğini düşünerek her an biraz daha seviyor, biraz daha bağlanıyordu Efran a.

Yoğun ve dopdolu geçen günlerde herkesi bir düğün telaşı sarmış, henüz netleşmeyen tarih, Beril'in anne babasına haber verdiğinde kopan curcuna, babasının sitemi, annesinin panikle kimsenin aklına gelmeyecek bir çeyiz listesi hazırlaması, Efran'ın ailesinin onu istemeye gelecek olması derken Beril patlayacak hale gelmişti. Herkese dönüp "Acelemiz ne?" diye bağırmak, "Biraz sakin olun!" demek istiyordu. Ama herkes öyle hevesliydi ki Beril'in bu curcunaya ayak uydurmaktan başka çaresi yoktu. Halinden şikayetçi değildi elbette. Şikayet ettiği kontrollün elinde olmamasıydı. Sema düğünün yapılacağı mekanı çoktan seçmişti mesela, Beril'in onaylamasını bekliyor ama o ısrarcı bakışlarıyla kadına olumsuz cevap verme hakkı tanımıyordu. Beril isteme merasimini de kesinlikle istemiyordu ama kimse onu dinlemiyordu. Bu onun ikinci evliliğiydi, çocukları vardı onun! Efran'ın hevesini kırmaktan çekiniyor ancak her şeyi çok fazla abartılı buluyordu. Mutlu ama bunalmış ruh haliyle ne yapacağını şaşırmıştı genç kadın. Bir de son zamanlarda işleri ihmal ettiği için birkaç gündür fazladan mesai yapıyor açığı kapatmaya çalışıyor bu yüzden de çok yoruluyordu.

Bugün yine gecikmiş, yemeği ofisinde atıştırmalıklarla geçirmek zorunda kalmıştı. Son günlerde kardeşini çağırıp yardım istemeyi düşünüyordu ancak babasının işlerin altından kalkamadığını düşünmesinden çekindiği için direniyordu. Boynunu ovuşturarak eve girdiğinde ortalık sakindi. Salonun ışıkları kapanmış televizyonun sesi iyice kısılmıştı. Loş ışıkta içeriye girdiğinde koltuğa yatmış sevgilisini ve onun üzerine yığılmış oğlunu görünce içi eridi genç kadının. Sare de babasının bacaklarına sarılmış, üzerlerine örttükleri ince battaniyenin altında

dikkatli bakılmazsa görülmüyordu bile. Beril karşılarına oturup bir süre onları izledi. Tüm yorgunluğu uçup gitmiş, görülebilecek en güzel manzaranın tadına varmıştı uzun dakikalar boyunca. Kendini kalkıp çocukları yerine yatırmaya ikna ettiğinde resimlerini çekmeyi de ihmal etmemişti.

Çocukları yatırıp Efran'ın yanına döndüğünde sevgilisinin saçlarını okşayarak onu uyandırmayı planlıyordu ancak çalan zille kanepenin başında durakladı. Odasından patır kütür gelen Cenk'in kapıyı açtığını duyduğunda kim geldi diye bakmaya gidiyordu ki Cenk'in "Harun Amca? Hoş geldin!" diye bağırdığını duydu. Ardından babasının gür sesiyle panikleyip Efran'ın kolunu çektiğinde genç adam ne olduğunu anlayamadan kendini yerde buldu. Beril panikten biraz orantısız güç kullanmış olabilirdi de bunu garip garip onlara bakan ailesine nasıl açıklayacaktı hiçbir fikri yoktu. Bir de Efran şaşkın bir sincap gibi etrafa bakarken ciddi kalmak öyle zordu ki tırnaklarını avuç içlerine batırarak kahkahasını bastırmaya çalışıyordu genç kadın.

"Ne yapıyorsunuz?" diye soran adamın sesini duyduğunda nihayet davetsiz misafirlerini fark edebildi Efran. Hızla ayağa kalkıp üstünü başını düzeltmeye çalışırken adamın sert bakışlarıyla durdu. Ellerini koyacak yer bulamayıp kurbanlık koyun gibi önünde birleştirirken Beril artık Efran'a bakmıyordu çünkü zavallı sevgilisi olayı hâlâ idrak edememiş, sudan çıkmış balık gibi ne yapacağını bilemez halde bekliyordu. "Hoş geldin baba," dedi Beril. "Ben sizi hafta sonu bekliyordum," derken ailesinin meraklı bakışlarından kurtulmak için duraksamadan devam etti. "Ben de şimdi girdim içeriye. Efran çocuklarla kalmıştı bu akşam ben yokum diye, uyuya kalmışlar. Şimdi yatırdım çocukları da. Siz nasılsınız?" diye bir çırpıda konuştuğunda Efran da elini kaldırıp sessizce "Merhaba," dedi. Annesi bıyık altından gülerken babasının da sert bakışları yumuşamış bu arada Hacer Teyze'yle Mehmet Amca yukarı çıkıp dikkatleri üzerlerinden almıştı. Beril "Acıdı mı?" diye fısıldadığında somurttu Efran. "Lütfen hayatımın geri kalanında böyle uyandırılmayacağımı söyle."

24. Bölüm

Sevgilisiyle babasının garip tanışma faslından sonra biraz sohbet etmişlerdi. Efran'ın saygılı tavrı ve anne babasını memnun edecek cevapları sayesinde yaşlı çift rahatlamış görünse de Harun Bey hâlâ tatmin olmamış, damadıyla yalnız konuşmak isteyip onu dışarı çıkarmıştı. Geri döndüklerinde babası gururlu bir gülümsemeyle kızına sarılmış sırtını sıvazlayarak kendince takdir etmişti Beril'i. Genç kadının ilk evliliğini ailesi onaylamasa da kızlarının ısrarı üzerine karşı çıkmamış onun mutlu olması için her şeyi yapmışlardı. O yüzden Beril için babasının Efran'la ilgili düşünceleri çok önemliydi ve genç adam elbette babasının güvenini ve takdirini kazanmıştı. Ne konuştuklarını hiçbir zaman öğrenemese de bu konuşmanın içeriğini tahmin etmek zor değildi. Israr ederek bir yere varamayacağını bildiğinden sessiz bir teşekkürle baktı sevgilisine. Yıllardır zor bir hayat yaşamıştı genç kadın. Tek başına omuzlaması gereken sorumluluklarının ağırlığı altında ne yapacağını bilemediği günler kendine bir destekçi aramış ama kimseye güvenememişti. Efran geldiğinden beri o günlerde ne kadar yalnız olduğunu,

insanın seveceği, korkmadan omzunu yaslayabileceği bir adama ne kadar ihtiyaç duyduğunu daha iyi anlıyordu. Artık zor günlerin geride kaldığını ne olursa olsun birlikte mücadele edeceklerini bilmek, bundan asla şüphe duymamak, kendini güvende hissettiriyordu.

"Selin de geliyor mu düğüne?" diye sordu direksiyonun başında kıvranan kardeşi. Efran ona alaycı bir bakışla "Evet," dedi. "Son günlerde sürekli Selin'i sorduğunu farkında mısın?" dediğinde sırıttı Akın.

"Kiraz yedireceğim ona, o yüzden soruyorum." Efran kardeşine bakıp iç çekti. Bir gün Akın'ı anlayabilmeyi umuyordu. Kardeşi biraz büyürse bu daha kolay olurdu belki. Ortalıkta 'kirazım' diye dolaşan birinin büyümesi gerekiyordu çünkü.

"Önce Baler'i alalım okuldan, sonra kızların yanına gideriz," derken gelinlik provasındaki sevgilisine mesaj atıyordu. Sare sabah yataktan çıkmamak için hasta numarası yapmış üstelik buna herkesi inandırmıştı. Beril ve Efran'ın endişesi okul saatinin geçip de prova vaktinin geldiğini gören kızlarının aniden canlanmasını, oradan oraya zıplayışını görmesiyle de yerini kandırılmanın şaşkınlığına bırakmış Sare'ye kızmaları gerekirken kendilerini yine küçük kızlarının etkisi altında bulmuşlardı. Efran'ın sabah kızının cilvelerine karşı başını hayretle sallayarak, "Allah yardımcımız olsun, bu kız büyüdüğünde ne yapacağız?" diye soruşu Harun Bey'in pek bir hoşuna gitmiş, üç kız babası bir adam olarak tecrübeleriyle Efran'ın gözünü bayağı bir korkutmuştu.

Akın'ın "Önce bir şeyler yiyelim ben açım, daha var Baler'in çıkışına," demesiyle Efran'ın telefonunun çalması bir olmuştu. Genç adam ekranda okulun numarasını

gördüğünde endişeyle kasıldı. "Bir sorun mu var?" diyerek telefonu cevapladığında karşı taraftan öğretmenin rahatsız sesi geldi.

"Efran Bey merhaba, burada Baler'i görmek isteyen bir adam var. Çocuğun babası olduğunu söylüyor ancak bizim bilgilerimizde böyle bir şey yok. Beril Hanım'a ulaşamayınca sizi aradık, ne yapalım efendim?" diye sorduğunda bir saniyelik duraklamanın ardından "Hemen geliyorum," dedi Efran öfkeli bir sesle. "Gelip oğlumu alana kadar ona göz kulak olun lütfen."

Kadının onaylayan sözlerini bitirmesini beklemeden telefonu kapatıp eliyle yüzünü sıvazladı. "Okula gidiyoruz," dedi Akın'ın soran bakışlarını üzerinde hissedince. "Hızlı ol."

O adamın nerede olduğunu, ne yaptığını araştırmış, kendilerinden çok uzakta olduğunun rahatlığıyla yapması gereken konuşmayı hep ertelemişti. Hangi hakla ortaya çıkıp ben onların babasıyım diyebiliyordu? Baler'in onunla karşılaşmamış olmasını umdu. Hırçın kabuğunun altında çok duygusal bir çocuk yatıyordu ve Baler'in her şeyden çok çabuk etkilendiğini, içine kapanıp huysuzlaştığını biliyordu genç adam. Çünkü bir baba çocuklarını tanırdı. Doğduklarından beri onları görmemiş, bir kez olsun konuşmamış, onlara sevgi göstermemiş bir adam babalık kelimesini nasıl alabilirdi ki ağzına? Nasıl yakıştırabilirdi bunu kendisine?

Okula geldiklerinde koşar adımlarla içeri girip Baler'in sınıfını buldu. Çocukların dersi daha bitmemişti bu yüzden öğretmeni bir baş hareketiyle yanına çağırıp, "Beni aradığınız için teşekkürler," dedi. "Eşimin haberi olmasın bu durumdan lütfen, canının sıkılmasını istemiyorum," dediğinde anlayış gösterdi kadın. "Elbette, beyefendi müdüre hanımın odasında bekliyor," diyen

kadını duyduğu anda üst kata çıktı Efran. Aralık kapıyı açıp içeride yalnız başına oturan adamı görünce hissettiği öfkeye rağmen sakin kalmaya zorladı kendisini. Murat ayağa kalkıp karşısına dikildiğinde kendisinden birkaç santim uzun boyundan faydalanmak için iyice yaklaştı Efran'a ama bu onu hiç etkilememişti.

"Merhaba," diyen adama tiksinir bir bakış attı Efran. "Burada ne işin var?" diye sorduğunda Murat ukala bir sırıtmayla, "Sen kimsin?" diye sordu.

"Burada yabancı olan sensin ve ben çocuklarımın etrafında yabancıların dolaşmasından hoşlanmam. Onların üzerinde hiçbir söz hakkın yok senin," dediğinde karşısındaki adam alaycı sırıtmasını bozmamıştı.

"Sakin ol dostum," deyişiyle Efran iyice gerilmiş, kaşınan avuçlarını yumruk haline getirerek adama dik dik bakmayı sürdürmüştü. "Ortalığı karıştırmaya niyetim yok, sadece buraya gelmişken çocukları bir kez görmek

istedim," deyişiyle Efran'ın yumruğunu adama geçirmesi bir olmuştu. "Vicdanını rahatlatmak için mi?" diye sordu sinirle. "Yoksa sadece huzur kaçırmak için mi?"

Murat geriye sendelese de çabucak toparlanıp çenesini ovuşturarak adama baktı. Bir an için karşılık vermeyi düşünse de hakkı olmadığını biliyordu. Kötü biri değildi o, sadece sorumluluk alamayacak kadar korkaktı. Beril iyi bir kadındı ve mutlu olmayı hak ediyordu. Onu ne kadar üzdüğünü, yıprattığını, iki çocuğu terk ettiğini düşündüğünde hissettiği vicdan azabı onu uyutmaz, geri dönmeyi çocuklarına babalık yapmayı düşünürdü bazen. Ama hiçbir zaman böyle erdemli biri olamamıştı işte. Yıllar geçtikçe olgunlaşmış, hatalarının farkına varmıştı ama geri dönecek, af dileyip babalık yapacak cesareti kendinde bulamamıştı. Beril'in evleneceğini öğrendiğinde çocukları görmek için son şansı olduğunu düşünmüş, bu yüzden buraya gelmişti ancak yine hata yapmıştı işte. Ne sanıyordu ki? Darmadağın ettiği geçmişinin onu hasretle beklediğini mi? Şimdi karşısındaki adama baktığında yapabileceği tek şey teşekkür etmekti. Onun sahip olduğu şeylerin kıskançlığı dört bir yanını sarsa da bir kez daha Beril'in hayatını mahvedemeyeceğini biliyor, bu yüzden sessizce geri çekiliyordu.

"Tamam," dedi sakince. "Gidiyorum. Sadece..." deyip sustu. Efran'ın korumacı bakışları içine bir sızı yayarken. "Onlara iyi bak lütfen," dedi.

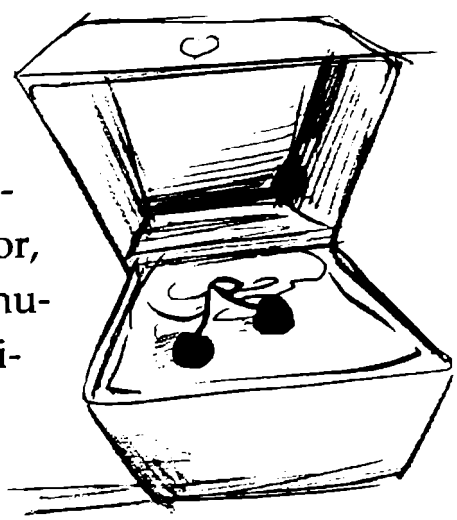
Efran'ın alaycı gülüşü çok şey anlatıyordu. O asla Murat'ın yaptığı hatayı yapmayacak, onları kaybetmeyecekti. Cevap vermeden odadan çıkıp aşağı indiğinde sınıfın önüne gelip teneffüse çıkmış çocukların arasında oğlunu aradı. Birkaç erkek çocuğunun içinde Baler'i görüp el salladığında çocuk "Baba!" diye bağırdı coşkuyla. Efran'a koşup kucağına atlarken ilerideki arkadaşına gururla bakıp, "Gördün mü bak, benim de babam var!" dedi. "Ayşenur seni kandırmış," diyerek komşularının

kızına kötü bakışlar atarken bu sahneyi geriden izleyen Murat Baler'le konuşma fikrinden vazgeçerek geldiği gibi sessizce çıkıp gitti hayatlarından. Onlara en azından bu kadarını borçlu olduğunu biliyordu.

Efran çocuğa sıkıca sarılmış, ondan baba sözcüğünü duymanın verdiği duygu yoğunluğuyla afallamış bir halde oğlunu eve götürürken bir kez daha ne şanslı bir adam olduğunu düşünüyor, söz konusu çocukları ve sevdiği kadınsa oluşabilecek her tehlikeye karşı tetikte bekliyordu. Murat'ın gittiğinden, eski boş hayatına döndüğünden emin olacaktı elbette. Aksi halde adamın sorun çıkarma ihtimalinin bile olmasını istemiyor, bir yandan da geri dönüp sağlam birkaç yumruk daha atmamak için kendiyle savaşıyordu.

Düğün günü gelip çattığında gelin odasının kapısında bekleyen, heyecanlı adımlarla koridoru turlayan Efran'ın görüntüsünü kimse yadırgamıyordu. Garip olan aynı durumdaki Akın'dı. Bazen Efran'la çarpışıyor, birbirlerine kızıyor ardından tekrar volta atmaya devam ediyorlardı.

Akın Selin'le gittiğinden beri konuşamamıştı, genç kızdan hoşlandığı bariz bir gerçekti ama gördüğünde ne diyeceğini hiç bilemiyordu. Şimdi aralarında sadece bir kapı olduğunu bilmek heyecanlandırıyordu adamı. Ona aldığı kirazlı kolyeyi verecek ve çıkma teklifi edecekti. Tabii konuşabilirse. Kız gibi kıvranmayı da kendine yediremiyor, bu yüzden kimseyle konuşmuyordu. Hep abisiyle dalga geçtiği için olmuştu bunlar.

Selin de pek farklı değildi. Akın'ın iki haftadır Sema'dan

numarasını almak için türlü numaralara başvurduğunu öğrendiğinden beri ayakları yere basmıyordu genç kızın. Sema onu dondurma kutularının içinde kaybolmuşken aramış ve silkelenip kendine gelmesini söylemiş, üstüne bir de kendini ağırdan satıp naz yapması için gaz vermişti. Akın'ın şapşallığı karşısında kendini ağırdan satmak kolay olmayacaktı belki ama bunu aldığı iki kilonun intikamı olarak düşünebilir, Akın'ı umursamıyormuş gibi görünebilirdi.

Beril aynanın karşısına geçmiş saçlarıyla oynayan kızını gülümseyerek izlerken Sema küçük kıza kısık gözleriyle bakıyor, "Hain bu çocuk," diye fısıldıyordu. "Resmen rol çalıyor. Ne demek gelinlik giymek?" dediğinde Beril, "Çocuk o," dedi. "Çocuklar düğünlerde gelinlik giyer." Tabii bu Sema için yeterli bir açıklama değildi. "Benim düğünümde de gelinlik giyerse parçalarım üstünü başını demedi deme," derken Beril arkadaşına ayıplayarak bakıyor, Selin de Sema'ya düğününe gelinlikle geleceğini söyleyerek sataşıyordu.

Selin saatin geldiğini fark edince sessizce odadan çıktı, dışarıda Efran ve Akın'ı volta atarken görünce Efran'a gülümseyerek "İçeri geçebilirsin," deyip kenara çekildi. Akın, Selin'e bakakalmış elindeki kiraz rengi kutuyla öylece karşısında duruyordu. Selin Akın'la karşılaştığı ilk andan beri olduğu gibi cazibesi karşısında bir anlığına bocalasa da çabuk toparlayıp, "Merhaba," demeyi başarabildi. Karşılık olarak Akın'dan kocaman bir gülümseme almıştı.

"Merhaba kirazım!" dediğini duyunca bu aptal seslenişi bile özlediğini fark edip *Aköööön* diye bağırarak adamın boynuna atlamayı düşündü ama bir saniye sonra kaybettiği mantığını yakalayıp yüzünü buruşturmuş, "Bana kirazım deme," diyerek Akın'ın önünden geçip yürümeye devam etmişti.

"Nereye kirazım? Daha hediyemi verecektim," diye arkasından koşan adamın halleriyse onu mest etmiş, Akın'ın teklifini fazla dayanamayıp kabul edeceğini bilerek düğün boyunca ufak bir köşe kapmaca oyununa girmeyi planlamıştı.

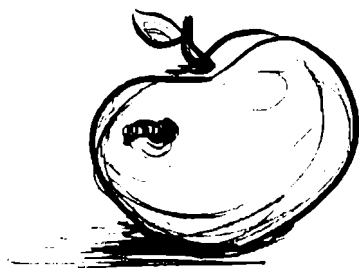
Gözü saate takılan Beril ellerini kalbinin üzerine koyarak derin nefesler aldı. Vakit gelmişti artık. Beril Aksoy olacak, hak ettiği o güzel aileye kavuşacaktı sonunda. Çocukları şimdiden babalarına hayranlardı, büyürken ne yaparlarsa yapsınlar arkalarında babalarının olduğunu bileceklerdi. Bir insan kendisi ve çocukları için daha ne isterdi ki?

Nihayet kapı açılıp da Efran ve elini tuttuğu küçük oğlu içeriye girdiklerinde genç çift birbirlerine baktı uzun uzun. Beril karşısında smokin giymiş iki erkeğe bakarken gülmekle ağlamak arasında kalmış, içinden ta-

şan aşkla hayatının en özel iki adamını hayran bakışlarıyla izliyordu.

Efran, Beril'i gördüğü ilk andan beri onun eşi olma hayalini kurmuşken karşısındaki bu eşsiz manzara karşısında boğazına oturan yumruyu ve gözlerinin yaşarmasını engelleyemedi. Gelinlik güzeldi elbette ama onu böyle eşsiz yapan Beril'di. Kadının ona yaşattığı hisler, ona duyduğu aşktı. Odadakiler sessizce çıktıklarında Sare daha fazla bekleyememişti. Kendisini göstermek için kenardaki taburenin üstüne çıkıp, "Baba bak ben gelin oldum!" diye bağırmasıyla gözlerini zorlukla Beril'den çekip kızına baktı Efran. Sare ellerini beline koymuş gülümserken, "Ben de Caner'in gelini olacağım," dedi. Efran'ın bakışları ciddileşirken, "Caner kim?" diye soruşu Beril'i güldürmüş, Sare'yi ise keyiflendirmişti.

"Bak ben sana biz evlenelim demiştim, benimle evlenmezsen böyle olur işte! Artık ben Caner'le evlenmek istiyorum," dediğinde Efran iki koca adımla kızının yanına gidip onu kucakladı.

"Hayır babacığım, sen çürüyene kadar benimle kalacaksın," deyince Sare gözlerini kocaman açtı.

"Ben çürüyecek miyim? Elma gibi mi? Siyah mı olacak her yerim. Anne ben çürümek istemiyorum!" diye bağıran kızına kahkahalarla güldü Beril. Kıskanç bir babayla Sare'nin çekeceği vardı. Efran, "Başkalarına âşık olursan

çürürsün, o yüzden sen uslu uslu babanın yanında kal tamam mı kızım?" dediğinde Sare dudaklarını sarkıtıp babasının omzuna sarıldı. Normalde kızına kıyamazdı ancak dört yaşında evlilik hayalleri kurmaya devam edecekse biraz kıyması gerekiyordu anlaşılan. Beril de oğlunu kucakladığında karısının yanına gitti Efran. Ellerini birbirlerine kenetleyip birlikte kuracakları hayata ilk adımlarını atarken hep şu andaki gibi karısı ve çocuklarıyla birlikte olmayı diledi.

"Günaydın! Uyandınız mı? İçeri giriyorum," diye bağıran Sare'nin sesi kulağına dolarken inleyerek kafasını yastığın altına soktu Beril. Bu kız bir gün uyanır uyanmaz odalarına gelmekten vazgeçecek miydi? Gerçi en azından içeri girmeden önce kapıyı tıklamayı öğrenmişti. Her ne kadar bunu öğretmek yıllarını alsa da hiç yoktan iyiydi değil mi?

Kapının arasından başını uzatan kızlarını umursamayıp ses çıkarmadan yatmaya devam ettiler. Belki Baler onu odadan çıkarabilirdi ancak oğulları da ortalıkta görünmüyordu. "Baba? Uyumadığını biliyorum, lütfen kalkıp benimle ilgilenir misin? Bu çok önemli," diyen kızına tek gözünü açarak baktı Efran.

"Tatlım, kızlar kıyafet seçerken annelerinden yardım ister. Babalarından değil," dedi bıkkınca. Sare elindeki elbiselere bakıp, "Ben senin zevkine daha çok güveniyorum. Hadi birini seç," dediğinde Efran pes ederek doğruldu. Ardından saate bakıp kafasını duvara vurduğunda Sare şirince babasına sokularak, "Bugün ne kadar yakışıklısın babacığım," dedi en tatlı sesiyle. Tabii Efran bunlara kanmamayı yıllar geçtikçe deneme yanılmalarla öğrenmişti. Sare o kedi bakışları ve üstün ikna becerisiy-

le babasının ona olan düşkünlüğünü kullanmayı çok iyi biliyor, Efran da bunu bile bile hala ona kıyamayıp istediğini yapıyordu. Tabii her zaman değil.

"Nereye gidiyorsun sen?" diye sordu kucağına oturan kızına. Hoş, artık kucaklara sığmıyordu ama bunu ikisi de umursamıyorlardı.

"Arkadaşlarımla buluşacağım," dedi Sare babasının yanağına kocaman bir öpücük kondururken. "Pazar sabahı seni erken kaldıracak arkadaş kimmiş?" dediğinde Sare sevimlice sırıtıp, "Baba ya, Umut kaldırdı beni. Biz dün birlikte yattık da. Yeni bir masal öğrenmiş onu anlattı bana işte," diye konuşurken Efran, "Konuyu değiştirme Sare," dedi otoriter bir sesle.

"Baba ya! Ben genç bir kızım, biraz özelim olsun bırak da," diyerek kollarını göğsüne bağlayan kızına kaşlarını çatarak baktı babası.

"Sen 13 yaşındasın küçük cadı. Küçücüksün sen daha, ne demek özelim olsun? Babalardan hiçbir şey gizlenmez. Nereye gidiyorsan ben götürürüm seni."

"Anne, ya!" diyerek yatağa tırmanıp annesini dürtükledi Sare. "Babama bir şey söyler misin? Hiçbir arkadaşım buluşmalara anne babasıyla gelmiyor, benimle dalga geçecekler," dediğinde Beril kafasını yastığın altından çıkarıp, "Ne giyeceğini babana sorarken hiç anne demiyorsun ama değil mi? Ben karışmıyorum," dedi. Sonra kızının numara olduğunu bilse de her seferine tav olduğu bakışlarına dayanamayıp, "Baler'le git o zaman," deyince "Yok artık!" dedi Sare. "Manyak sizin oğlunuz, hödük yani bildiğin. Ben onunla bir yere gitmem," derken Baler kucağında kardeşi Umut'la içeriye geldi. "Ben de bunun beyninin yerinde boncuk olan arkadaşlarıyla bir yere gitmem," deyip "Hem bugün maça gidecektik baba," dediğinde Efran yüzünü sıvazladı.

"Tamam, Sare'yi bırakır oradan gideriz. Dönerken de Cenk'i ararsın gelir seni alır," dediğinde Sare sinirle babası ve kardeşine bakıyordu.

"Akın amcamla gideyim bari!" dedi kurtulamayacağını anladığında. "O sizin gibi uyuzluk yapmıyor en azından," deyince Baler sırıtarak, "Selin ablanın yanından ayrılıp seninle ilgileneceğini hiç sanmıyorum dedi. Kadın hapşırsa doğuruyor diye hastaneyi arıyor," derken kahkaha atıyordu. Annesi gülüşünü saklamaya çalışarak, "Ayıp oğlum, dediğinde omuz silkti Baler. Sare ise son bir kez şansını denemek için ellerini babasının yanaklarına koyarak kendisine bakmasını sağladı. Küçüklükten kalan bu alışkanlığından hiç hoşlanmıyordu genç kız ama heyecanlandığı yada paniklediğinde farkında bile olmadan yapıyordu. "Babam ne olur yalnız gideyim, zaten okulun yakınlarında buluşacağız, bütün arkadaşlarım orada olacak lütfen," dediğinde Efran parmağını Sare'nin alnına koyup kızının kafasını ittirerek kendinden uzaklaştırdı. "Bir sokak aşağıda bırakırım, daha fazla ısrar etme, içeriye girip sandalyene kadar oturtabilirim de," dediğinde Sare çenesini kapayıp elbiselerini alarak koşar adım odadan çıkmıştı.

Baler'in kucağından ona uzanan küçük oğlu Umut'u kucağına "Bir şey mi söyleyeceksin?" diye sorduğunda Baler çekingen tavırlarla, "Şey diyecektim," deyip babasına kaçamak bir bakış attı. "Bir kızla buluşurken ne götürülür diye soracaktım," dediğinde annesinden tatlı bir kahkaha yükseldi. Onun gülüşü üç yaşındaki Umut'u da güldürürken Beril oğlunun kafasını tutup sıkıca göğsüne bastırdı. "Çiçek alınır benim odun oğlum, güzel sözler söylenir, iltifat edilir. Ama bu kadar erken başlama bunlara tamam mı? Daha küçüksünüz siz," dediğinde

Baler "Sordum sadece!" diyerek savundu kendisini. "Bir şeye başladığım yok," diye mırıldanırken Beril kıkırdadı. Oğlunun bir kıza açılabileceğini hiç sanmıyordu zaten. Şu an bu sorun değildi, Baler henüz kızlarla serbestçe dolaşacak yaşlarda olmadığından işine bile geliyordu bu durum ancak ileride bu çekingenliğiyle ne yapacaklarını bilemiyordu.

Baler annesinin kahkalarına bozularak odadan çıktığında küçük oğullarıyla baş başa kaldılar. Efran Umut'a bakıp "Sen de abin gibi ketum mu olacaksın oğlum?" diye sorduğunda "Ketum ne?" dedi Umut. Ardından annesine bakıp, "Ben sarenin fayfümünü içtim," dediğinde Beril'in saçlarını toplayan eli havada kaldı.

"Fayfüm ne oğlum?" diye sorduğunda, "Fayfüm işte," dedi Umut *'nasıl bilmezsiniz?'* Dercesine bakarak. "Hani kokuyor ya böyle senin de var. Ama tadı çok pismiş anne sakın içme onları tamam mı?" dediğinde Efran karısına dönüp, "Parfüm mü diyor?" diye sordu şakın bakışlarıyla.

"Eveet," diyen oğullarını duyduklarında Beril Umut'u kucakladığı gibi banyoya götürdü. Efran peşlerinden giderken, "Sana dedim," diyordu. "Bir çocuk daha kaldıramayız biz, yapmayalım dedim, ne zaman büyüyecekler bunlar?" diye sızlanırken Beril oğlunu kusturmaya çalışıyordu. "Büyüyünce dertleri bitiyor mu?" diye sinirle söylenirken ona hak verdi Efran. Çocuklar anne babalarının gözünde kaç yaşına gelirse gelsin hep küçücük olacaklardı bu yüzden hayatları boyunca onların arkasını korumak zorunda hissedeceklerdi kendilerini. Bazen sızlansalar da dünyanın en güzel çocuklarına sahipti onlar.

Beril artık her ne yaptıysa Umut sonunda kusmuş annesi de rahat bir nefes almıştı. Gerçi Efran onun parfüm içmekten kastının kutuyu yalamak olduğuna emindi, bu yüzden fazla takılmamıştı. Küçük oğlu bulduğu her şeyi yaladığından yadırgamıyordu artık bunları.

Yatak odasından çalan telefonunu duyduğunda aheste adımlarla gidip bir köşeye atılmış telefonunu buldu. Akın'ın aradığını görünce yüzünü buruşturarak cevapladı aramayı. "Ne var Akın?" dediğinde kardeşi panikle, "Bebek var!" dedi. "Yani bebek olacak, abi geliyor bu çocuk. İçeride tutamıyorum valla çıkacak şimdi dışarı," derken panikle bağırıyordu.

"Yoktur bir şey," dedi Efran sakince çünkü Akın daha önce de en az yirmi kez bu şekilde aramıştı abisini. "Kızın tuvaleti gelmiştir, üşütmüştür, ne bileyim canı sıkılmıştır ama doğurmuyordur o," dediğinde arkadan Selin'in çığlığını ve Akın'ın "Dayan kirazım!" dediğini duyunca ciddileşerek, "Hastaneyi arasana salak!" diye bağırdı kardeşine. "Ben hemen geliyorum," deyip telefonu kapattığı anda dolaptan bir pantolon kapıp Beril'e seslendi. "Sanırım bu sefer gerçekten geliyor bebek," dediğinde karısı banyodan kafasını uzatıp, "Emin misin?" diye sordu. Efran elinde olmadan gülerek başını salladığında hızla hazırlanmaya koyuldular.

Yakınındaki herkesin çocuklarla ilgili bir sorun olduğunda onu aramasının tek bir nedeni olabilirdi, yıllar önce ona bu eşsiz aşkı kazandıran dadılık tecrübesi. Aileleri yıllar geçtikçe genişliyor, çocuklar büyüyor, huyları değişiyor ama Efran'ın bu ailede üstüne yapışmış dadı rolü asla değişmiyordu.

Söz konusu çocuklar ve aile olduğunda sahip olduğu bütün sıfatları gururla ve layıkıyla taşıyan Efran, ister baba, ister amca, ister dadı olsun her birinin altından mutlulukla kalkıyor ve aynı şekilde devam etmeye kararlı görünüyordu.

Teşekkür

Bu kitabı yazarken amacım, karşılıksız sevmek için kan bağına ihtiyacımız olmadığını anlatmaktı. Kan bağımız olmasa da benim için kardeşten farksız olan, her sıkıntımda yanımda olup nazımı çeken güzel dostum Ümran Baş'a...

Tanıştığımız günden buyana bana katlanıp, desteklerini her zaman hissettiren Burcu Büyükyıldız ve Kübra Nur'a...

Arkadaşlıklarıyla hayatıma renk katıp güzel yorumlarıyla yüzümü güldüren Merve, Şeyma, Zeynep, Berrenur, Serra, Beyza Nur, İlayda ve Süper Dadı'nın bana kazandırdığı tüm arkadaşlarıma...

Güzel enerjisiyle beni rahatlatıp romanımın kitaplaşma serüveninde her şeyin en güzelinin olmasını sağlayan Zeynep Bakır'a ve emeği geçen tüm müptela çalışanlarına sonsuz teşekkürler.

Yazmaya başladığımdan beri her zaman yanımda olup sevgisini hissettiren, Süper Dadı için benimle birlikte heyecanlanıp, romanımı benimseyen okurlarım. En büyük teşekkür sizin... Umarım hep birlikte oluruz.

Ve ailem. Siz olmasaydınız böyle sevgi kokan bir kitap yazamazdım. Desteğiniz için teşekkür ederim. Bana ilham veren tatlı kuzenlerim Zeynep ve Tarık, iyi ki varsınız.